

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Martina Lýska a soudců přísedících Mgr. Jarmily Hlaváčové a Ing. Zdeňka Kazílka v hlavním líčení konaném dne 4. ledna 2023 t a k t o :

Obžalovaný

Miroslav V.,

narozený xxx v xxx, trvale bytem xxx, v současnosti ve vazbě ve vazební věznici Olomouc,

je vinen, že

v přesně nezjištěné době, od nočních hodin dne 24. 4. 2019 do ranních hodin dne 25. 4. 2019 v xxx, v 1. patře budovy farního úřadu Církve československé husitské, v obývacím pokoji, poté, co mezi ním a poškozeným Jakubem K., narozeným xxx, proběhla slovní potyčka, která vyústila ve fyzický konflikt, kdy Jakub K. na něj zaútočil nožem, uchopil rovněž nůž a ve snaze bránit se před napadením ze strany poškozeného tímto opakovaně bodnul Jakuba K. do oblasti obličeje a krku, čímž mu způsobil ranku délky 0,7 cm na horním rtu vpravo s bodným kanálem zasahujícím pod sliznici předsíně dutiny ústní a bodnořeznou ránu na pravé boční ploše krku délky 3,5 cm pokračující bodným kanálem délky 6,7 cm probíhajícím bočním svalstvem krku směrem zepředu dozadu, zevně od pravostranné krční žíly a dále řeznou ránu umístěnou na malíkové hraně zápěstí délky 2,8 cm; řeznou ránu délky 2,8 cm z hřbetní plochy malíkové hrany na plochu dlaňovou; Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Veselá.

povrchní náhod kůže probíhající z malíkové hrany k hraně palcové a řeznou ránu posledního článku třetího prstu délky 3 cm,

poté co poškozený pokračoval ve svém útoku na obžalovaného, když poškozený do ruky uchopil kovovou krbovou lopatku, a šel s ní na obžalovaného, udeřil obžalovaný, ve snaze se bránit probíhajícímu útoku, poškozeného pohrabáčem do hlavy v oblasti pravé čelní a temenní krajiny, čímž mu způsobil ránu délky 3,5 cm s vazivovými můstky ve spodině a s trhlinami kůže v okrajích rány, s potrháním vazivové přilbice lebky ve spodině rány a praskliny lebky a následně jej opakovaně s vysokou intenzitou udeřil nejméně 12 krát pohrabáčem do hlavy, když minimálně k několika úderům došlo na schodišti vedoucím na půdu, kam obžalovaný poškozeného odtáhl, čímž mu způsobil

- tržně zhmožděnou ránu délky 6 cm v čelní krajině hlavy
- tržně zhmožděnou ránu nacházející se 1 - 1,7 cm vlevo od předchozí rány, délky 2,2 cm tvaru písm. L zasahující přes rozzhmožděné a prokrvácené podkoží čelní krajiny hlavy k vazivové přilbici lebky a k zevní ploténce lebečních kostí,
- tržně zhmožděnou ránu v pravé čelní krajině hlavy člunkovitěho tvaru začínající 3 cm nad pravým obočím délky 3,8 cm se zhmožděním a prokrvácením podkoží,
- rozsáhlou ránu v levé spánkové krajině, délky 4,2 cm začínají 5,5 - 6 cm nad horním okrajem úponu levého ušního boltce,
- ránu délky 3 cm nacházející se 1,5 cm dozadu od předchozí rány zasahující pouze do podkoží,
- vodorovně probíhající ránu délky 1 cm při horním okraji levého ušního boltce s trhlinou kůže 0,3 cm,
- povrchní ranku délky 0,5 cm umístěnou 1,5 cm nad předchozí ranou zasahující do svrchní vrstvy podkoží,
- rozsáhlou ránu trojúhelníkovitého tvaru rozměrů 5 x 4 x 5 cm začínající tupým úhlem 5,5 cm za ústím levého zevního zvukovodu a 3 cm nad jeho úrovní, se zhmožděním a potrháním kůže v okrajích rány, s cípem vytržené kůže rozměru 2,5 x 1 cm při zadním horním úhlu rány, s potrhanou vazivovou přilbici lebky ve spodině rány, k níž lnuly úlomky kosti lebni,
- ránu umístěnou 1,5 cm nad předchozí ranou délky 1,1 cm zasahující pouze do podkoží
- ránu umístěnou 1,3 cm za zadním horním úhlem rány trojúhelníkovitého tvaru délky 1,2 cm zasahující do podkoží,

- ránu ve tvaru písmene L umístěnou 2,5 cm, rovněž za ranou trojúhelníkovitého tvaru, délky 1,2 cm se zhmožděním a prokrvácením a trhlinami okrajů rány,
- ránu ve tvaru písmene L umístěnou 4 cm za úponem levého ušního boltce s horizontálním ramenem délky 1,2 cm s vertikálním ramenem délky 3,8 cm s trhlinami kůže v horním okraji, kdy rána zasahovala k vazivové přilbici lebky,
- zhmoždění a prokrvácení měkkých pokrývek lebních v čelní krajině hlavy rozměrů 4 x 7 cm, v levé spánkově - temenní krajině hlavy rozměrů 16 x 10 - 11 cm s prokrvácením spánkových svalů a potrháním vazivové přilbice lebky,
- prokrvácení měkkých pokrývek lebních v přechodu pravé čelní a temenní krajiny hlavy rozměrů 8 x 4 cm,
- tříštivé vpáčené zlomeniny klenby lební v čelní krajině rozměrů 5 x 5 x 3,5 cm s lomnými liniemi pokračujícími směrem k levému jařmovému oblouku a na šupinu čelní kosti vlevo,
- částečné roztržení pravostranného věncového švu v délce 7 cm s vláskovitými prasklinami pokračujícími pravou temenní kostí v délce 3 a 1,3 cm,
- tříštivou vpáčenou zlomeninu klenby lební v levé čelně - spánkově - temenní krajině hlavy rozměrů 14 x 11 cm, s lomnými liniemi pokračujícími napříč šupinou týlní kosti končící na zadní ploše pravé temenní kosti poblíž švu s kostí spánkovou a s druhou lomnou linií probíhající ze zadní plochy levé temenní kosti doprava a třetí lomnou linií délky 2 cm směrem k šípovému švu a dalšími dvěma lomnými liniemi probíhajícími přes šupinu týlní kosti oboustranně do zadní lební jámy,
- potrhání tvrdé pleny mozkové v místech tříštivých vpáčených zlomenin s kostními úlomky pronikajícími do hrotových částí čelních laloků mozku a do tkáně spánkově - temenní krajiny levé mozkové polokoule,
- plošný krevní výron pod pavučnici spodní plochy obou mozkových polokoulí a boční plochy levého čelního, spánkového a temenního laloku mozku,
- zhmoždění a prokrvácení kory a podkorové bílé hmoty levého čelního laloku mozku rozměrů 2,5 x 2 cm a levého čelního laloku rozměrů 1 x 2 cm,
- zhmoždění a prokrvácení kory a podkorové bílé hmoty zevní plochy levé mozkové polokoule rozměrů 10 x 13 cm,
- zhmoždění a prokrvácení kory spodní plochy pravého týlního laloku mozku,
- otok mozku,
- zlomeniny spodiny lební v přední a střední lební jámě oboustranně a další zranění,

a poškozený následně zemřel, kdy bezprostřední příčinou jeho smrti bylo zhmoždění mozku při tříštivých vpáčených zlomeninách klenby lebni a dalších zlomeninách klenby a spodiny lebni s krvácením pod mozkové obaly a s rozsáhlým zhmožděním zvláště levé mozkové polokoule,

a obžalovaný po celou dobu jednal v důsledku předchozího jednání poškozeného a zároveň v silném rozrušení způsobeném strachem o život,

tedy:

jiného úmyslně usmrtil v silném rozrušení ze strachu a v důsledku předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného,

čímž spáchal

zvláště závažný zločin zabití podle § 141 odst. 1 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 141 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **9 (devíti) let nepodmíněně.**

Podle § 56 odst. 3 trestního zákoníku se obžalovaný zařazuje k výkonu trestu do **věznice s ostrahou.**

Podle § 99 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku se obžalovanému ukládá ochranné léčení protitoxikomanické v ústavní formě.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit

- poškozené **Janě K.**, narozené xxx, bytem xxx na náhradě škody částku ve výši **19 314 Kč** a na náhradě nemajetkové újmy částku ve výši **310 500 Kč** a
- poškozené **Viktorii K.**, narozené xxx, bytem xxx na náhradě nemajetkové újmy částku ve výši **172 500 Kč**,
- poškozené **Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR** se sídlem Praha 3, Orlická 2020/4, IČ: 41197518 částku ve výši **992 Kč.**

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Veselá.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozená Jana K., narozená xxx, bytem xxx a Viktorie K., narozená xxx, bytem xxx odkazují se zbytky svých nároků na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í :

1. Úvodem je třeba konstatovat, že ve věci byl vyhlášen nalézacím soudem již rozsudek dne 8. 1. 2020, kterým byl obžalovaný uznán vinným zločinem zabití podle § 141 odst. 1 trestního zákoníku a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání devíti let a šesti měsíců se zařazením do věznice s ostrahou, uloženo ambulantní protitoxikomanické léčení a zároveň bylo rozhodnuto o náhradě újmy poškozených Jany K. a Viktorie K., které byly i z částí svých nároků odkázány na řízení ve věcech občanskoprávních. Rozsudkem odvolacího soudu ze dne 20. 5. 2020, č.j. 5 To 12/2020-1053 byl rozsudek nalézacího soudu zrušen v celém rozsahu a obžalovaný uznán vinným zločinem vraždy podle § 140 odst. 1, odst. 3 písm. i) trestního zákoníku a byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání sedmnácti let a šesti měsíců se zařazením ze věznice se zvýšenou ostrahou, uloženo ústavní protitoxikomanické léčení a nově (jinak) rozhodnuto o nárocích poškozených na náhradu újmy. Oba předchozí rozsudky pak byly zrušeny usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 9. 12. 2020, č.j. 3 Tdo 1118/2020-1189, který přikázal, aby nalézací soud věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Z tohoto rozhodnutí Nejvyššího soudu lze vybrat, že primárně bylo předchozí rozhodnutí zrušeno, neboť *odvolací soud rozhodl rozsudkem na podkladě odlišného skutkového stavu, než ke kterému dospěl nalézací soud, a to přesto, že sám žádné důkazy v odvolacím řízení neprovedl. Dovolací soud konstatuje, že s odvolacím soudem nelze bez dalšího soublasit ani po věcné stránce. Závěry odvolacího soudu o průběhu a intenzitě konfliktu mezi obviněným a poškozeným totiž vycházely v podstatě jen z popisu zranění obou aktérů. ... Samotná zranění poškozeného i obviněného nemusí (však) nutně korespondovat s intenzitou útoku každého z nich. Utrpěná zranění totiž vypovídají o charakteru a intenzitě pouze „úspěšných“ útoků, nikoliv výpadů marných, až už v důsledku šikovnosti obránce či shody okolností. Objektivistický přístup odvolacího soudu k hodnocení konfliktu mezi obviněným a poškozeným, opírající se přednostně o objektivně prokázaná zranění, naráží do značné míry na subjektivní pojetí posuzování podmínek nutné obrany (např. usnesení Nejvyššího soudu č. 36/1991 ze Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Na druhé straně je třeba odvolacímu soudu přisvědčit, že existuje jistý nesoulad mezi popisem událostí obviněným a objektivně zjištěnými skutečnostmi. Dovolací soud pak konstatuje nedostatečné zjištění skutkového stavu ve vztahu k posouzení subjektivní stránky trestného činu. Konstatuje, že vyvstává otázka, nakolik jednal obviněný v nutné obraně a kdy z mezí nutné obrany vystoupil a zda obviněný jednal v silném rozrušení vyvolaném strachem. Nejvyšší soud zcela kategoricky uzavřel, že zjevně došlo k vybočení z mezí nutné obrany, a to intenzivnímu i extenzivnímu. Na konkrétní podobu excesu a jeho právní význam však nelze usuzovat, jelikož k tomu chybí spolehlivý skutkový podklad. Z hlediska právního posouzení skutku není vyloučena ani kvalifikace zabití podle § 141 odst. 1 trestního zákoníku při naplnění obou alternativních znaků silného rozrušení obviněného ze strachu i předchozího zavrženého jednání poškozeného (vzhledem k míře naplnění subjektivní stránky by se jednalo o nejmírnější variantu z hlediska povahy a závažnosti činu), ani vraždy podle § 140 odst. 1, 3 písm. i) trestního zákoníku (varianta nejzávažnější), včetně všech dalších kvalifikačních možností nacházejících se mezi těmito dvěma pomyslnými krajními body. Podle dovolacího soudu nebyl skutkový stav věci dosud náležitě objasněn a konečné úvahy o právním posouzení skutku jsou předčasné.*
2. Ve věci pak byl nalézacím soudem vyhlášen druhý rozsudek, a to dne 22. 2. 2021, kterým nalézací soud opět odsoudil obžalovaného za spáchání zločinu zabití podle § 141 odst. 1 trestního zákoníku a odsoudil ho k trestu odnětí svobody v trvání devíti let nepodmíněně se zařazením do věznice s ostrahou, bylo uloženo ústavní protitoxikomanické léčení a zároveň bylo rozhodnuto o náhradě újmy poškozených Jany K. a Viktorie K. a Všeobecné zdraví pojišťovny. Jana K. byla se zbytkem

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Veselá.

svého nároku na náhradu nemajetkové újmy odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních. Usnesením odvolacího soudu ze dne 12. 5. 2021, č.j. 5 To 22/2021-1388 byl i tento rozsudek zrušen a věc vrácena nalézacímu soudu s pokyny k doplnění dokazování a k novému rozhodnutí. Pokyny odvolacího soudu směřovaly k doplnění dokazování k otázce uchopení křbové lopatky poškozeným, kde vznikla jednotlivá zranění poškozeného, jaké byly motorické schopnosti poškozeného, jaká byla motivace jednání obžalovaného; odvolací soud se věnoval rovněž zařazení obžalovaného do mírnějšího typu věznice i výroku o náhradě újmy (pod zorným úhlem zásady zákazu reformationis in peius).

3. V pořadí třetím rozsudkem ze dne 5. 8. 2021, č.j. 29 T 17/2019-1454 pak nalézací soud uznal obžalovaného Miroslava V. vinným zvláště závažným zločinem vraždy podle § 140 odst. 1, odst. 3, písm. i) trestního zákoníku a odsoudil jej k trestu odnětí svobody v trvání 17 let nepodmíněně se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou, uložil mu ochranné protitoxikomanické léčení a rozhodl o povinnosti obžalovaného nahradit poškozeným škodu a nemajetkovou újmu. Odvolání obžalovaného proti tomuto rozsudku bylo usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 3. 11. 2021, č.j. 5 To 57/2021-1530 zamítnuto.
4. Usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 18. 5. 2022, č.j. 3 Tdo 357/2022-1621 pak byly zrušeny jak usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 3. 11. 2021, č.j. 5 To 57/2021-1530, tak rozsudek nalézacího soudu ze dne 5. 8. 2021, č.j. 29 T 17/2019-1454. Pro další postup nalézacího soudu v této věci je třeba rekapitulovat některé (tvrdé) závěry dovolacího soudu, kterými se nalézací soud při svém dalším rozhodování cítí vázán (někdy – logicky (s ohledem na ustanovení § 265s odst. 1 trestního řádu) bez ohledu na opačné závěry soudu odvolacího). Předně dovolací soud konstatoval, že pokud nalézací a odvolací soud uzavřeli, že tu část skutkového děje, ke které došlo s časovým odstupem, je třeba hodnotit v tom smyslu, že obviněný měl možnost celou situaci vyhodnotit a rozhodnout se pro to, co následně udělá a jeho jednání na schodišti tedy již nebylo důsledkem předchozího zavrženého jednání poškozeného, ale bylo jeho rozhodnutím poškozeného úmyslně usmrtit, pak *takto zjištěný skutkový stav nemůže obstát pro rozpor s § 2 odst. 5, 6 trestního řádu a nemůže být podkladem správného právního posouzení skutku*. Nesprávný je, podle dovolacího soudu, *závěr soudů, podle kterého tvrzení obviněného o tom, že poškozený uchopil kovovou lopatku a obrožoval s ní obviněného, bylo vyvráceno. ... Nebylo prokázáno, kdy se krev na ruku poškozeného objevila, ... proto nelze vyloučit možnost, že i přes svá zranění poškozený na křbové lopatce žádné krevní stopy nezanechal*. Podle dovolacího soudu **obhajoba obviněného o útoku poškozeného křbovou lopatkou nebyla v řízení dosud vyvrácena (a)**. ... *Závěr soudů, že k útoku obviněného proti hlavě poškozeného došlo i v místnosti se schody, je dostatečně odůvodněn (!). Z charakteru stop ovšem není možnost dovodit, kolik (přesně) úderů padlo na hlavu poškozeného v obývacím pokoji a kolik na schodišti na půdu*. Dovolací soud „uvažuje“, že je otázkou, zda by příslušný odborník na analýzu krevních skvrn byl ze stop č. 50, 52 a 53 schopen určit minimální počet úderů pohrabáčem do hlavy poškozeného na tomto místě. Dalším zcela zásadním závěrem dovolacího soudu je konstatování, že **nemůže bez dalšího obstát ani závěr soudů, že mezi útokem v obývacím pokoji a útokem na schodišti vedoucím ke sklepu muselo dojít ve významném časovém odstupu, kdy se změnil emoční stav poškozeného (b)**. (Odvolací soud dokonce uvádí časový odstup trvající několik desítek minut. Pro takovouto časovou prodlevu však nespovídá žádné objektivní důkazy. ... Časový údaj uváděný obžalovaným – „půl hodiny“ může být zcela odtržen od reality s ohledem na jeho psychický stav a ovlivnění pervitinem.) ... *Pokud by nalézací soud dospěl k závěru, že k určité časové prodlevě skutečně došlo, pak případně pochybnosti o její délce musí vyložit ve prospěch obviněného*. *At' už bude takto zjištěná časová prodleva mezi útokem probíhajícím v obývacím pokoji a pokračujícím u schodů vedoucích na půdu jakákoliv, musí se soudy blíže věnovat otázce, zda a případně jak ovlivnila tzv. tunelové vnímání obviněného, vyvolané strachem z předchozího útoku poškozeného*.
5. Rozhodnutí dovolacího soudu pak konstatuje zcela jasné („tvrdé“) mantinely dosavadně zjištěného skutkového stavu

- a. *na začátku konfliktu byla obrana obviněného proti útoku nožem ze strany poškozeného*
 - b. *na konci konfliktu potom opakované brutální údery obviněného vedené na hlavu poškozeného nacházejícího se v bezvědomí*
 - c. *u obviněného zjevně došlo k vybočení z mezí nutné obrany, a to intenzivnímu i extenzivnímu*
 - d. *minimálně část jednání obviněného však byla spáchána (1) v důsledku předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného i (2) v silném rozrušení (jak to přiležitavě odůvodnil nalézací soud ve svém rozhodnutí v této věci ze dne 22. 2. 2021; názor odvolacího soudu, že se o zavrženíhodné jednání poškozeného nejedná, nemůže obstát, jak dovolací soud vysvětlil již ve svém předchozím kasačním rozhodnutí).*
6. Dle výslovného pokynu dovolacího soudu je třeba výslechem znalce PhDr. Suchého zjistit, *zda a jak časová prodleva mezi útokem probíhajícím v obyčejných pokojích a pokračujícím u schodů vedoucích na půdou ovlivnila tzv. tunelové vnímání obviněného. Vždy existuje nějaká prodleva, než se člověk začne vracet do vnímání reality. Ani z chování obviněného po činu nelze usuzovat na chladnokrevné jednání předtím.*
7. Lze tedy rekapitulovat, že podle pokynu dovolacího soudu bylo potřeba
- a. *znovu se zabývat obhajobou obžalovaného, že poškozený na něj útočil rovněž křbovou lopatkou,*
 - b. *vypořádat se s provedenými důkazy z hlediska okolností předpokládaných v § 141 odst. 1 trestního zákoníku (provokace, afektdelikt),*
 - c. *zda došlo k časové prodlevě v útoku na poškozeného a jaká byla její délka,*
 - d. *zda zjištěná časová prodleva v průběhu útoku přerušila u obžalovaného silné rozrušení vyvolané strachem*
 - e. *(v případě závěru, že časová prodleva je natolik významná, že se na část jednání obžalovaného nevztahují privilegující okolnosti podle § 141 odst. 1 trestního zákoníku, bude se muset soud zabývat zjišťováním) ke kolika úderům na hlavu poškozeného došlo po odeznění silného rozrušení.*

Není od věci také připomenout nutnost důsledného dodržení zásady in dubio pro reo.

8. Dokazováním provedeným u hlavního líčení bylo zjištěn skutkový stav tak, jak je popsán ve výroku rozsudku.
9. Obžalovaný **Miroslav V.** u hlavního líčení vypověděl, že bydlel u matky v xxx. V případě propuštění z vazby má v zárukách jinou adresu, mohl by bydlet u matky, u otce v xxx, v xxxu tchýně na xxx. Sdělil, že vystudoval strojního mechanika, pak pracoval v oboru v xxx v xxx, pracoval dva roky, následně šel studovat elektrikáře. Jeho průměrný výdělek byl 18 000 Kč. Trestně stíhán nebyl. Obžalovaný uvedl, že Kuba po práci přišel k němu, rozčiloval se, že ho vyhodili z práce a že to tak nenechá a zajede si do Litovle zařídit neschopenku, aby ho nemohli vyhodit. Nedochoval tam nebo nepracoval a měl se zastavit na osobní podepsat výpověď, to neudělal. Obžalovanému začal nabízet pervitin, ten mu sdělil, že za peníze si nic koupit nechce, nakonec mu nějaký dal. Dle obžalovaného to dělal, když někdo nechtěl, dal mu a pak stejně byl zájem. Obžalovanému řekl, zda nechce jet s ním, že tam pobudou a pojedou zpátky a že ho na něco potřebuje. Obžalovanému neřekl, na co ho potřebuje, a obžalovaný mu odpověděl, že musí zůstat doma a udělat nějaké domácí práce. Pak odjel, ještě před odjezdem se dohodli, že buď zavolá on obžalovanému nebo naopak. Obžalovanému pak zavolal kamarád, že by taky něco chtěl, tak zavolali Kubovi, kdy se vrátí. Ten jim řekl, jestli by se pro něj nemohli zastavit autem a jet zpátky do Šumperka. Jméno kamaráda si obžalovaný nepamatoval, bylo to přes Messenger komunikaci. S kamarádem se dohodli, že ano. Obžalovaný měl za to, že se domlouvali na vesnici před Litovlí, xxx to ještě nebyl. Když dorazili Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Veselá.

do té vesnice, volali Kubovi, kde je. Byl v Litovli a řekl, ať za ním přijedou do Litovle. Kamarád řekl, že tam zajedou. Měli sraz v Litovli u Tesca na parkovišti, dojeli tam, obžalovaný volal Kubovi, který byl ještě v Tescu a řekl obžalovanému, ať za ním přijde. Obžalovaný za ním šel do obchodu, Kuba se tam začal rozčilovat, koho za ním obžalovaný tahá, vypytaval se, kdo to je, jak dlouho ho zná, proč ho za ním tahá. Obžalovaný mu řekl, že s ním byl domluvený, že pro něj přijedou s kamarádem. On mu řekl, že vůbec nebyl, přičemž to v telefonní komunikaci bylo řečeno, ale peníze chtěl. Obžalovaný nechtěl kamaráda posílat domů s prázdnou, lítal mezi nimi, než se to vyřídlilo. Kuba se schoval za Tescem, za rohem, kamarád byl v autě. Obžalovaný sdělil, že kamarád si chtěl od Kuby koupit pervitin. Obžalovaný pak chtěl odjet s kamarádem zpátky do Šumperka, ale Kuba řekl, ať s ním zůstane, že bude sranda, že pojedou za chvíli vlakem, že se o obžalovaného postará, že mu nebude nic chybět. Tak s Kubou obžalovaný zůstal, bral ho jako kamaráda. Pak s Kubou chodili po Litovli, skončili před nějakou hospodou a Kuba chtěl po obžalovaném půjčit nějaké peníze, chtěl si zahrát automaty. Jelikož obžalovaný věděl, že hraje, neměl problém mu půjčit. Řekl, že má domluveného kamaráda, který se měl stavit, že si od něj pak koupí a peníze pak obžalovanému vrátí a pojedou zpět. Byli dlouho v herně, Kuba tam kouřil ze skleněčky, nabídl obžalovanému další perník a nakonec prohrál všechny peníze, to už bylo k večeru. Obžalovaný sdělil, že šli ven z herny, měl za to, že směrem na nádraží, každou chvíli se měl stavit ten kamarád. Čekali asi další hodinu, kamarád se nestavil. Obžalovaný chtěl zavolat mámě, aby pro něj přijela. Kuba mu řekl, že kamarád je na cestě, že jí volat nemusí. Čekali další půl až ¾ hodiny, poslední vlak ujel a bylo dost pozdě na volání matce. Kuba řekl, že nedaleko má byt nebo barák, že do rána sežene peníze a pojedou až ráno. Obžalovaný uvedl, že šli do toho bytu, baráku, který říkal, že je pár kilometrů vzdálený. Po cestě Kuba rozebíral, že měl strašnou paranoii, že ho někdo sleduje, všude viděl drony, odposlechy, stěžoval si na nějakého pana R., měl to být asi někdo z kriminálky, měl strašný strach, že za chvíli všechny dostane a že má podmínku. Po pár hodinách došli před ten barák, Kuba řekl, ať obžalovaný počká před ním a šel z boku. Obžalovaný byl zvědavý, viděl, že Kuba leze do toho baráku. Když se ho ptal, řekl mu, že to je jejich barák, že tam dříve bydleli, že teď zapomněl klíče, že se tam dá vlézt tudy a že to otevře. Lezl tam z pravé strany oknem. Obžalovaný šel před barák, mezitím přijel nějaký neznámý chlap. Kuba začal vylézat předtím oknem u hlavních dveří a začal se s ním normálně bavit. Kuba mu nabízel, ať zůstane, že potřebuje s něčím pomoci, neřekl s čím. Ten chlap řekl, že musí ráno do práce, že nezůstane. Obžalovaný uvedl, že mezitím přijeli další dva na kolech, s těmi Kuba vedl normální konverzaci, překupovali si tam perník, než to vyřídlili, normálně se bavili. Ten jeden odjel a tomu druhému nabízel, ať se staví ráno před prací, že bude potřebovat s něčím pomoci, znovu mu neřekl s čím. Ten kluk řekl, že se možná staví a odjel. Pak šli nahoru, po předešlé konverzaci obžalovaný pochopil, že tam vážně bydlel, neměl s tím problém a šel za ním. Šli nahoru do obývacího pokoje, obžalovaný se posadil, ze začátku se normálně bavili, Kuba začal rozdělovat perník. Probíhalo to v pořádku, po nějaké době začal zase s drony, policejními odposlechy, že má podmínku a že ho akorát zbytečně ohrožují. Obžalovaný mu začal vyčítat, že prohrál všechny jeho peníze, že obžalovaný nestihl odjet vlakem, ráno nestihne školu a mamka bude zase naštvaná. Kuba odvětil, že se obžalovaný baví s Darinou, která podle něj prodává drogy děckám, že R. je všechny pochytá a protože se s ní obžalovaný baví, tak přes obžalovaného napráská i jeho, že si nechce jít sednout, že má podmínku. Obžalovaný mu na to řekl, že je blázen, že je to jen v jeho hlavě, že to nebude poslouchat, že odchází. Obžalovaný si vzal si batoh, Kuba začal rvát, že nikam nepůjde, že to nedovolí. Vzal nůž a rozběhl se proti obžalovanému, kousek před ním buď zakopl nebo uklouzl a letěl na obžalovaného a poprvé obžalovaného bodnul, když na něj při pádu spadl. Hned se postavil a začal na obžalovaného znovu útočit, ten útok ale zastavil tím, že mu ruku s nožem chytl kousek od svého těla. Obžalovaný nevěděl, jak tak byli dlouho, měl strašný strach, nevěděl, proč to dělá. Obžalovaný nevěděl, co má dělat, ani jak dlouho ho tak držel, nakonec se obžalovanému podařilo ho ze sebe dostat. Nevěděl, jestli ho nějak skopnul nohou. Uvedl, že rychle popadl blízko ležící nůž a rovněž ho bodnul. Kubu vůbec nezastavilo, že ho obžalovaný bodnul. Začal na obžalovaného znovu útočit, přetahovali se. Obžalovaný sdělil, že to bylo hrozně rychlé, znova ho musel bodnout. Pak obžalovaný ustoupil o hodně dál, Kuba stál, nevypadalo to, že by ho vůbec trápilo, že ho obžalovaný musel několikrát

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Veselá.

bodnout. Obžalovaný měl za to, že dvakrát. Obžalovaný měl v tu ránu ještě větší strach, bylo to jak z hororu. Když viděl, že to s člověkem nic neudělá, nevěděl, co má dělat. Nebylo kam utéct, dům neznal, byl zamčený a otočit se k němu zády nepřipadalo v potaz. Kuba začal rvát, že tady mu stejně nikam neuteče, že obžalovaného stejně dostane, u krbu popadl nějaké krbové nářadí a začal s ním obžalovaného napadat. Obžalovaný uvedl, že neví, co dělal, asi ho ze sebe nějak odžduchnul, popadl první věc, kterou viděl a nejspíš ho s ní praštil. Obžalovaný uvedl, že když se ze spisu dozvěděl, kolik měl ran, bylo mu z toho zle, nemohl uvěřit, že by něco takového udělal. Až po tom konfliktu si uvědomil, co jsou drogy zač, jak to dokáže zničit člověka. Obžalovaný uvedl, že začal brát drogy půl roku před incidentem, převážně kvůli nudě a brali kamarádi, tak to chtěl taky zkusit, nevěděl, jaký to má vliv na člověka. Uvedl, že to nejde vzít zpět a strašně ho to mrzí. Je mu zle, když si uvědomuje, že zmařil lidský život. Uvedl, že si vůbec nepamatuje, že by takhle útočil a že by takhle brutálně dokázal zaútočit na člověka, myslel, že se brání. Sděлил, že by se chtěl omluvit paní K., že ji připravil o syna, neměl to vůbec v úmyslu. K tomu, zda poškozeného praštil, když uvádí, že ho nejspíš praštil, sdělil, že neví, jak to vysvětlit, už si to pak nepamatoval. Další si nepamatoval jen letmo. Uvedl, že na rekonstrukci jel kvůli tomu, aby si to objasnil, protože si nic nepamatoval, ví jen, že ho bolela hlava a na těle něco měl. Jinak si z toho moc nepobral. K tomu, jak odešel, obžalovaný sdělil, že utíkal. Přesně si nepamatoval, co se stalo s Kubou, jen takové útržky. K tomu, jak se dostal tam, kde ho našli, obžalovaný uvedl, že netuší, proč ho tam vlekl, možná měl strach, že by začal zase útočit, když obžalovaný v předešlých situacích viděl, že ho nic nezastavilo, tak ho asi ze strachu musel někam odnést. Uvedl, že si nepamatuje, co s Kubou dělal. Nepamatoval si, jak odtamtud odcházel. Při rekonstrukci s policií se obžalovaný snažil jim po cestě ukázat, jak to asi mohlo být, jinak si cestu vůbec nepamatoval. Nepamatoval si, že by dával něco do vany a že by tam uklízel.

10. Obžalovaný dále uvedl, že s perníkem začal půl roku před událostí. Předtím občas kouřil marihuanu. Marihuanu kouřil poprvé asi někdy před 18. rokem. Ze začátku ji kouřil jen letmo, neměl na to peníze, ani neměl zájem. Potom už jen příležitostně. Když vydělával, nekouřil častěji, chodil do práce. Uvedl, že perník zkusil poprvé minulý rok na zábavě asi v Sudkově, aktivně ho začal užívat tak půl roku před incidentem (podzim 2018). Půl roku předtím, než se to stalo, se tomu obžalovaný snažil vyhýbat, moc to nešlo. Když chodil do školy, nebral, takže spíše o víkendech, trávil je tak. Pervitin měl převážně od Kuby, někdy si ho koupil, ale spíše mu ho Kuba dával s tím, že mu obžalovaný sežene nějaké lidi, kteří by si od něj koupili. Když si obžalovaný nechtěl koupit, tak mu ho Kuba dal, protože věděl, že se pak ozve nebo někoho sežene. Za získávání zákazníků obžalovaný dostával pervitin. Když kupoval, měl obžalovaný za to, že to měl po 2 000 Kč za gram. Kuba nerozlišoval, dával všem za stejnou cenu. Obžalovaný myslel, že měli kamarádský vztah. Pracoval blízko od domu obžalovaného, po práci se vídali, tak třikrát až čtyřikrát týdně, když byl obžalovaný v Šumperku. Dále obžalovaný uvedl, že Kuba své teorie o odposlouchávání a policajtech vedl neustále, obžalovaný to bral tak, že se mu to asi jen honí v hlavě, nevěřil, že by dokázal být kvůli tomu až takový. Obžalovaný uvedl, že to, že obžalovanému vyčítal, že by ho kvůli němu chytli, se stalo už předtím, ale fyzicky to nedával najevo. Obžalovaný od toho incidentu už drogy neužíval, když ho vzali do vazby, byl v pohodě. 14 dní po incidentu reagoval tak, že nemohl spát nebo spíš, že spal pořád. Měl nějaké náznaky, že si musí dát nebo že měl chuť, ale po tom, co se stalo, ho už nechtěl. Nebylo to tím že obžalovaný neměl zdroj, po tom incidentu nechtěl, zavřel se doma a byl doma. Nakonec odjel do Ústí za tátou, když to bylo nejhorší.
11. K tomu, při jakých příležitostech si dal pervitin, obžalovaný uvedl, že doma, když k nim přišel, pak obžalovaný s kamarádem jel do Litovle. Obžalovaný si dal doma normální dávku, měl za to, že to bylo až 0,2 gramů. Nikdy to nevážil, přišlo mu to jako jeho běžná dávka. Měl za to, že v ten den šňupal. Potom ještě jednou doma před odjezdem do Litovle, pak nic neměl, pak to bylo až v Litovli, když to vyřídil, tak obžalovanému Kuba nabídl někde u toho Tesca. Pak obžalovanému dával v herně a po cestě z herny do xxx, kouřili ze skleněnky, půjčovali si, on měl velkou. A pak před farou v xxx, na schodišti, pak už ne. Když šli dovnitř, tak měl obžalovaný za to, že ne. Před farou kouřili Shodu s prvoipsem potvrzuje Lenka Veselá.

společně z té skleněnky. Kluci, kteří přijeli za Kubou, si to tam rovnou dali, koupili si pervitin. Ten první, co přijel, si nic nedával. Obžalovaný uvedl, že do toho až v xxx začali kouřit marihuanu. Nejdříve tam vytáhl skleněnku ten jeden v montérkách, obžalovaný jméno nevěděl. Uvedl, že jestli si D. kupoval pervitin, tak to byl ten druhý, co si nekupoval. Ten to začal nabíjet, tak mu obžalovaný dal něco, co měl u sebe. Marihuanu kouřili také ze skleněnky. Když obžalovaný viděl ty kluky, nechtěl se s nimi bavit, byl rád, že ho Kuba nepředstavil. Uvedl, že se cítil dobře, byl v pohodě, akorát se s nimi nebavil, neměl zájem, oni byli opilí a obžalovaný opilce nemá rád. Byli nevrlí, Kuba se s nimi snažil kšeftovat, každého se snažil obrat. Nebyla mezi nimi pozitivní konverzace. Obžalovaný uvedl, že když přišli nahoru, ze začátku to bylo v pohodě, nechtělo se mu spát. I Kuba byl ze začátku v pohodě. Kouřili tam ještě ze skleněnky pervitin. Kuba obžalovanému nabídl nějaké jídlo, nakoupil ho v Tesco a dal nějaké obžalovanému. Kuba marihuanu nekouřil vůbec. Změnilo se to v okamžiku, kdy vstal z gauče, šel do kuchyně a začal si pro sebe mumlat. Začal být rozčilený, začal obžalovanému vyčítat, jak Darina nebo obžalovaný za ním tahá kdekoho, komu on nevěří, Darina, že prodává drogy dětem, tak že ji brzy chytanou a že ho kvůli obžalovanému potopí. Obžalovaný měl za to, že to bylo rychlé, měl za to, že se proti němu Kuba rozběhl s tím nožem. Obžalovaný zaregistroval, že byl rychle u něj. Měl za to, že se ze začátku vyzouval, takže mohl uklouznout, obžalovaný nevěděl, jestli zakopl o postel. Nůž držel v pravé ruce. Obžalovaný přesně nevěděl, jak na něj padal, letěl dopředu s napřaženou rukou. Obžalovaný byl u gauče, na který spadl do sedu. Když obžalovaného píchl do ruky, obžalovaný nevěděl, jestli ruka byla volně v prostoru nebo na gauči. Obžalovaného to v ten okamžik moc nebolelo, ale viděl, co se stalo, byl v šoku, neregistroval. Kuba před obžalovaným začal šermovat s tím nožem. Bylo to strašně rychlé, obžalovaný měl za to, že útočil „výpadově“, nebodl obžalovaného proto, že mu to vykryl rukou. Od obžalovaného mohl stát tak metr. K tomu, jak se bránil, obžalovaný uvedl, že ho rukou musel, měl za to, že ho několikrát žduchl nohou nebo ho odkopl. Při tom výpadu se musel nějak ubránit rukou. Uvedl, že neví, jak šermoval rukama. Uvedl, že byl pořezaný jen tady, jak na něj tlačil s nožem. Na ruce má obžalovaný z vnitřní strany předloktí jizvu, byla to spíše řezná rána nebo poškrábání. Obžalovaný měl dlouhý rukáv, bundu, ale rukáv měl vyhrnutý. Nevěděl jistě, v jaké situaci došlo k poranění, měl za to, že to bylo při té situaci, jak ho obžalovaný držel. Držel ho levou rukou za ruku s tím nožem kousek od svého těla. Uvedl, že neví, jak obžalovaného poranil, nevěděl, jestli je to od toho, jen tušil, že to tam mohlo být. Obžalovaný uvedl, že neví, zda se motali jen na gauči nebo mimo, tak půlka na gauči, půlka venku, ale motali se kolem gauče. Kuba popadl ze stojanu nějaké krbové nářadí, bylo to celé kovové, taková lopatka. Přesně to obžalovaný nevěděl. Obžalovaný uvedl, že neví, co s tím nožem dělal, většinou obžalovaného napadal tou lopatkou (před chvílí řekli, že to byla lopatka, tak to tak obžalovaný nazývá). Lopatkou na obžalovaného útočil seshora, z boku, všelijak, útočil s rukou nad hlavou. Ze začátku obžalovaný viděl jen napřaženou ruku, pak se skrčil, tak nemohl nic vidět. K tomu, zda obžalovaného udeřil, uvedl, že neví, že by cítil bolest, začal ji pociťovat až doma, bolela ho hlava (obžalovaný ukázal na temeni a na pravém spánku). V moment, kdy proti sobě šli, obžalovaný nezaregistroval, že ho praštil. Obžalovaný sdělil, že pak neví, asi ho od sebe odžduchnul a popadl první ležící věc a rovněž ho nejspíš praštil. Ta věc byla opřená o krbová kamna, byla to tyč, obžalovaný neregistroval, jak vypadala, nepamatoval si, co s tím potom udělal. Uvedl, že pak už má černo, nejspíš ho asi praštil.

12. Obžalovaný dále sdělil, že neví, co po útoku na faře dělal, nevzpomínal si a pamatovat si to ani nechtěl. Uvedl, že si neuvědomoval, že odcházel z fary, ale po cestě s policisty si to uvědomovat začal. Uvedl, že neví, kterým oknem vylézal a jak se dostal domů, měl za to, že vlakem. Sdělil, že při rekonstrukci se začal orientovat a orientoval se podle sil, která jsou v Litovli. K vlaku uvedl, že tam se opláchl vodou a začal reagovat. Měl za to, že do Zábřehu jel vlakem a ze Zábřehu musel taxíkem. Obžalovaný nevěděl, co se tam stalo, chtěl se tam jet podívat, svěřil se kamarádce Darině P., která měla auto a řidičák. Řekl jí, že ho Kuba napadl nožem a že se bránil a pak nejspíš odtud. Popisoval jí, jak se proti němu rozběhl, nic víc, že se bránil taky nožem. Když tam přijeli a nedostali se nahoru, protože to bylo celé zavřené, měl obžalovaný pocit, že Kuba žije. Nevěděl, že by mohl být mrtvý, nepamatoval si, že by na něj tak brutálně zaútočil. Obžalovaný sdělil, že s Darinou tam

Shodu s prvořekem potvrzuje Lenka Veselá.

přijeli, nejdřív se podíval zepředu na to okno, kterým tam pak lezli a pak jsem se díval zprava, to ani nevěděl, kterým tam lezl. Bylo to všechno zavřené, tak si mysleli, že je Kuba v pohodě, že to přežil, že to zavřel. Obžalovaný uvedl, že neví, kam Kubu bodnul, nemířil. Měl za to, že nahoře u krku. Obžalovaný uvedl, že má za to, že ho bodnul dvakrát, ale celé to bylo rychlé a zmatené. Neregistroval, jestli Kuba krvácel a nevěděl, zda ten večer viděl Kubovu krev. Měl za to, že ne. Kromě zraněné ruky a kromě bolesti hlavy neměl obžalovaný žádné zranění. S ránou na ruce byl u doktora, kterému řekl, že se poškrábal, nedoptával se a obžalovaný mu neřikal, že to bylo od jiného člověka.

13. K tomu, že Kubu nějak skopnul, obžalovaný uvedl, že Kuba de facto byl nad ním, obžalovaný byl na gauči, asi napůl ležel, napůl seděl, držel ho od sebe. Kuba nožem mířil blíž k tělu a obžalovaný ho držel od sebe. Kuba byl v tom útoku, když ho obžalovaný takhle řízl. Kuba spíš stál, byl zešikma na obžalovaném, zatěžoval jeho tělo. Obžalovaný ho podruhé bodl a ustoupil, po předchozím bránění obžalovaný nemohl popadnout dech. Když pak obžalovaný čekal, až zase vstane, tak sotva popadal dech. Obžalovaný uvedl, že perník působí na tělo tak, že když má člověk fyzickou námahu, tak ho to dvakrát rychleji odrovná. Obžalovaný měl za to, že ze sebe Kubu dostal tak, že rukou a pomocí nohy ho musel nějak odkopnout, odžduchnout. Nevěděl, co má dělat. Obžalovaný nedokázal říct, zda se Kuba bránil bodnutí. Když obžalovaný viděl, jak vstává, přišlo mu, že ani neregistroval, že ho obžalovaný bodnul, nedával to najevo. Po tom dalším útoku obžalovanému říkal, že mu stejně neuteče, že ho stejně dostane. Než na obžalovaného poprvé zaútočil nožem, když mu řekl, že si vezme věci a odejde, tak obžalovanému řekl, že to nedovolí, že nikam nepůjde. Obžalovaný sdělil, že u výpovědi uváděl, že měl za to, že mu řekl, že někomu oznámí to, co dělá. Uvedl, že teď si to nevybavuje, pamatuje si, že mu říkal, že půjde pryč. To Kuba nechtěl. Obžalovaný uvedl, že si nevybavuje, že by z fary něco odnášel. Policisté našli akorát jednu botu, obžalovaný nevěděl, jak se tam dostala, šel po cestě a nepamatoval si, že něco odhazoval nebo bral. Obžalovaný uvedl, že musel převážně jednat ze strachu, aby po něm zase nešel, nevěděl, zda mu proto vzal botu. K předložené kresbě (č. l. 490) obžalovaný uvedl, že nakreslili pohrabáč policisté a pak obžalovaný, nevzpomínal si. Obžalovaný sdělil, že taxíka platil penězi, nevěděl, kde je vzal, musel je mít u sebe. K tomu, že uvedl, že Kuba prohrál všechny peníze v herně, sdělil, že mu nejspíš musel vzít tisícovku, co tam byla. Byla asi od těch dvou kluků, co si kupovali pervitin. Obžalovaný měl batoh, mikinu, trávu, sešit, digitální váhu. Na nic ji nepotřeboval, Kuba si ji půjčil. Obžalovaný nevěděl, zda bral do ruky něco jiného kromě nože a té věci ke krku. Obžalovaný uvedl, že peníze bral zřejmě proto, aby se dostal domů. Sdělil, si nepamatuje, že by ho vůbec nějakou tyčkou napadal, natož takhle brutálně. Měl za to, že má jen ty bodné rány a to bylo všechno. Nevěděl, zda Kuba někde ležel, když obžalovaný odcházel, měl za to, že ano. Obžalovaný uvedl, že netuší, proč se u něj našla Kubova neschopenka. Ke zlomenému klíči uvedl, že si nepamatuje, že by tam něco bral. K tomu, jak Darina P. popsala klíč, že ho našla na pračce, má obžalovaný za to, že to není žádný klíč, ale na otevírání elektřiny. Obžalovaný uvedl, že měli jedny dveře bez kliky, tak používali místo kliky takové to s tím čtvercem. Obžalovaný uvedl, že poté, co Kubu bodnul poprvé, na něj on ještě útočil. Bylo to hlučné, obžalovaný nevěděl, zda Kuba řval nějaká slova. Obžalovaný nedokázal určit, kolik pervitinu za ten den užil, ale bylo toho opravdu dost. Mohlo to být přes dva gramy, kolem dvou. K intenzitě bodnutí obžalovaný uvedl, že si myslel, že to bylo silně, ale když viděl, že Kuba pořád vstává a útočí, tak asi ne. Obžalovaný uvedl, že neví, proč se Kuba nechtěl s jeho kamarádem setkat, Kuba byl vyschízovaný, že je to zase nějaký policista, dělá pro kriminálku a chce ho dostat. Začal obžalovaného obviňovat, že za ním tahá policisty. Obžalovaný k mužům, co přijeli na barák, uvedl, že na prvním nic nezaregistroval, ten tam seděl. Dva, kteří přijeli, byli opilí. Dlouhou dobu se hádali, jak spolu vyřídí ten kšeft, pak s nimi Kuba vedl normální konverzaci o práci, byl v klidu, celou dobu. Obžalovaný uvedl, že k němu byl v minulosti Kuba agresivní jen slovně, fyzicky ne. Obžalovaný měl za to, že uvnitř byla zima, že na sobě měl pořád bundu nebo mikinu s kapucí, kapuci nosí na hlavě běžně, takže možná ji na hlavě měl, možná ne. Obžalovaný dále uvedl, že měl vždycky týden praxi, týden školu, do školy chodil pravidelně, na praxi v prváku moc nechodil, věděl, že nemusí. Uvedl, že měl vystudované, v prváku na učebním oboru se rozebírá broušení,

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Veselá.

pilování atd., nechodil tam a měl domluvené, že na konci předloží, že má vystudované a že mu prvák praxi omluví. Uvedl, že měl jedničky, dvojky, sem tam jsem dostal trojku.

14. Z důvodu rozporů mezi výpovědi u hlavního líčení a z přípravného řízení četl soud za použití § 207 odst. 2 trestního řádu rovněž výpovědi obviněného z přípravného řízení (č. l. 658, 534, 540 a 854). V rámci výslechu obviněného vypověděl, že se zdržuje na xxx v xxx, navštěvuje první ročník xxx, nemá žádný příjem, živí ho rodiče. Uvedl, že si přivydělává prodejem marihuany. Má dluh ve výši 40 000 Kč. Alkoholu se vyhýbá, ale užívá drogy - pervitin nitrožilně a marihuanu. Pervitin užíval v posledním cca půl roce často, denně. Nevážil si ho, dávky dával od oka, nedokázal říct, kolik aplikoval v jednotlivé dávce. Marihuanu nekouřil tak často, bylo to jak kdy, asi jednou za týden. Jiné drogy neužíval. Dle svého názoru je na drogách závislý, v minulosti se neléčil. Na závislost usuzoval z toho, že má potřebu si dávku aplikovat, bez ní je nervózní a musí si dát. Uvedl, že posledních pět dní si drogu nedal, ty dny si neuvědomuje, nebyl schopen říct, jak je možné, že bez drog vydržel. Psychiatricky se neléčil. Dělal atletiku, bojové sporty ne. V minulosti nebyl policií prověřován ani vyšetřován pro trestnou činnost, trestní stíhání proti němu není vedeno. Obžalovaný v postavení obviněného dále uvedl, že s poškozeným ho seznámil asi před rokem Daniel Š., a to proto, že to byl člověk, který byl schopen sehnat drogy, zejm. pervitin. Od té doby se s poškozeným potkával pravidelně, a to vždy, kdy od něj kupoval pervitin. Obžalovaný ho vždy kontaktoval telefonicky, na číslo si nevzpomínal, kontakt na něj uložený neměl. Vždy, když vyhledal v historii první trojčíslí 608 (trojčíslí sdělil po nahlédnutí do usnesení o zahájení trestního stíhání), našel kontakt na Jakuba, zavola mu a domluvili se na místě předávky. Docházelo k nim zejm. u železničního přejezdu na ulici Lidická v Šumperku. Poškozený prodával gram za 1 500 až 2 000 Kč. Nikdy se s poškozeným nenavštěvovali, vždy se scházeli venku v Šumperku. Jakub byl dle obžalovaného arogantní, urýpaný, ustrašený a vychízovaný. Měl strach z policistů, měl pořád představu, že ho sleduje policie drony. V průběhu jejich známosti mezi nimi docházelo ke slovním potyčkám, k fyzickému napadení nedošlo nikdy. Kvůli čemu ke konfliktům docházelo si obžalovaný nepamatoval, asi měl vůči obžalovanému narážky. Obžalovaný uvedl, že ví, že Kuba bydlel v xxx, ale nikdy u něj doma ani před domem nebyl. Párkrát se potkali před hospodou u Tygra. Obžalovaný odjel za Jakubem do Litovle ve středu, měl za to, že to byl 24. 4. 2019. Do Litovle ho zavezl autem kamarád, kterého nechtěl jmenovat, jel pro toho kamaráda řešit pervitin. Potkali se někde u autobusového nádraží, přesně nevěděl. Uvedl, že asi tam bylo Makro. V průběhu cesty do Litovle obžalovaný opakovaně kontaktoval prostřednictvím telefonu Jakuba, domlouvali se na místě setkání. Kuba byl v Litovli proto, že ho ten den vyhodili z práce, chtěl si nechat vystavit neschopenku, ale neměl žádné doklady a obvodní lékařku měl v Litovli, musel tam. Obžalovaný uvedl, že do Litovle přijeli kolem 18:00 nebo 19:00. Obžalovaný se potkal s Kubou, ti dva se vidět nechtěli, takže obžalovaný fungoval jako zprostředkovatel. Obžalovaný měl za to, že to proběhlo tak, že Kuba obžalovanému dal pervitin v dealeráku asi za 1 700 Kč, asi gram. Kuba si od něj vzal něco do zástavy, aby měl jistotu, že se vrátí, obžalovaný už nevěděl, co to bylo. Obžalovaný pak pervitin dal kamarádovi, který mu dal peníze a on je pak dal Kubovi. Pak jel kamarád zpátky do Šumperka. Nabízel obžalovanému, že může jet s ním, ale Kuba obžalovanému řekl, že má zůstat s ním, že mu něco dá a že se postará, aby se měl dobře. Asi do 20:00 nebo 21:00 se pohybovali po Litovli, kde přesně obžalovaný nevěděl, Litovel nezná. Byli v hospodě, Kuba si po telefonu něco domlouval. Když byla tma, vydali se pěšky do xxx, šli polními cestami, asi prošli i nějakou vesnicí, více nevěděl, jak cestu popsat. Kuba nabízel cestou obžalovanému pervitin, ten si ho vzal a hned si ho nosem aplikoval. Cesta do xxx připadala obžalovanému dlouhá, možná šli hodinu a půl, možná dvě hodiny. Asi se dlouho zdrželi ve městě, dle obžalovaného na drogách člověku ten čas tak nepříjde. Když přišli k faře, byla tam tma a nikdo další tam nebyl. Obžalovaný v rámci výslechu nakreslil náčrtek fary a označil okno, kterým poškozený vstoupil do budovy. Dle obžalovaného nijak okno nepoškodil, zatlačil na něj a ono se otevřelo. Obžalovanému řekl, že jím chodí na faru běžně. Obžalovaný šel za ním, po vstupu na faru mu Kuba řekl, aby šel ven a počkal na nějakého jeho kamaráda. Zavedl obžalovaného do místnosti v přízemí, kde otevřel okno (bylo vedle vstupních dveří na faru, obžalovaný ho měl po své levé ruce, když šel ven) a řekl obžalovanému, aby tudy vyšel ven. Kuba pak šel po schodech do

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Veselá.

patra. Když byl obžalovaný venku, všiml si, že se v horním patře fary rozsvítila světla. Na kole přijel Kubův kamarád, obžalovaný nevěděl, kdo to je, byla tma a neznal ho. Kuba byl stále uvnitř fary. S tím člověkem se obžalovaný nebavil. Kuba se za nimi vrátil asi po pěti nebo deseti minutách, dal se s tím člověkem do řeči a něco řešili, obžalovaný je neposlouchal, seděl na schodech před vstupními dveřmi do fary, měl na sobě spíše černé tepláky či rifle, měl teplejší bundu s kapucí, tu měl obžalovaný téměř celou dobu na hlavě, možná ji sundal a opět nasadil, byla zima. Na nohou měl obžalovaný tenisky NIKE, černé s bílou podrážkou, asi kožené. Po deseti až patnácti minutách přijeli na faru další dva kluci na kolech, obžalovaný je neznal, jednoho z nich v minulosti viděl ve společnosti Jakuba někde v Olomouci. Vlevo od vstupu byla lavička, kterou jeden z těch kluků přitáhl blíže ke schodišti a sedl si na ni. Kuba s kamarády se bavili nějakou dobu, obžalovaný se nezapojoval, mlčel, možná odpovídal na nějaké otázky. První kluk byl opilý, žádný pervitin s Kubou neřešil. Ten řešil až ten další kluk, co přijel - ten vyšší, byl oblečený jako zedník. Dostal pervitin, ale platil ho ten druhý. Při této předávce fungoval obžalovaný jako prostředník. Kuba měl dva dealeráky, které položil na váhu před tím, než je obžalovaný předal. Obžalovaný nevěděl, kolik toho bylo. Klukům se nelíbila cena za množství, resp. tomu vyššímu, nakonec si ale oba koupil. Obžalovaný nevěděl předně, jestli platil 500 nebo 1 000 Kč. Nakonec pervitin užili všichni společně, vyjma prvního kluka, který krátce na to odjel. Pervitin si aplikovali tak, že jej Kuba nabil do skleněnky a společně vykouřili. Obžalovaný pak kouřil ještě ze své skleněnky marihuany. Tu kouřil společně s vysokým klukem a klukem oblečeným do zednických montérek. Obžalovaný nevěděl, co se stalo se skleněnkou, ze které kouřili pervitin. Před farou tak seděli asi dvě hodiny, jako první odjel na kole kluk, co přijel nejdřív. Půl hodiny po něm odjížděli zbylí dva kamarádi. Zůstal tam obžalovaný a Kuba. S Kubou nějakou dobu seděli venku a kouřili pervitin. Kuba se nezmiňoval, kolik pervitinu má u sebe a obžalovaný neviděl, kolik ho má, schovával si ho. Měl za to, že pervitin vytahoval různě z kapes. Obžalovaný uvedl, že Kuba byl při tom vždycky nepřijemný a skrýval to. Obžalovaný žádný svůj pervitin neměl. V ten večer Kuba po obžalovaném žádné peníze nechtěl, obžalovaný mu dělal prostředníka a sehnal mu toho zákazníka ze Šumperka. Po odjezdu Kubových kamarádů byli venku jen chvíli, na cigaretu, pak šli dovnitř fary. Dveře fary byly po celou dobu zavřené, uzamčené, Kuba klíče neměl a chodil dovnitř oknem, pokud obžalovaný ví. Uvedl, že do fary vlezli oknem vedle vstupních dveří. Obžalovaný doplnil, že když Kuba vyšel za svým kamarádem, zhasnul na faře. Při jejich vstupu tam pak byla tma a Kuba svítil mobilem. V přízemí nerozsvěceli, vyšli po schodišti do patra, kde Kuba rozsvítil. První místnost, ve které rozsvítil, byla kuchyně. Za ní byl obývací pokoj, kde Kuba také rozsvítil. Obžalovaný uvedl, že Kuba už při cestě do xxx obžalovanému nabízel, aby s ním trávil čas, že ho potom odvede na vlak. Když byli v obývacím pokoji, Kuba si zul boty, protože je měl mokré z cesty z Litovle, obžalovaný si nepamatoval, jestli si je odložil do obývacího pokoje nebo kuchyně. Na nohou měl tenisky NIKE tmavé barvy. Obžalovaný si boty nezouval, nebyly tak mokré. Obývací pokoj byl vpravo za dveřmi vybaven postelí, vedle ní byla sedací souprava, tmavá, možná červená. Obžalovaný si sedl na sedačku a s Kubou se bavili. Kuba různě popocházel, sundával ty boty. Obžalovaný si dal další dávku pervitinu, aplikoval ji nosem, protože si ho Kuba dobíral kvůli nitrožilní aplikaci. Kuba kouřil pervitin pomocí skleněné dýmky. Obžalovaný uvedl, že mu připadalo, že mu Kuba dává pervitin proto, aby byl více závislý a sháněl pro něj klienty. Obžalovanému se to nelíbilo, proto došlo ke komunikaci zvýšeným hlasem. Obžalovaný uvedl, že je urážlivá povaha a Kuba je arogantní, povyšoval se, nadřazoval se nad ostatní. Obžalovaný stále seděl na sedačce v obývacím pokoji, on přešlapoval mezi obývacím pokojem a kuchyní. Obžalovaný si to přesně nepamatoval, ale měl za to, že mu řekl, že se mu to přestává líbit a že ho udá. Obžalovaný ho chtěl udat za to, že prodává drogy a obžalovaného nutí k jejich prodeji. Kubovi se to strašně nelíbilo, začal po obžalovaném rvát, obžalovaný měl za to, že byl v té době v kuchyni, kde vzal nůž z cihlového baru po levé straně z pohledu obžalovaného z obývacího pokoje. Měl za to, že nůž vzal pravou rukou. Čepel nože měla ostří z jedné strany, z druhé byl tupý. Obžalovaný uvedl, že pokud si pamatuje, držel Jakub nůž podhmatem. Přistupoval k obžalovanému, možná obžalovanému vyhrožoval, že ho zabije, obžalovaný si nepamatuje. Když byl od obžalovaného asi půl metru, začal s nožem šermovat v oblasti hrudníku, ruku s nožem přitom natahoval proti obžalovanému. Když proti němu šel

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Veselá.

s nožem, obžalovaný se postavil a stál v prostoru u postele. Když šel Kuba proti němu, ustupoval obžalovaný do prostoru mezi postelí a sedačkou. Obžalovaný si všiml, že Kuba drží nůž nadhmatem, nevšiml si, ve které chvíli si nůž přechytl. Když šel s nožem proti obžalovanému, zakopl a při pádu obžalovaného bodl do levé ruky, do oblasti hřbetu mezi palec a ukazovák. Kuba spadl na levé koleno. Při tomto útoku obžalovaný jakoby spadl na sedačku, spíše si sednul. Rychle se postavil a z truhly, která měla funkci konferenčního stolku, vzal pravou rukou nůž, je pravák. Byl to typický kuchyňský nůž o délce cca 20 - 25 cm (přibližnou délku nože ukázal obžalovaný na papíru A4). Ostrří bylo z jedné strany čepele, rukojeť byla možná světlá. Obžalovaný uvedl, že už si nepamatuje, jestli chytil nůž nadhmatem nebo podhmatem. Když bral nůž do ruky, Kuba se postavil a měl tendenci na obžalovaného pořád útočit, neustále mával před sebou tím nožem a snažil se obžalovaného zranit. Obžalovaný uvedl, že v té chvíli cítil pud sebezáchovy, tak na něj také zaútočil. Bodl Kubu někde do oblasti hrudníku, na přesnější místo si nepamatoval. Obžalovaný vedl útok pravou rukou rovně před sebe. Uvedl, že s tím nemá žádné zkušenosti. Kubu to nezastavilo, stále postupoval proti obžalovanému, ten se snažil ustoupit směrem k „L“ sedací soupravy, kde se chvíli přetahovali, při tom se obžalovaný pořežal o Kubův nůž na levém předloktí. V tu chvíli měl strach o svoje zdraví, měl silný pocit sebezáchovy, proto Kubu znovu bodnul, nedokázal říct kam, měl v té chvíli černo před očima. S Kubou se vzájemně přetahoval a pokud si pamatuje, bodl ho backhandem. Ani ta rána Kubu nezastavila a pořád měl tendenci na obžalovaného útočit. Obžalovaný se v té chvíli opíral o sedací soupravu. Obžalovaný stále ustupoval kolem sedací soupravy až k televizi, která byla v rohu místnosti. O televizní stůl byl na podlaze opřený nějaký nástroj. Obžalovaný v té chvíli odhodil nůž, vzal do pravé ruky ten nástroj a s tímto pořád ustupoval kolem krbových kamen směrem ke dveřím vedoucím do kuchyně. Nástroj byl kovový, obžalovaný sdělil, že to ale určitě nezaručí, předpokládal to. Dlouhý byl asi 50 cm a neměl hrot, byla to takový tyčka, ale uvedl, že to přesně nepotvrdí. Jelikož byl obžalovaný pod vlivem drog, nedokázal říct, jak byl nástroj těžký, pod vlivem drog se zvyšuje fyzická síla. Kuba šel stále proti obžalovanému a když se dostal až ke krbovým kamnům, vzal ze stojanu asi lopatku, což obžalovaný nezaručuje. Obžalovaný si v tu chvíli říkal, co všechno člověk vydrží, Kuba měl dvě bodné rány a pořád se pohyboval. Když bral nástroj ze stojanu, nůž si dal do levé ruky, aby mohl do pravé vzít ten nástroj. Kuba šel stále proti obžalovanému a obžalovaný měl v té chvíli nějaký záchvat, měl černo před očima, bránil se a praštil Kubu tím nástrojem, měl za to, že ho praštil do hlavy, jistý si nebyl. Obžalovaný nebyl schopný říct, jestli ho praštil jednou nebo vícrát. Měl za to, že taky schytl nějaké rány, protože ho potom bolela hlava. Když obžalovaný přišel k sobě, seděl na lavici v kuchyni, vlevo za dveřmi směrem k obýváku. Kuba ležel v té době na podlaze v obýváku, částečně na koberci, který byl pod truhlou používanou jako konferenční stůl. Obžalovaný si nevzpomínal, jestli ležel na koberci hlavou, tělem nebo nohama. Nástroj, kterým praštil Kubu, už obžalovaný v rukou neměl, když se probral, ležel mezi futry vstupních dveří do obýváku. V kuchyni obžalovaný seděl možná půl hodiny, potom se asi pod vlivem pervitinu rozhodl Kubu odtáhnout. V té chvíli Kuba nemluvil, ale byl ještě živý, obžalovaný slyšel jakoby chrápání. Uvedl, že pokud si pamatuje, odtáhl truhlu z koberce a pak na koberci Kubu odtáhl. Jakým způsobem Kubu na koberec dostal si nepamatoval. Uvedl, že když si dá pervitin, tak si i půl dne nic nepamatuje. Kubu táhl tak, že držel koberec, Kubu se nedotýkal a táhnul ho tak, že couval. Táhnul ho přes kuchyň až na chodbu, pak po své levé ruce až ke kovovým dveřím, které byly po pravé ruce obžalovaného. Obžalovaný si nevšiml, že by se Kuba tažení bránil, obžalovaný se snažil dívat bokem. Kuba při tažení pořád jakoby chrápal. Když obžalovaný Kubu přitáhl před kovové dveře, byly pootevřené směrem dovnitř do prostoru, kam obžalovaný následně zatáhl Kubu. Měla kliku, obžalovaný si nepamatoval, zda tam byl klíč. Kubovy nohy, když ležel na koberci, směřovaly k obžalovanému. Kubu obžalovaný přetáhl kousek za ty dveře, chytil ho za levou paži a záda a zatáhl do prostoru za kovové dveře. Tam byly schody. Obžalovaný si nevybavoval, jak tam Kubu zatáhl, ale dokázal za ním zavřít. Nepamatoval si, zda když zavřel, zamknul, nevěděl, jestli tam byl klíč a nepamatoval si, zda bral za kliku. Měl v tu chvíli strach. Kuba se v ten večer domlouval s kamarády, že si ráno přijdou pro pervitin před prací. Obžalovaný měl strach, že ho tam najdou. Koberec, na kterém Kubu táhl, ležel na chodbě v prostoru před kovovými dveřmi. Měl za to, že za Kubou dveře dovřel.

Shodu s prvoipisem potvrzuje Lenka Veselá.

Sdělil, že následující sled událostí není schopen přesně popsat, byl ve stresu a pod vlivem drog. Vzpomínal si, že do vany hodil polštář a mop a měl za to, že i koberec, na kterém Kubu táhl. Do vany žádnou vodu nenapouštěl, protože když přišel na faru a chtěl se umýt, Kuba mu říkal, že přes zimu popraskala voda a neteče. Obžalovaný si přesně nepamatoval, zda na místě činu uklízel. Uvedl, že na místě asi uklízet musel, když ty věci naházela do vany, ale nepamatoval si proč a jakým způsobem uklízel. Měl strach, že přijdou Kubovi kamarádi, proto z fary odešel, odcházel oknem v přízemí, které je vpravo při vstupu do fary, stejným oknem, kterým na faru přišel. Když z fary odcházel, měl s sebou obžalovaný svůj batoh, nevybavoval si jaký, ve kterém měl své osobní věci - digitální váhu, sešit, pouzdro atp. Z fary odnesl i batoh, který patřil Kubovi, byl to tmavý batoh. Kuba zpravidla nosil batoh NIKE, je možné že to byl tento. V batohu měl dle obžalovaného nějaké osobní věci, ale nebyl schopný popsat co. Obžalovaný do batohu dal ještě nůž, kterým Kubu bodnul, i nástroj, kterým ho praštil. Uvedl, že musel vzít i nůž, kterým ho napadl Kuba. Nevěděl proč, nejednal při smyslech. Obžalovaný uvedl, že si na faře přezul boty. Svě dal do batohu nebo je k němu přivázal a obul si Kubovy boty, aby ty své nepromáčel při odchodu. Jednalo se o černé boty NIKE, které popsal výše. Z fary si obžalovaný dále odnesl peníze, které Kuba dostal od svých kamarádů za pervitin, bylo to 500 nebo 1 000 Kč, přesně nevěděl. Peníze se nacházely buď na stolku nebo na šicím stroji v obýváku. Obžalovaný je vzal proto, aby se měl jak dostat domů. Obžalovaný přesně nevěděl, jak z místa odešel, neznal to tam. Když vylezl oknem, vydal se vlevo, obešel faru, prošel kráčím a pak šel podél cesty směrem na Litovel, šel po loukách, mimo cestu. Při cestě našel koleje, kterých se držel a došel až na nádraží v Litovli. Nevěděl, zda cestou odhodil Kubův batoh, asi ano, domů si ho nepřinesl. Nepamatoval si, kde přesně ho vyhodil. Uvedl, že domů přijel obutý ve svých botách, takže cestou odhodil i Kubovy boty, je možné, že do popelnice. Kubův mobilní telefon nebral, nevěděl, jestli byl v batohu. Obžalovaný uvedl, že Kuba míval telefon čínské značky. V Litovli obžalovaný nastoupil do vlaku a jel do Zábřehu. Už bylo světlo, ale nevěděl, kolik bylo hodin. Musel přestupovat, vystoupil z vlaku, nevěděl, kde je, pak nastoupil do vlaku jedoucího do Zábřehu, volal taxík. Měl za to, že viděl nějaký projíždět, zapamatoval si číslo a to zavolal. Taxík si přivolal kousek od Kauflandu, nechtěl, aby ho vyzvedával na nádraží, aby ho neviděli lidi, nechtěl nastupovat v místě, kde je hodně lidí. Taxík odvezl obžalovaného do Šumperka, měl za to, že ho vyhodil u železničního přejezdu poblíž trvalého bydliště. Měl za to, že platil taxikáři dvě sta. Neuvědomoval si, že by cestou někomu volal. Sdělil, že ráno si přesně nevybavuje, zda šel hned spát nebo šel jako první k lékaři, nebyl si jistý, zda vůbec spal. Sdělil, že byl na poliklinice v Šumperku na chirurgické ambulanci. Nevěděl, co lékařům řekl, měl za to, že jim řekl, že to byla klukovina a oni se zvláště nevyptávali. Sdělil, že neví, co ten den dělal, zda se s někým potkal nebo se někomu svěřil s tou událostí. Po nahlédnutí do usnesení o zahájení trestního stíhání doplnil, že se potkal s René K. Uvedl, že ten den má okno a teprve zjišťuje, co dělal. Měl za to, že si domů nepřinesl věci patřící Kubovi. Následující týden v úterý nebo ve středu dojel s otcem do Ústí nad Labem, otec byl v té době na Zábřežsku řešit pohřeb přítelkyně. Cesta byla plánovaná, otec potřeboval pomoc při rekonstrukci Bistra. Obžalovaný uvedl, že neví, kdy se z médií dozvěděl, že je věc vyšetřována policií, ale měl za to, že mu to sdělil prostřednictvím facebooku Ondra F, který s Kubou pracoval v xxx. Když se to obžalovaný dozvěděl, šokovalo ho to, uvedl, že ho mrzí, co se stalo a začíná si uvědomovat, že je na drogách závislý a že když je pod vlivem drog, chová se jinak. Neuvědomuje si, co dělá. Uvedl, že nezjišťoval, jestli policie ví o tom, že byl na místě obžalovaný. K tomu, zda se vrátil v po události na místo činu, uvedl, že ano, a to v následujících dnech, nevěděl, co to bylo za den. Jel do xxx podívat se, jestli je Kuba v pořádku. Doplnil, že v době, kdy odcházel z fary po události, slyšel zpoza kovových dveří Kubu jakoby chrápal. Když se obžalovaný na místo v následujících dnech vracel, domníval se, že může ještě žít. Do xxx odvezla obžalovaného kamarádka Darina P. Auto zaparkovali nedaleko kostela a fary a došli tam pěšky. Obžalovaný se na faru snažil dostat stejným oknem, jako když tam šel s Kubou, tj. tím po pravé straně budovy, ale už se tam nešlo dostat. Snažil se na okno tlačit, ale nešlo otevřít. Obžalovaný zkoušel i vstupní dveře, ale byly zamčené. Obžalovaný uvedl, že když se nedostal na faru, měl za to, že se podívali do kostela a pak odjeli do Šumperka. Nepamatoval si, že by toho dne v místě něco odhodil. Sdělil, že si nepamatuje, zda Darině říkal, co provedl nebo proč na faru jedou,

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Veselá.

byl pořád pod vlivem pervitinu. Uvedl, že z přihlášení na policii měl velký strach a byl pořád pod vlivem pervitinu. Vše začíná uvědomovat až teď a nejráději by vyhledal odbornou pomoc, že se cítí strašně a strážlivý by to nikdy neudělal.

15. Obžalovaný dále v přípravném řízení uvedl, že je student, strojní mechanik, žije s rodiči. Žije s matkou v xxx, rodiče spolu nejsou, otec matce pomáhá. Uvedl, že je závislý na pervitinu a nyní má abstinenční příznaky. Sdělil, že pervitin bere intenzivně, nejráději by bral denně. Bere jej přes dva roky, jak měl možnost, snažil se, aby mohl brát denně, nitrožilně. Uvedl, že předtím bral tři až čtyři roky ne tak intenzivně. Nyní bere, kolik může. Pervitin bral od Jakuba, který ho využíval na prodej, dával obžalovanému pervitin zdarma. Jakub obžalovaného nutil, dostal ho do toho, aby mu sháněl kšefty, obžalovaný za to dostával své dávky. Provozovali to tak přes rok. Sem tam si obžalovaný i koupil pervitin. Vždy byla možnost něco sehnat. Rodiče poslední půl rok věděli, že obžalovaný bere drogy. Nešlo to s ním nijak řešit, byl často pod vlivem. Nesnažil se léčit, chtěl vyhledat pomoc, ale nevyhledal ji. Obvinění dle něj s drogami souvisí. Uvedl, že ho mrzí, co udělal, včera se doznal a nechce se k tomu vracet. Uvedl, že má alergii na prach a banán, v průběhu času se u něj zjišťuje, na co má alergie, zatím je v léčení. Nyní se to začalo projevovat. Uvedl, že na kožním nepříznal, že bere drogy. Rekl by, že drogami to nebude. Při kožních projevech používá prášek, jehož jméno nevěděl.
16. Obžalovaný dále v přípravném řízení sdělil, že má čistější hlavu, cítí se daleko líp. Uvedl, kde by mohl bydlet, že doma vědí, proč je ve vazbě, má z venku velkou podporu. Uvedl, že poslední půl rok s drogami to bylo těžké, ale zvládal to. Abst'áky ve vazbě nepocit'oval, asi na tom s drogami nebyl tak špatně, jak myslel. Sdělil, že chodí k psychologce, a potřebuje navštívit psychiatra z osobních důvodů, protože se naskytl ještě nějaké problémy. Litoval toho, co se stalo, a uvedl, že na jeho místě, když na člověka někdo zaútočí, snažil se to brát taky, že to dopadne nakonec dobře, že se to obhájí.
17. Dále obžalovaný v přípravném řízení sdělil, že v mezidobí je vše stejné, ale změnil pohled na svět, člověk má čas přemýšlet, zjistil, že vedl život velmi špatně. Zjistil, že drogy jsou špatné a jak ničí lidské životy a jsou svinstva. Uvedl, že nemá abst'ák ani léčbu. S rodinou má velmi dobré vztahy, matce každý den volá, píše si, navštěvují ho. S bývalou přítelkyní se rozešel na konci minulého roku, de facto se stále stýkají, s rodinou mají dobré vztahy, obžalovaný u nich bydlel, když ještě pracoval, pak se nastěhoval zpět k rodičům, ve vazbě ho střídavě navštěvují matka nebo oni. Do vězení mu posílají peníze, K. mu posílají měsíčně 5 000 Kč. S bývalou přítelkyní si je obžalovaný velmi blízký a směřuje to k obnovení vztahu. Uvedl, že vědí, za co je stíhaný, jsou z toho zklamaní, ale nedá se nic dělat. Její matka dělá průvodčí, otec pracuje jako soustružník, Karolína dostudovala, obžalovaný tam bydlel cca 3/4 roku. Nevěděli o tom, že obžalovaný bere drogy, ale měli tušení. Odešel od nich minulý rok, když nastupoval do školy, v mezidobí byli v kontaktu, oni bydlí přes ulici u jejich bytu. Uvedl, že po případném propuštění by se zdržoval v domácnosti u K., věnoval by se svému psovi a docházel na ambulanční léčbu, kterou má domluvenou přes Podané ruce v Zábřehu, našel by si brigádu. Uvedl, že má dluhy 40 tisíc Kč, použil to v nouzi a když byl nerozvážený.
18. Obžalovaný následně u hlavního líčení uvedl, že není pravda, že by si přivydělával prodejem marihuany, ke konci si nemusel přivydělávat, chodil na brigády. Tak půl roku až rok před událostí bylo období, kdy prodával. Asi byl závislý, musel to ze sebe nějak dostat, prášky požíval jenom první dva, tři týdny, pak je vysadil. Doktor mu předepsal Rivotril. Obžalovaný měl pocit, že ho Kuba využívá, že mu dává pervitin, aby byl závislý a sháněl mu klienty, ale obžalovanému to asi moc nevadilo, protože asi závislý byl. Nevzpomínal si, zda Kubovi říkal, že ho udá. K tomu, jestli obžalovanému vyhrožoval, že ho zabije, obžalovaný uvedl, že ve fázi po tom útoku s nožem pak vyhrožoval nebo to šlo pochopit z toho, že mu nikam neuteče. Obžalovaný měl za to, že to řekl, přesně nevěděl. Uvedl, že neví, jak dlouhý byl ten nůž, nepamatoval si to, komisaři mu říkali, že když bude spolupracovat, tak mu to pomůže. K předestřené velikosti 10 a 20 cm uvedl, že spíše asi Shodu s prvním potvrzuje Lenka Veselá.

10. Sdělil, že ví, že ho bodl, ale neví, kam, nemířil. Uvedl, že předpokládá, že mu zranění na předloktí způsobil nůž, který měl Kuba, ale přesně to nevěděl, v ten okamžik nevnímal bolest. Uvedl, že si myslí, že nebude pravdivá pasáž „když jsem vzal do ruky ten nástroj, tak v té chvíli jsem odhodil nůž“, nepamatoval si to. Uvedl, že nůž musel asi odhodit. Nevzpomínal si, že by si předal nůž do levé ruky, když vzal ten nástroj. Nepamatoval si, zda praštil Kubu do hlavy, že by ho udeřil, ani jeden úder. K tomu, zda si nepamatuje ani ten jeden úder, uvedl, že přesně ne, měl za to, že to bylo do hlavy. Obžalovaný předpokládá, že ho praštil. K tomu, zda je pravda to, jak obžalovaný popsal situaci, ať už ty údery, tak to, co dělal potom, uvedl, že to policisté mu řekli, jakou mají verzi a že by byli rádi, aby to s nimi nějak popsal, tak se to společně snažili nějak objasnit, ale uvedl, že teď to popravdě říct nemůže, nevzpomene si. K tomu, zda si na to vzpomínal, když takto vypovídal, uvedl, že to spíše s policisty společně logicky vydedukovali. Řekli mu de facto vždy kousek, jak to asi bylo a společně to popsal. K průběhu výslechu obviněného uvedl, že ten druhý výslech právniče, co měl předtím, říkal, že si to nepamatuje, že to společně vydedukovali logicky a ona mu řekla, ať to de facto zopakuje, i když jí říkal, že to popravdě není. K tomu, zda si to nepamatuje či to není popravdě uvedl, že si to nepamatuje. Měl za to, že mu při výslechu obviněného nějak policisté napovídali. Při tom druhém výslechu to říkal sám, měl předešlou výpověď před sebou, četl to z té výpovědi. Uvedl, že to jeden den dával dohromady, druhý den to dávali přes paní zástupkyni a paní obhájkyň. To obžalovaný převážně četl z toho. K tomu, kdy mu dávali protokol o výslechu podezřelého, uvedl, že ten papír měl s sebou, dostal ho předtím, než ho dali na CPZ. Uvedl, že hned potom, co ho dali na CPZ, mu dali protokol o výslechu a měl za to, že i s výpověďmi ostatních svědků. Při výslechu s obhájkyň měl obžalovaný k dispozici jenom to, co mu dali, dali mu jeho výpověď a výpověď Reného K., uvedl, že teď neví přesně, ale svoji výpověď měl. K tomu, zda odnesl batoh, co patřil Kubovi, sdělil, že si nepamatuje, že by něco bral. K předestřené pasáži „Do toho batohu jsem dal nůž i ten nástroj, kterým jsem ho praštil“ sdělil, že to dávali společně s policisty dohromady. Řekli obžalovanému, že když se nic nenašlo, tak to musel odnést. Sdělil, že neví, proč by se přezouval, nepamatoval si. K pasáži „Pervitin beru intenzivně, nejraději bych ho bral denně, a to přes dva roky“, uvedl, že ho bere půl roku. Předtím mu právnička poradila, ať řekne blbost, že ho bral co nejvíc. Obžalovanému to nedávalo smysl, ale dbal její rady. K části „Předtím jsem pervitin bral 3 – 4 roky, ale ne tak intenzivně“, sdělil, že toto není pravda. K tomu, zda někdy poznal na sobě, že má příliš vysokou dávku pervitinu nebo kombinaci pervitinu a marihuany, uvedl, že akorát jednou se mu stalo, že si už nic nepamatuje. Uvedl, že když byl v klidu, tak to vnímal normálně, ale když člověk dělá nějakou fyzickou námahu, zmůže ho to víc. K tomu, zda někdy v minulosti na sobě poznal, že má dost, sdělil, že ano, stalo se to dvakrát, jednou vůbec nevnímal, ale to na sobě nepoznal. Jednou to vnímal tak, že když někam spěchal, rozběhl se, tak mu bylo na zvracení, bylo mu špatně a nakonec omdlel. V tom druhém případě se musel předávkovat. Probral se před sanitkou a před policajty. To bylo na začátku roku 2019.

19. Po zrušení předchozích rozhodnutí dovolacím soudem byl obžalovaný doplňujícím způsobem vyslechnut, když uvedl, že šli s Kubou do obývacího pokoje. Ze začátku to bylo v pohodě, než začal s tou svojí paranoiou o dronech, o tom, jak ho sledují a odposlouchávají policajti. Obžalovaný to nechtěl poslouchat, chtěl odejít. On se začal rozčilovat, že nikam nepůjde, že to nedovolí. Popadl nůž a rychle šel směrem k obžalovanému. S nožem vyrazil a bodl obžalovaného do levé ruky. Hned na to útočil znovu, tomu ale obžalovaný zabránil tím, že mu tu ruku chytil. Nějakou dobu ho tak držel, poškozený tlačil na obžalovaného, než se obžalovanému podařilo poškozeného ze sebe strhnout. Obžalovaný popadl nůž a ve snaze zastavit ho, ho opakovaně bodal. Vůbec nic to s ním neudělalo, jako by ho vůbec neporanil. On se choval šíleně, řval, že obžalovaný stejně nikam neuteče. Obžalovaný měl strach. Nevěděl, co má dělat, nemohl utéct, barák byl zamčený. Poškozený na obžalovaného pořád útočil, teď ale s nějakým krbovým nářadím. Obžalovaný nevěděl, co má dělat, něco vzal a nejspíš poškozeného praštil. Úplně se probral až doma.
20. V minulosti obžalovaný s poškozeným neměl fyzický konflikt, slovně několikrát, měl tu paranoiu, že (obžalovaného) napadal, ale nikdy to nevyvrcholilo ve fyzický konflikt. To bylo měl dlouhodobě,

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Veselá.

opakovaně. Pervitin obžalovaný užil víckrát ten den. Kuba ještě víc. V takovém stavu ho obžalovaný určitě nezažil, a to byl poškozený pod vlivem pervitinu vždy, když se potkali. Zažil, že byl poškozený mimo, byl paranoidní, schizoval, obviňoval je, ale agresivní nikdy nebyl. Nikdy na obžalovaného nezaútočil. Obavu z něj měl asi jenom jednou, když měl u sebe poškozený paralyzér a šermoval s ním kolem lidí. Obžalovaný nevěděl, co poškozený udělá, byl na drogách. Obžalovaný neví, jak došlo k tomu, že ho poškozený bodl do ruky. Letěl jeho směrem, de facto po něm asi skočil. Obžalovaný měl z poškozeného strach, on takhle v životě nevypadal, choval se úplně šíleně. Báł se ho a nevěděl, co od něj má čekat. Obžalovaný se bál, že ho může zabít. Po té potyčce si obžalovaný nepamatuje skoro nic, jenom nějaké záblesky o tom, jak utíká někde po polní cestě a má pocit, že ho Kuba pořád honí. Poškozený útočil na obžalovaného nějakým krbovým nářadím, vypadalo to jako lopata. Ten útok si moc nepamatuje, nejspíš shora obžalovaného mlátil do hlavy tím krbovým nářadím. Neví, kolik to bylo úderů. Obžalovaný si pořádně ten svůj útok na poškozené neuvědomoval, ví, že ho bodl, ale na ten útok si nevzpomíná. Obžalovaný měl záblesky, že jej poškozený pořád pronásleduje, takže žil s tím, že pořád žije. Obžalovaný si nevzpomíná, kde zůstala ta lopatka. Nepamatuje si po tom konfliktu, že by si bral nějaké Kubovy věci. Kuba musel ten nůž pořád držet v ruce, jinak by na něj obžalovaný neútočil. Poškozený v době konfliktu stál mezi kuchyní a obývánkem a obžalovaný v obývánku u gauče. Nemohl se dostat z toho pokoje, aniž by kolem něj prošel. Když obžalovaný použil nůž, myslel si, že poškozeného zastaví, ale nezastavil.

21. Soud na základě pokynu odvolacího soudu poskytl obžalovanému příležitost se i v novém hlavním líčení k věci vyjádřit a měl nejlepší vůli splnit tak pokyn odvolacího soudu, avšak obžalovaný využil svého práva a k věci již nevypovídal.

Svědci

22. Soud u hlavního líčení vyslechl jako svědky Janu K. (pozůstalou matku poškozeného Jakuba K.), Martina K. (taxikáře ze Zábřeha), René K., Darinu P., Aleše D., Ladislava Z. a Ladislava O. (kamarády a známé obžalovaného a poškozeného). Se souhlasem stran byly čteny protokoly o výsledku svědků Martina R., Jakuba R., Romany V. a úřední záznamy o podaných vysvětleních Ladislava K. a Heleny V. K důkazu byly rovněž provedeny znalecké posudky z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie na osobu obžalovaného (včetně výsledku znalců psychologa PhDr. Adama Suchého a psychiatra MUDr. Bohumila Navrátila, a to opakovaně) a znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství – pitva poškozeného (včetně výsledku znalce-soudního lékaře MUDr. Petra Chromce a toxikologa Mgr. Vladimíra Halouzky, Ph.D.). V tomto kontextu soud připomíná, že podle § 108 odst. 2 trestního řádu „*bylo-li přibráno více znalců, kteří dospěli po vzájemné poradě k souhlasným závěrům, podá za všechny posudek ten z nich, jebož sami k tomu určili*“, proto pokud obhajoba navrhovala rovněž výpověď druhého ze znalců-soudních lékařů, který společně s MUDr. Petrem Chromcem prováděl pitvu poškozeného, pak soud musel tento důkazní návrh jako nadbytečný zamítnout. Soud provedl (se souhlasem stran četl) k důkazu rovněž znalecké posudky z oboru kriminalistiky, odvětví genetiky (č. l. 379 a č. l. 562), z oboru kriminalistiky, odvětví daktyloskopie (č. l. 386 a č. l. 569) a z oboru kriminalistiky, odvětví trasologie (č. l. 574). Na základě posledního pokynu odvolacího soudu v novém hlavním líčení byli znova vyslechnuti znalci MUDr. Navrátil (psychiatr) a MUDr. Chromec (soudní lékař) a nově vyslechnut kpt. Ing. Michala Kopečného, Ph.D. (genetika). Soud rovněž provedl větší množství listinných důkazů jak k věci samé, tak k osobě obžalovaného.
23. Svědkyně **Jana K.** v rámci hlavního líčení vypověděla, že na faře byla ve středu 24. asi hodinu a půl, uvnitř bylo všechno tak, jak to tam nechala předtím. Pak tam byla v pátek 26. a viděla, že tam byl nějaký pohyb, mj. otevřené okno do kotelny, nahoře byly rozestlané postel a sedačka a dva přímotopy, ničeho jiného si nevšimla, myslela si, že tam byl Kuba, ale nedovolala se mu. Následně tam byla v pondělí s bratrem, zjistili, že klíč od pudy byl zalomený a v koupelně byly ve vaně polštáře, deky a byla tam krev, takže zavolali policii. Svědkyně si pak všimla krvavých šrámů na Shodu s prvořisem potvrzuje Lenka Veselá.

dveřích, když byla v kuchyni. Dále sdělila, že v modlitebně bylo zevnitř otevřené okno. Uvedla, že s ní Kuba bydlel v xxx, než se odstěhovala do xxx v roce 2015, to se přestěhoval do xxx. Následně se svědkyně vyjádřila ke vztahu s Kubou, který dle ní nefungoval, něco mu vyčítala a nadávala, vadilo jí, že nechodí do práce a nechová se normálně. Dle ní nebyl typ, který se hádal, reagoval klidně. Stalo se, že ho svědkyně i vyhodila, uvedla, že když byl v nějaké místnosti, vznikl z ní squat. Nikoho domů nevodil, vždy se o sebe dle svědkyně postaral. Dle svědkyně byl i vztah se sestrou narušený. Svědkyně sdělila, že ji napadlo, že bral pervitin, byla se poradit v K-centrech. Vadilo jí, že si nechce přiznat problém a jít se léčit, brání drog popíral. Dále se svědkyně vyjádřila k tomu, jaký byl Kuba, než začal brát drogy. Uvedla, že marihuanu začal brát asi kolem 16 let, že nikdy nikoho z rodiny nenapadl, neměl rád násilí a hádky. V únoru 2019 nastoupil do práce, svědkyně ho nechala bydlet u sebe v bytě a nezdálo se jí, že by se choval divně nebo měl zdravotní problémy. Svědkyně k tomu, jak si vydělával, uvedla, že ji napadlo, že něco prodával.

24. Svědek **Martin K.** v hlavním líčení vypověděl, že jako taxikář vezl klienta od Kauflandu v Zábřehu, ul. Leštinská, kolem 7:15-7:30 do Šumperka k Mountfieldu. Klient měl modrou igelitku, svědek nevěděl, zda si něco hodil na zadní sedadlo. Cestou si hrál s mobilem, nepromluvil, byl skleslý. Zda byl špinavý nebo čistý si svědek nevybavoval, měl na sobě něco světlého a asi bundu s kapucí. Zranění na něm svědek nepozoroval, platil dvěma dvoustovkami nebo stovkou a dvoustovkou.
25. Svědek **René K.** v hlavním líčení sdělil, že zná obžalovaného, nejvíc asi rok. Byli spolu noc před tím, než ho vzala policie, obžalovaný byl veselý, předtím míval výkyvy nálad. Řekl svědkovi, že je čistý a nebere. Svědek sdělil, že v minulosti bral (svědek) pervitin, s obžalovaným tak v létě 2018. Sám s tím přestal, teď to nemá pravidelně. Uvedl, že užívá marihuanu a sem tam pervitin a sdělil, jak dlouho a často drogy bral a jaké na něj mají účinky. Výkyvy nálad obžalovaného přičítal drogám. Svědkovi obžalovaný pervitin ani marihuanu neprodával, dávali si vzájemně. Svědek dále sdělil, že znal poškozeného asi rok, svědek od něj kupoval pervitin za 1 800 Kč za gram. Nescházeli se pravidelně, svědek uvedl, že ho ani neviděl střízlivého a popsal, jak se poškozený choval a jaký byl, že svědkovi nenadával, neútočil na něj. Obžalovaný svědkovi před koncem dubna říkal, že Kubu bere jako kamaráda. Sdělil, že zná Darinu P., před zadržením V. mu řekla, že Míra někoho zabil. Svědek dále sdělil, že když obžalovaný nebyl pod vlivem drog, byl náladový, když byl sjetý, byl v pohodě.
26. Svědkyně **Darina P.** v rámci hlavního líčení vypověděla, že obžalovaného zná pět nebo šest let, byl to její nejlepší kamarád. Uvedla, že se viděli v ten den, byla to sobota či neděle ráno, dopoledne, vezla ho autem do xxx. Uvedla, že předtím ho viděla tři dny předtím. Sdělila, že jí vadilo, že byl zfetovaný, dle svědkyně to přiznával jako problém a snažil se s tím něco dělat. Sdělila, že ho k tomu stahovali kamarádi, podíl na tom dle svědkyně měl i poškozený. Věděla, že Kuba pervitin prodával a že ho od něj má obžalovaný. Svědkyně uvedla, že sama brala pervitin. Obžalovaný jí řekl, co se stalo, brala to jako vtip, že se snaží být zajímavý. Sdělil jí, jak spolu s Kubou byli v xxx, že Kubovi přeplo, napadl ho první, bodnul ho do ruky a on se bránil a Kubu pobodal nožem do krku a pak zametl stopy, asi vytíral, schoval ho na půdu a zamkl za ním. Klíč měl dle svědkyně u sebe, některé Kubovy věci vyhodil (boty), jiné si nechal - neschopenku z práce, osobní kartičky. Když to svědkyni říkal, byl dle ní pod vlivem pervitinu, byl nervózní a spíš chladný. O použití jiné zbraně než nože nemluvil. Svědkyně sdělila, že na to, že se tam pojedou podívat, přešla řeč v sobotu, napadlo to svědkyni. Myslela si, že si dělá legraci a že tam pojedou, aby je přesvědčila, V. s tím souhlasil. Neřešili, zda budou zkoumat, jak na tom Kuba je. Když tam přijeli, svědkyně se šla podívat do kostela, Mira to dle ní asi obcházel, pak se šla podívat okolo domu a pak jeli domů. On se dle svědkyně chtěl dostat do domu, ale nemohl, byla zavřená okna. Svědkyně uvedla, že to pořád brala jako vtip a on se jí snažil přesvědčit o opaku, že jí nelže, že se to opravdu stalo. Sdělila, že u něj doma na pračce viděla velký, starý, železný klíč, který by s tím měl souviset. Měla za to, že to byla jen část klíče a sdělila, že vypadal jako na její kresbě na č. l. 657. Sdělila, že od té soboty se vídali, než šel do vazby. Snažil se jí přesvědčit, začala tomu věřit, až to bylo oficiálně v novinách, ve

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Veselá.

zprávách, tak týden poté. Svědkyně sdělila, že byla v šoku, volala mu, jak to chce řešit dál, ale nechtěl to řešit. Dle svědkyně si myslel, že na něj policie nepřijde, že to dobře zakryl, zametl stopy. Nesouhlasil s jejím návrhem, aby šel sám na policii, nechtěl se přiznat. Pod vlivem drog byl i v těchto dnech, byl vystresovaný. Svědkyně dále uvedla, že si Mira nechal Kubův telefon, viděla ho u něj a říkal jí, že je to Kubův telefon. Svědkyně uvedla, že ještě když tomu nevěřila, mluvila s panem K. a říkala mu, že jí říkal, že někoho zabil. Dále uvedla, že Mírek uvažoval o sebevraždě, mluvil o tom už párkrát předtím. Sdělila, že on alkohol nepije.

27. Soud četl část výpovědi svědkyně z přípravného řízení (č. l. 689), kde uvedla, že Mírek říkal, že když odcházel z fary, Kuba byl asi mrtvý, doslova říkal, že to nemohl přežít, že ho pobodal tolik, že by vykrvácel. K tomu, proč jeli do xxx, když byl Mírek přesvědčený, že je Kuba mrtvý, sdělila, že to sice říkal, ale myslí, že jistý si nebyl a jel se podle ní podívat, jestli Kuba žije nebo ne. Mírek dle ní komentoval články v médiích, že nejsou pravdivé, že Kuba nebyl ve vaně a že mu nerozbil hlavu žádným pohrabáčem. Mírek, vědom si toho, co se stalo, byl naprosto v pohodě, nebo tak na svědkyni působil, nepozorovala na něm žádné emoce. Od 25. 4. 2019 do Mirkova odjezdu do Ústí měla svědkyně ve své moci mobilní telefon, který Mírek nechal ležet na lavičce v parku v Báře, nebyl to jeho telefon, dle svědkyně to byl telefon poškozeného, šedý zn. Honor. Telefon byl zpočátku přístupný, nezablokovaný, tak ho „projela“. K tomu svědkyně u hlavního líčení uvedla, že po ní telefon hodil v parku, protože se pohádali, a ona si ho nechala, byla opilá. Přečetla si zprávy, řekla mu to a vyčetla mu něco skrz drogy. Nebyla si jistá, zda jí Mírek říkal, že je to Kubův telefon, než Mírek odjel do Ústí, dala mu ho. Dále svědkyně sdělila, že se s Kubou znala, bavili a potkali se párkrát. Dle ní byl paranoidní, měla za to, že měl sklony ke schizofrenii, měl schízy, myslel, že ho někdo sleduje, obviňoval lidi ze spiknutí, myslel si to i o svědkyni. Obžalovaný je dle svědkyně emočně založený, citlivý, ale nerad to dává najevo. Uvedla, že se s nikým nebavila o tom, co jí Mírek říkal. Když byl pod vlivem drog, dost věcí mu bylo jedno, ale svědkyně neměla za to, že by se choval agresivně. Soud dále četl svědkyni část z její výpovědi, kde sdělila, že Mírek pod vlivem drog zůstává hodným člověkem, jeho chování se změnilo tak, že začal kašlat na školu. K tomu svědkyně uvedla, že byl spíš agresivní, když byl strízlivý, byl ve větší psychické pohodě pod vlivem drog. Dále ke čtené části výpovědi svědkyně uvedla, že už neví, zda výslovně říkal, že se jede přesvědčit, jestli je Kuba živý. Výslovně jí řekl, že je mrtvý, mluvil o tom, že to Kuba nemohl přežít, že ho pobodal tak, že by vykrvácel.
28. Svědek **Aleš D.** u hlavního líčení vypověděl, že obžalovaného nezná, viděl ho asi dvakrát. Sdělil, že ten den v průběhu dne pil, asi v 23:30 přijeli na faru, byl tam Laďa O., Kuba a jeho kamarád ze Šumperka s kapucí na hlavě, byla tma a svědek si nebyl jistý, zda to byl obžalovaný. Laďa Z. si od Kuby koupil pervitin tak za 1 000 Kč, svědek s nimi pervitin jen ochutnal, měl za to, že O., Kuba ani ten kluk si nedali. Kuba byl hodně sjetý, kouřil tam ze skleněny perník a svědek popsal, jak v takovém stavu vypadal. Jeho kamarád měl marihuanu, kterou si všichni dali, pořád skleněnu nabíjel, vykouřili tak tři až čtyři skleněny. Svědek měl za to, že byl ten kluk po vlivem něčeho. Svědek se Z. odjížděli kolem jedné hodiny v noci, O. tam byl už před nimi a odjížděl dříve. Svědek uvedl, že Kubu zná od sedmi, osmi let, poslední dobou se moc nevidali, když Kuba bydlél v xxx, vídali se často. Svědek se dále vyjádřil k chování a povaze Kuby a jeho vztahu s rodinou. Sdělil, že nikdy nebyl zlý, pořád něco podnikal, svědek nezažil, že by s někým měl konflikt. Dle svědka ten den mluvil o tom, že má dluhy a vyhodili ho z práce, z toho měl nervy. Svědek uvedl, že Kuba měl v xxx pervitin v dealerácích, nevážilo se to tam. Kuba dle svědka říkal, že toho má 20 gramů.
29. Svědek **Ladislav Z.** u hlavního líčení vypověděl, že obžalovaného nezná, znal poškozeného. Svědek sdělil, co dělal v uvedeném dni a že s Alešem jeli na faru, svědek měl za to, že tam přijeli kolem 22. hodiny na kole. Svědek měl za to, že tam na schodech seděl obžalovaný v kapuci, zahalený. Svědek si koupil od Kuby za 1 000 Kč pervitin, kousek s Alešem ochutnali, Laďa ne, odjížděl dřív. Pak jeli k Alešovi domů, kde byl svědek do pěti hodin ráno. Svědek uvedl, že byl strízlivý, kluci tam kouřili marihuanu, ale on ne. Kuba byl dle něj sjetý, pořád pokuřoval skleněnu

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Veselá.

s perníkem, choval se normálně a mluvil o tom, že ho vyhodili z práce. Svědek sdělil, že byl Kuba hodný, chodil s ním do školy, ale do práce nikdy nechodil, řešil drogy, paranoidní a vystresovaný nebýval. Kluk, co tam byl s Kubou, byl dle svědka zamlklý, kouřil marihuanu a oni mu moc nevěnovali pozornost.

30. Svědek **Ladislav O.** u hlavního líčení vypověděl, že obžalovaného nezná a viděl ho jen ten den v kapuci. Poškozeného znal jen okrajově, poznal ho měsíc předtím. Svědek přijel na faru asi kolem 12. hodiny, Kuba zrovna vylézal z okna, obžalovaný seděl venku v kapuci. Kuba mluvil o tom, že ho mají vyhodit z práce, má neschopenku a jede se tam schovat. Přijeli Laďa Z. a Aleš D. Laďa chtěl koupit pervitin. Svědek tam pobyl pět až deset minut a jel domů, bylo asi po půlnoci. Svědek uvedl, že ten den pil pivo, opilý si nepřidal, ten den ani večer pervitin neměl, ale občas si dá. Svědek uvedl, že Kuba něco kouřil, nepamatoval si, že by před ním něco kouřil jeho kamarád v kapuci. Obžalovaný dle svědka pořád mlčel, byl divný. Kuba svědka přemlouval, aby zůstal, ale on nechtěl. Kuba byl dle svědka roztržitý, roztěkaný, nebyl ten den paranoidní, vystresovaný, impulzivní.
31. V hlavním líčení soud četl protokol o výsledku svědka **Martina R.** (č. l. 740), ze kterého vyplývá, že byl spolu s obžalovaným ve věznici, chodili spolu asi dva měsíce na vycházky. Svědek se dozvěděl od Josefa K., že to obžalovaný neudělal sám, že tam byla další osoba, která posílá obžalovanému do věznice peníze a stará se o něj. To svědkovi potvrdil i obžalovaný. Svědek se dále vyjádřil k tomu, jak obžalovaný reagoval na to, že to svědek chce říct policii, kolik obžalovaný utrácí ve věznici v kantýně, a k vlastnímu trestnímu stíhání.
32. V hlavním líčení soud četl protokol o výsledku svědka **Jakuba R.** (č. l. 730). Z něj vyplývá, že svědek znal poškozeného a setkal se s ním týden před jeho smrtí, kdy jel svědek s Romanou V. a Alešem D. do Olomouce. S poškozeným tam dle svědka byl jeden nebo dva kamarádi a jak se svědek později dozvěděl, jedním z nich měl být obžalovaný. Poškozený předával při setkání svědkovi dealerák s pervitinem, svědek mu zaplatil 500 Kč, nikdo další u toho nebyl přítomen. S kamarádem Jakuba se svědek nebavil a Jakuba od té doby neviděl, následně se od Ladislava O. dozvěděl o smrti poškozeného.
33. V hlavním líčení soud četl protokol o výsledku svědkyně **Romany V.** (č. l. 734), v rámci kterého uvedla, že poškozeného a obžalovaného neznala, viděla je pouze jednou, když vezla svého přítele Jakuba R. a Aleše D. do Olomouce. Aleš D. zprostředkoval od poškozeného pervitin Jakubu R. a svědkyně je více než před pěti měsíci vezla do Olomouce, kde se setkali s poškozeným a jeho kamarádem, což byl dle svědkyně asi obžalovaný. Jakub R. a poškozený odešli za roh a svědkyně se bavila s tím kamarádem poškozeného asi pět minut, mluvili o Rýmařově. Následně odjeli a svědkyně se asi týden po tom dozvěděla od Ladislava O. o zabití poškozeného.
34. V hlavním líčení soud četl úřední záznam o podaném vysvětlení **Ladislava K.** (č. l. 274), otce obžalovaného. Uvedl, že bydlí v Ústí nad Labem na ubytovnách, pomáhá bývalé družce Heleně V. renovovat prostor občerstvení „xxx“. L. K. sdělil podrobnosti ke svým dětem a jeho kontaktu se synem. Uvedl, že mu měl syn pomáhat s renovací apod., měli odjet 1. 5. 2019, a sdělil podrobnosti k cestě a tomu, co syn dělal v Ústí, kde byl maximálně do 4. 5. 2019. Uvedl, co měl obžalovaný v Ústí s sebou a zda měl zranění. Vyjádřil se mj. k poměru syna k drogám, k jeho vztahu k sestře, ke kontaktu s Hanou R. a dále k jeho příjmu peněz.
35. V hlavním líčení soud četl úřední záznam o podaném vysvětlení **Heleny V.** (č. l. 286), která sdělila, že její syn a dcera bydlí s ní v xxx, přičemž ona často nebývá doma, jezdí do Ústí nad Labem. Uvedla, že si syn vodil domů kamarády a do noci hráli hry a pili, s čímž měla problém, stejně jako s tím, že užíval trávu. Vyjádřila se k povaze obžalovaného, k soužití s ním, k jeho známosti s Karolínou K. a kamarádům, se kterými se stýkal. Uvedla, jaké jsou finanční poměry obžalovaného. Vyjádřila se k tomu, kde byl obžalovaný 25. a 26. 4. 2019 a následujících dnech, Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Veselá.

uvedla, že pak ve středu jel do Ústí spolu s otcem a sdělila, co měl v té době s sebou a na sobě. Sdělila, že s ní syn 26. 4. 2019 volal z jiného než svého čísla a ze svého normálního čísla komunikoval zase v neděli. Obžalovaný měl dle H. V. telefon Apple, který byl na opravě a z bazaru měl další telefon bez dat. Dále uvedla, že si ve dnech 29. - 30. 4. 2019 všimla zranění na ruce syna, měl jeden či dva stehy a řekl, že se pobil; všimla si také bělomodré igelitky s cizími věcmi u nich na chodbě.

36. Dne 7. 5. 2021 byl soudu doručen dopis (č.l. 1430) Petra K., v současnosti ve výkonu trestu odnětí svobody ve věznicí Valdice, původně adresovaný Policií ČR, který uváděl, že „Rád bych s Vámi mluvil ve věci xxx u Litovle apod.atd. Jmenovitě ve věci Kuba K.“. Na to konto soud provedl pokus o výslech **Petra K.** jako svědka, a to prostřednictvím videokonferenčního zařízení, když však svědek uvedl, že má obavy vypovídat, z důvodu nebezpečí trestního stíhání. Soud hodnotí, že výpověď tohoto svědka pro zjištění skutkového stavu (bez důvodných pochybností) není potřebná.

Znalecké zkoumání:

37. Ze **znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie na osobu obžalovaného** (č. l. 597), a výslechů znalců psychologa PhDr. Adama Suchého a psychiatra MUDr. Bohumila Navrátila, vyplývá, že obžalovaný netrpí v současné době žádnou duševní chorobou či poruchou a v inkriminované době se nacházel ve stavu intoxikace metamfetaminem. Znalci hodnotili rozpoznávací i ovládací schopnosti posuzovaného v době spáchání trestného činu jako snížené, přičemž se jednalo až o podstatné snížení obou uvedených schopností v důsledku intoxikace metamfetaminem. Jednalo se o důsledek stavu, do kterého se obžalovaný přivedl sám. Do stavu intoxikace metamfetaminem se dle závěrů posudku obžalovaný přivedl již před spácháním trestného činu a v současné době u něj tato porucha již není přítomná. Znalci u posuzovaného konstatovali abúzus metamfetaminu s rozvíjející se závislostí. Uvedli, že jeho schopnost odolat puzení k požití návykové látky je lehce snížená a schopnost kontrolovat další konzumaci je snížená podstatně, není dle nich však zcela vymizelá. Rozpoznávací i ovládací schopnosti obžalovaného ovlivnil negativně požitý metamfetamin, přičemž se nejednalo o první kontakt s metamfetaminem a o jeho účincích na vlastní organismus byl informován. Znalci uvedli, že z psychiatrického hlediska nebyl motivační proces trestního jednání obžalovaného kromě intoxikace metamfetaminem infiltrován žádnými dalšími patologickými fenomény. Z psychologického hlediska sehrály kromě výše uvedeného roli osobnostní charakteristiky obžalovaného, mezi které znalci zařadili asociální a anetické s impulzivitou a se sníženou schopností dohlížet negativní důsledky svých činů. Obžalovaný popisoval své jednání jako sebeobranu. Znalci zhodnotili, že aktuální intelektový potenciál obžalovaného se pohybuje v pásmu průměru bez defektu či deteriorace. Obžalovaný popisoval svůj vztah s poškozeným jako kamarádský, znali se asi rok a půl a spojoval je spíše stejný životní styl, abusůs psychoaktivních látek, a byl mezi nimi vztah dealer - uživatel. Znalci zjistili, že obžalovaný nemá sklon k patologické otevřené agresi, ale ta je u něj potencována především užíváním psychoaktivních látek a osobnostními rysy impulzivity a disociality. Dále znalci uvedli, že je obžalovaný schopen zapamatovat si prožitky a správně je reprodukovat. K pobytu obžalovaného na svobodě a možnosti resocializace znalci sdělili, že z forenzně psychiatrického hlediska je jeho pobyt na svobodě nebezpečný a hrozí recidiva násilné trestné činnosti pod vlivem návykové látky. Navrhli proto uložení ochranného protitoxikomanického léčení v ústavní formě. Pravděpodobnost resocializace je dle znalců snižována znaky nepřizpůsobivosti, které vykazují fixaci maladaptivního životního stylu, osobnostními charakteristikami a jistou resistencí vůči korektivním vlivům. Obžalovaný je ale dle znalců schopen sociálního učení a při dobré motivovanosti a abstinenci je resocializace možná. Shledali, že je obžalovaný schopen chápat smysl probíhajícího trestního řízení a sám se hájit.
38. U hlavního líčení znalec **MUDr. Bohumil Navrátil** k tomu, proč by nepostačovala ambulantní Shodu s prvoipisem potvrzuje Lenka Veselá.

forma ochranného léčení, uvedl, že osobnost s danými rysy je nepříznivou okolností, která by se projevila negativně v ambulantní léčbě. Uvedl, že pervitin si obžalovaný aplikuje intravenózně a preferuje to před ostatní aplikací, což je signál, že se to dostává do pokročilejšího stadia. Sdělil, že i několikaměsíční abstinence nenahrazuje kompletní protitoxikomanickou léčbu a že je riziko, že bude pokračovat ve stejném životním stylu, mít stejné kamarády, okolí. Znalec dále uvedl, že obžalovaný má nepochybně zvýšenou toleranci snášení návykových látek. Sdělil, že existenci mráкотného stavu lze vyloučit a je vyloučeno, že by obžalovaný zahlazoval stopy v mráкотném stavu. Znalec k tomu, co z hlediska existence ovládacích a rozpoznávacích schopností v době činu znamená to, že si obžalovaný skutek nepamatuje, sdělil tři možnosti: nevytvořila se v rámci intoxikace úplná dostatečná paměťová stopa, jednalo se o mráкотný stav (který vyloučil), nebo o podvědomé vytěsnění skutku. Nelze vyloučit vědomou simulaci jako lhaní. Dle znalce pervitin odboural konvence, zábrany, dlouhodobé poměrně intenzivní užívání pervitinu pak vede k negativnímu ovlivnění ovládacích schopností a následky na člověka i v době, kdy nepožívá, jsou negativní. Požitý pervitin dává dle znalce jednání dynamiku, jedná bezprostředně a nemusí správně vyhodnocovat.

39. V rámci svého výsledku po zrušení věci dovolacím soudem znalec MUDr. Bohumil Navrátil doplnil, že psychické funkce obžalovaného nepochybně byly negativně ovlivněny. Je známo, že metamfetamin provokuje agresivitu u intoxikovaného, takže to jednání by zapadalo do rámce té intoxikace. Vliv amfetaminu je spíš stimulační, než utlumující, ale stimulace jde na úkor přesnosti. Při té intoxikaci metamfetaminem je ta výbava představ snadná, rychlá, ale na úkor kvality, přesnosti, takže člověk nevnímá detaily. Ovšem ten děj, ta kostra, ta je nepochybně zachovaná. S určitou dávkou licence lze účinek pervitinu přirovnat k účinkům alkoholu, potencuje agresivní projevy a nějak znehodnocuje schopnost rozpoznat nebezpečnost a důsledky protispolečenského jednání. Vliv pervitinu může být takový, že si člověk nepamatuje tu situaci, ale to neznamená, že ji v ten okamžik nevnímá.
40. Znalec navrhuje uložit ústavní protitoxikomanické léčení. Rok nucené abstinence bez nějaké formální léčby v žádném případě nenahrazuje léčbu, odezní odvykací příznaky, odezní bažení při té abstinenci, ale vzhledem ke struktuře osobnosti obžalovaného, to nestačí. Obžalovaný sice udává určitou motivaci k léčení, ale to je spíše účelová motivace. Ústavní léčba, alespoň její zahájení, je plně na místě, během měsíce, dvou, tří se může změnit na léčbu ambulantní. Léčbu je možné ji zahájit už během výkonu trestu. V těchto stavech je určitě lepší zahájit tu léčbu dříve než později.
41. Podstatné je, co si obžalovaný pamatoval nebo nepamatoval bezprostředně v přípravném řízení. Po takové době může hrát roli fenomén podvědomého vytěsnění zážitků, které jsou pro něho nepříjemné. Ale samozřejmě nelze vyloučit i prostou simulaci. To je těžké odlišit. Ovlivnění pervitinem má úvodní fázi exitační, ten dojezd pak bývá spíš útlum, deprese, mohou se vyskytnout i halucinace. Excitační fáze může trvat 10 – 12 hodin.
42. Na základě pokynu odvolacího soudu nalézací soud doplňujícím způsobem vyslechl znalce MUDr. Bohumila Navrátila, k obecným otázkách ovlivnění člověka pervitinem, a ten pouze popsal, že působení letální dávky pervitinu na člověka je zcela individuální, ovlivnění psychických funkcí je značné (narušeno vnímání, pozornost, schopnost udržet tok myšlenek, schopnost logického myšlení), ale k dopadům na motorické funkce se znalec (psychiatr) nebyl schopen vyjádřit, neboť se ve své praxi s člověkem s takovými koncentracemi nesetkal. Znalec uvedl, že se takové vysoké intoxikace projevují obdobně jako vysoké koncentrace alkoholu v těle člověka. I vysoká dávka pervitinu má podle znalce stimulační vlastnosti. Situace se mohla stát tak, jak popisuje obžalovaný. Ty vysoké koncentrace svědčí hlavně o tom, že poškozený pervitinu holdoval ve velkých dávkách.
43. Znalec **PhDr. Adam Suchý** u hlavního líčení doplnil k pojmu anetické osobnosti, popisované v posudku, že se jedná o mírně sníženou schopnost cítit pocit viny za své činy. U obžalovaného je Shodu s prvním potvrzuje Lenka Veselá.

dle znalce snižovaná i schopnost empatie. K opravdovosti pocitů lítosti obžalovaného znalec sdělil, že nezpochybňuje schopnosti cítit lítosti a dle něj to je do určité míry autentický projev, byť vyjádřený na dotaz, nikoli spontánně. Obžalovaný není dle znalce primárně agresivní. Znalec se dále vyjádřil k socializaci obžalovaného, uvedl, že se v praxi opírají o opavskou škálu, která má šest stupňů, přičemž šestý je vyloučená, první bezproblémová, a v tomto případě se pohybuje kolem čtvrtého stupně. Dle znalce lze od obžalovaného očekávat, že na sobě bude pracovat, intelektově i osobnostně na to dle něj má.

44. V rámci svého výsledku po prvním zrušení věci dovolacím soudem znalec PhDr. Adam Suchý doplnil. Na otázku kdyby byla pravda, že poškozený držel v ruce nůž a křičel na obžalovaného, že nikam nepůjde, že neodejde, tak jakým způsobem to z pohledu osobnosti obžalovaného mohl obžalovaný vnímat, uvedl, že každý z nás reaguje individuálně, ale v obecné psychologické rovině v případě, že není člověk trénovaný na konflikt nebo na boj, tak při útoku většinou zažívá strach a je v tzv. tunelovém vidění, tzn. že jsou ty vlivy v okolí odrušeny, ten fokus je přímo na to, co se děje a záleží na tom, jaké jsou jeho reakce vyplývající z osobnosti. Obžalovaný je impulzivnější a tohle v součtu (zatím bez zohlednění pervitinu), tak může vést ke třem typům reakcí: buď zaútočíte zpátky, nebo strnete, nebo se dáte na útěk. Jedna z těch fyziologických reakcí je, že se člověk nějakým způsobem brání tomu, co se děje. Úplně nevyhodnocuje možnosti útěku, protože to jsou dané reakce na ohrožení a na stres a je to příliš rychlé. Je to věc, kterou dovedou trénovaní lidé, kteří si vyhodnotí situaci, ví, kde jsou jaké východy, jak se mají chovat. U běžného člověka zde není ta schopnost s chladnou hlavou vyhodnocovat možnosti. I pokud prvotní obrana není úspěšná, tak většinou člověk zůstává v tom „tunelu“, ta doba od té reakce k návratu k nějakému rozumnému myšlení je celkem dlouhá. Pokud jde o vliv pervitinu, tak ten metamfetamin to celé zjitří, posune to o kus výš, ve smyslu ať už vnímání realnosti toho nebezpečí nebo v intenzitě reakce, dá se v obecné rovině říct, že to může celé zesílit. Může zesílit vnímání intenzity útoku, že ten útok nebyl tak agresivní, ale člověk ho vnímal agresivněji. Pokud je člověk někde, dveře jsou zamčené, vlezl tam oknem, ví, že on i útočící osoba je pod vlivem pervitinu, má proti sobě člověka, který drží v ruce nůž, tak většina lidí by v této situaci cítila strach. To, co, ten pervitin může snižovat ty subjektivní pocity, člověk je víc nabuzený, což znamená, že prožitek strachu může být snižován, vzroste mu sebevědomí. Může být víc zesílená reakce člověka, pokud je pod vlivem takové látky. Protože se pořád bavíme o nějaké míře nabuzení, tzn. že reagují o stupeň výš, než bych reagoval bez intoxikace. U netrénovaného člověka, pokud reaguje na útok s nožem proti sobě, tak se něj rozhodně mění fyziologický stav. Je to běžná reakce, kterou známe v úleku, nebo ve strachové reakci, zrychlený dech, zrychlený tep, puls a často dochází k tunelovému vidění, kdy vnímá jenom výše skutečnosti. Obžalovaný není primárně agresivní, že je někdo impulsivní, neznamená, že hned reaguje agresivně primárně. Pravděpodobnost, že by obžalovaný zaútočil v situaci, kdy by poškozený nezaútočil první, by byla hodně snižovaná.
45. Z chování obžalovaného po činu (úklid, úkryt těla) není možné usuzovat na chladnokrevné jednání předtím. Spíš to znamená už jakousi fázi návratu dohlížení těch důsledků, kterou obžalovaný předtím neměl. Návrat vnímání té reality, že to, co se stalo, nemusí být v pořádku a pravděpodobně z toho budou nějaké následky. Jde o snahu na to nějak zareagovat, ale ta snaha nebyla nijak sofistikovaná, nijak promyšlená. Znalec předpokládá, že to bylo vedené dál v úlekové reakci nebo ve snaze tu situaci nějakým způsobem vyřešit, ne úplně důsledně.
46. Znalec neidentifikoval jiný motiv pro jeho jednání, než to, že po něm šel poškozený s nožem, např. že se ho chce zbavit, že ho nemá rád, apod. Znalci neidentifikovali v exploraci či v dokumentaci předchozí násilné činy, tendenci reagovat fyzicky agresivně, tendenci, že by z toho měl nějaký jiný prospěch, a to ani obecně, ani ve vztahu ke konkrétnímu člověku.
47. Znalec ve výpovědi obžalovaného či v dokumentaci nenašel nic natolik výrazného, že by se zamýšlel nad zpochybněním věrohodnosti obžalovaného. Výpověď obžalovaného splňuje Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Veselá.

psychologická kritéria věrohodnosti. Člověk i při líčení události vnímané ve střízlivém stavu, tak málo kdy je to přesně strukturované, jsou tam chyby, jsou tam různé překryvy. Když se k tomu připočte situace tak, jak byla plus pervitin, kdy to vše má vliv konsolidaci té paměťové stopy obžalovaného, případně i ten odstup času, kdy ta psychika to nějakým způsobem zpracovává, snaží se na to reagovat i případně to, že s postupem času si je vědom více důsledků, výsledný obraz může být takový, jak je zachycený při těch výpovědích. Je autentické prohlášení obžalovaného (i běžného člověka), že nevěděl, co v té situaci má dělat. Člověk na takové situace není většinou nějak připraven. Jednání poškozeného mohlo být pro obžalovaného překvapivé, což má vliv na to, jak zareagoval.

48. Znalci nenašli známky toho, že by měl obžalovaný primárně zlost před tím, než se to stalo. Jestli měl zlost v průběhu se nedá říct (mohlo, ale nemuselo). Obrana proti násilně jednající osobě je vysoce emocionálně zátěžovou situací - pro většinu lidí, minimálně pro lidi, kteří nejsou trénováni a je to pro ně překvapivá záležitost.
49. Znalci nenašli známky toho, že by vztah obžalovaného a poškozeného byl výrazně konfliktní mimo rámec nějaké normy vztahu, když se pohybujeme v tomto prostředí a v těchto vazbách. Situace, kdy poškozený už leží na zemi a v podstatě se nehýbá může zapadat do reakce způsobené tunelovým viděním, ale znalci se spíše přiklání k tomu, že to bylo spíš způsobeno tím pervitinem, který to celé zesiluje, takže se může stát, že člověk neodhadne celou tu situaci tak, jak je. Nicméně občas se to stává i bez intoxikace, že ta reakce, než se začne vracet to vnímání reality takové, aby člověk rozpoznal všechny důsledky, tak je tam nějaká prodleva. Ta reakce dál pokračuje, i když nepokračuje ten útok. Znalec nedokáže říct, zda do toho zapadá ten počet ran a ta doba, po kterou to muselo trvat. Pervitin stimuluje i agresivní nastavení. Na otázku, zda to u obžalovaného byl nejprve to byl úlek, způsob obrany, a mohlo to přejít v to, že už jde o agresi a pomstu, ve vzteku, znalec uvedl, že to není schopn říct s dávkou jistoty, vyloučit to nemůže. Je to taková iracionální reakce, která může nastupovat ex post, že se člověk zlobí na toho člověka, že jej do té situace dostal. To se stává, je to známo i z běžných vyhocenějších konfliktů, že je tam i tahle složka, ale nakolik to bylo přítomno v tomto případě, to už by znalec spekuloval. Mohlo, ale nemuselo tomu tak být. Pokud jde o ten následný úklid, spíše než o strach z poškozeného šlo o strach z důsledku, nebo z toho, že mohl vnímat, že tam přijdou ti kamarádi. Pokud jde o vliv pervitinu na pocit strachu, tak pervitin může spíše zkreslit vyhodnocení té situace, jak nebezpečný je ten útok nebo jestli dál trvá. Při užití pervitinu je snížený práh bolesti. Obžalovaný znal účinek pervitinu na svou osobu.
50. V rámci svého výslechu po **druhém** zrušení věci dovolacím soudem znalec PhDr. Adam Suchý doplnil, že je to do jisté míry trochu spekulace a do jisté míry je to individuální, pokud obžalovaný sám říkal, že se z toho stavu dostal zhruba za 30 minut, tak je to adekvátní čas, který může být individuální, může být různě modulovaný, může to být 20 - 30 minut, ale zhruba v tomto nějakém rozsahu se může pohybovat. On ten stav neodeznívá náhle, je postupný, ale to, co z údajů a toho, co tehdy vyšetřovali, už ta snaha být ne sofistikovaná, ale snaha manipulovat s tělem, znamenala, že si začínal být vědom toho, co se stalo. Resp. že se stalo něco, co není v pořádku. Je spekulace, jak moc došlo při té manipulaci s tělem k návratu do reality, už je to nějaká známka toho, že rozpoznal, že něco není v pořádku. Že to řešení není sofistikované, může napovídat (pohybujeme se v rámci hypotéz) tomu, že to vyhodnocení reality nebylo zcela, protože by zřejmě musel rozpoznat, že to bylo neúčelné jednání z hlediska nějakého zahlazení stop, ale že už ta psychika začala vyhodnocovat, že se stal nějaký problém, tomu už napovídá tato snaha. Pokud měl obžalovaný útočit na poškozeného po tom, co odtáhl to tělo na půdu, tak je pravděpodobnější, že už nebyl motivovaný strachem a sebeobranou, ale 100% se to vyloučit nedá právě v modulaci té psychiky. Řekněme čistě hypoteticky ze strachu, že by se přece jenom znovu probudil a zaútočil, byť je to málo pravděpodobné. *Pervitin* to může celé akcentovat, zesilovat. Tzn. jak zesilovat strach, tak zesilovat reakci na ten strach a případně prodlužovat i tu celkovou reakci. Jakoby zpožd'ovat to opuštění reakce na strach. Probuzení do reality bylo pozdější vlivem pervitinu. Kdyby ten časový

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Veselá.

odstup mezi prvním útokem a odtažením těla ke schodům byl v řádu minut, pak ten není natolik významný (z hlediska opuštění tunelového vnímání), pokud se bavíme o minutách, tak ty změny nebudou natolik markantní. Vnímání času je nějakým způsobem zkreslené, ale je to individuální. Je zkreslené tak, jak všechno a zpětně ten člověk to může vyhodnocovat jinak, než to ve skutečnosti proběhlo. Je zkreslené úlekovou reakcí i požitím pervitinu. Kdyby tam byla jen úleková reakce, tak to zkreslení času tam je a kdyby tam byl jen pervitin, bez toho úleku, tak tam bude také zkreslené vnímání času. Obvykle úleková reakce po skončení prvotního konfliktu nebo útoku přetrvává individuálně dlouhou dobu; jde o řád minut, až desítek minut ve smyslu nějakého zklidnění. Je to reakce na stres, a organismus nereaguje stejně. Víme, že po pervitinu člověk je nabuzenější, odvážnější také, ale znalec se nesetkal s obráceným efektem, že by se to té reakce vůbec nedostal, je to málo pravděpodobné. Na otázku, že může mít ten požitý pervitin vliv v tom smyslu, že by se doba té reakce zkrátila nebo, že by ta reakce nebyla tak intenzivní, znalec uvedl, že se s tím nesetkal, ale nedokáže to úplně vyloučit. Pokud v závěru děje uklízel, pak už jsme ve fázi spojené s odezníváním a nějakým zpětným vyhodnocováním reality, že už se stalo něco, co není v pořádku. To vědomí se už vrací k sobě, to rozpoznávání toho, že proběhlo něco, co je třeba řešit. Pokud v době tažení na půdu poškozený projevil známky života (zvuk), může to (pro obžalovaného) hypoteticky znamenat to, že ještě neukončil případný útok, byť by asi z toho stavu mělo být zjevné, že ten útok už pokračovat nemůže. Znalec si dovede si představit, že to v něm může vzbudit nějaký strach, ale ten strach hodnotí jako neadekvátní. Můžeme spekulovat, jestli to bylo tím pervitinem. Pervitin nejen snižuje ty zábrany, ale zvyšuje takovou tu podezřívavost a citlivost. Úplně s jistotou nemůže znalec vyloučit, že obžalovaný i po určité přetržce v ději jednal v tunelovém vnímání. Nelze to vyloučit. V případě, že není známý ten čas (přetržky). Pokud bychom se bavili o nějakých hodinách, tak asi ano, ale v případě, že se řeší minuty, tak znalec nemůže s jistotou vyloučit, že se nacházel v tom tunelovém vnímání. Vnímání času není zkreslené tak, že by pět minut vnímal jako hodinu a hodinu jako pět minut. Jde spíš o to, že ty vzpomínky jsou hůř přístupné a člověk je hůř zařazuje. Je to celková nepřesnost v té výbavnosti, co přesně se dělo a jak dlouho. Vliv má, že obžalovaný začal nějakým způsobem rozeznávat, že ta situace není v pořádku, není standardní. Zní věrohodně, pokud říká, že netuší, proč ho tam vlekl. Ty další rány už znalec vnímá jako eliminační. Mohl začít rozpoznávat to, že ten útok rozhodně nehrozí v takové míře, aby ho nějak ohrozil, na druhé straně se znovu bavíme o té zvýšené všímavosti, vnímavosti k nebezpečí, tedy ještě nějaký dojezd toho jednání, aby skutečně měl jistotu, že už nic nehrozí, tam nějakým způsobem proběhnout mohlo.

51. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství – pitva poškozeného (včetně výslechu znalců - soudního lékaře MUDr. Petra Chromce a toxikologa Mgr. Vladimíra Halouzky, Ph.D.), plyne, že na těle poškozeného byla zjištěna poranění uvedená ve výrokové části tohoto rozsudku. Znalci tedy našli ranku délky 0,7 cm na horním rtu vpravo s bodným kanálem zasahujícím pod sliznici předsíně dutiny ústní a bodnořeznou ránu na pravé boční ploše krku délky 3,5 cm pokračující bodným kanálem délky 6,7 cm probíhající bočním svalstvem krku směrem zepředu dozadu, zevně od pravostranné krční žíly a dále řeznou ránu umístěnou na malíkové hraně zápěstí délky 2,8 cm; řeznou ránu délky 2,8 cm z hřbetní plochy malíkové hrany na plochu dlanovou; povrchní nábod kůže probíhající z malíkové hrany k hraně palcové a řeznou ránu posledního článku třetího prstu délky 3 cm, ránu délky 3,5 cm s vazivovými můstky ve spodině a s trhlinami kůže v okrajích rány, s potrháním vazivové přilbice lebky ve spodině rány a praskliny lebky, trzně zhmožděnou ránu délky 6 cm v čelní krajině hlavy, trzně zhmožděnou ránu nacházející se 1 - 1,7 cm vlevo od předchozí rány, délky 2,2 cm tvaru písm. L zasahující přes rozzhmožděné a prokrvácené podkoží čelní krajiny hlavy k vazivové přilbici lebky a k zevní ploténce lebečních kostí, trzně zhmožděnou ránu v pravé čelní krajině hlavy člunkovitého tvaru začínající 3 cm nad pravým obočím délky 3,8 cm se zhmožděním a prokrvácením podkoží, rozsáhlou ránu v levé spánkové krajině, délky 4,2 cm začínají 5,5 - 6 cm nad horním okrajem úponu levého ušního boltce, ránu délky 3 cm nacházející se 1,5 cm dozadu od předchozí rány zasahující pouze do podkoží,

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Veselá.

vodorovně probíhající ránu délky 1 cm při horním okraji levého ušního boltce s trhlinou kůže 0,3 cm, povrchní ranku délky 0,5 cm umístěnou 1,5 cm nad předchozí ranou zasahující do svrchní vrstvy podkoží, rozsáhlou ránu trojúhelníkovitého tvaru rozměrů 5 x 4 x 5 cm začínající tupým úhlem 5,5 cm za ústím levého zevního zvukovodu a 3 cm nad jeho úrovní, se zhmožděním a potrháním kůže v okrajích rány, s cípem vytržené kůže rozměru 2,5 x 1 cm při zadním horním úhlu rány, s potrhanou vazivovou přilbicí lebky ve spodině rány, k níž lnuly úlomky kosti lební, ránu umístěnou 1,5 cm nad předchozí ranou délky 1,1 cm zasahující pouze do podkoží, ránu umístěnou 1,3 cm za zadním horním úhlem rány trojúhelníkovitého tvaru délky 1,2 cm zasahující do podkoží, ránu ve tvaru písmene L umístěnou 2,5 cm, rovněž za ranou trojúhelníkovitého tvaru, délky 1,2 cm se zhmožděním a prokrvácením a trhlinami okrajů rány, ránu ve tvaru písmene L umístěnou 4 cm za úponem levého ušního boltce s horizontálním ramenem délky 1,2 cm s vertikálním ramenem délky 3,8 cm s trhlinami kůže v horním okraji, kdy rána zasahovala k vazivové přilbicí lebky, zhmoždění a prokrvácení měkkých pokrývek lebních v čelní krajině hlavy rozměrů 4 x 7 cm, v levé spánkově - temenní krajině hlavy rozměrů 16 x 10 - 11 cm s prokrvácením spánkových svalů a potrháním vazivové přilbice lebky, prokrvácení měkkých pokrývek lebních v přechodu pravé čelní a temenní krajiny hlavy rozměrů 8 x 4 cm, tříštivé vpáčené zlomeniny klenby lební v čelní krajině rozměrů 5 x 5 x 3,5 cm s lomnými liniemi pokračujícími směrem k levému jařmovému oblouku a na šupinu čelní kosti vlevo, částečné roztržení pravostranného věncového švu v délce 7 cm s vláskovitými prasklinami pokračující pravou temenní kostí v délce 3 a 1,3 cm, tříštivou vpáčenou zlomeninu klenby lební v levé čelně - spánkově - temenní krajině hlavy rozměrů 14 x 11 cm, s lomnými liniemi pokračujícími napříč šupinou týlní kosti končící na zadní ploše pravé temenní kosti poblíž švu s kostí spánkovou a s druhou lomnou linií probíhající ze zadní plochy levé temenní kosti doprava a třetí lomnou linií délky 2 cm směrem k šípovému švu a dalšími dvěma lomnými liniemi probíhajícími přes šupinu týlní kosti oboustranně do zadní lební jámy, potrhání tvrdé pleny mozkové v místech tříštivých vpáčených zlomenin s kostními úlomky pronikajícími do hrotových částí čelních laloků mozku a do tkáně spánkově - temenní krajiny levé mozkové polokoule, plošný krevní výron pod pavučnici spodní plochy obou mozkových polokoulí a boční plochy levého čelního, spánkového a temenního laloku mozku, zhmoždění a prokrvácení kory a podkorové bílé hmoty levého čelního laloku mozku rozměrů 2,5 x 2 cm a levého čelního laloku rozměrů 1 x 2 cm, zhmoždění a prokrvácení kory a podkorové bílé hmoty zevní plochy levé mozkové polokoule rozměrů 10 x 13 cm, zhmoždění a prokrvácení kory spodní plochy pravého týlního laloku mozku, otok mozku, zlomeniny spodiny lební v přední a střední lební jámě oboustranně a další zranění.

52. Znalci konstatovali, že bezprostřední příčinou smrti poškozeného bylo zhmoždění mozku při tříštivých vpáčených zlomeninách klenby lební i dalších zlomeninách klenby a spodiny lební, s krvácením pod mozkové obaly a s rozsáhlým zhmožděním zvláště levé mozkové polokoule. Jednalo se o smrt násilnou, v přímé příčinné souvislosti s poraněními utrpenými při napadení druhou osobou opakovanými údery tupě - hranatým předmětem. Na základě provedených zjištění znalci určili, že ke smrti poškozeného došlo přibližně tři až čtyři dny před nálezem těla. Znalci při zevní prohlídce a pitvě těla poškozeného zjistili dva odlišné typy poranění, způsobené odlišnými nástroji. Zjistili četné tržně-zhmožděné rány, umístěné v různých krajinách hlavy. Charakter a rozsah ran se odlišoval tím, kolik úderů tupým hranovým nástrojem bylo do dané poraněné partie hlavy zasazeno. U převážné většiny tržně-zhmožděných poranění byl dle znalců výsledovatelný charakter nástroje. Na kůži a v podkoží čelní i levé spánkově-temenní krajiny byly nalezeny kožní defekty nepravidelných tvarů, v jejichž rozmožděné tkáni byly patrné známky po úderu předmětem charakteru úzké tyče, opatřené na konci zahnutím do pravého úhlu a dalším ramenem, které mohlo dosahovat délky 3 cm. Uvedený tvar nástroje je dle znalců nejzřetelněji vyznačen u ran č. 2, 12, 13, výsledovatelný je i v případě ran č. 9 a 1, které vznikly více, minimálně dvěma údery vedenými stejným nástrojem do identické krajiny hlavy. Znalci shledali, že pro skutečnost, že rány byly vedeny s velmi vysokou intenzitou zraňujícího zevního mechanického násilí, svědčí tříštivé, vpáčené zlomeniny kostí klenby a rovněž i spodiny lební v postižených krajinách, stejně jako další zlomeniny klenby lební a týlní a v obou temenních krajinách. Vzhledem k jejich rozsahu lze dle

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Veselá.

znalců důvodně předpokládat, že poranění v čelní krajině hlavy a v levé spánkově-temenní krajině hlavy (z pohledu poranění zevních) vznikly za situace, kdy se poškozený nacházel vleže na zemi, s hlavou na pevné podložce. To umožnilo plné působení zevního mechanického násilí uplatněného formou opakovaných úderů do hlavy tupě - hranatým předmětem na hlavu poškozeného bez „ztrát“, způsobených přenesením mechanického násilí na krční páteř a její částečné pohlcení úhybem páteřního sloupce. Tento „tlumící“ mechanismus se však dle znalců pravděpodobně neuplatnil v případě rány č. 4, kde nedošlo ke vzniku tříštivých zlomenin, ale pouze prasklin lebky. Dle znalců lze předpokládat, že toto poranění vzniklo za situace, kdy poškozený a útočník stáli čelem k sobě. U drobnějších ran specifikovaných znalci lze předpokládat, že byly způsobeny identickým nástrojem, ale pouze tečným zasažením hlavy jeho koncovou či úhlovou částí. Dále zevní prohlídkou a pitvou znalci zjistili na těle poškozeného vícečetná bodnořezná a řezná poranění, a to na horním rtu vpravo, kdy se jedná o krátký bodný kanál, způsobený pouze průnikem špičky jednobřitého bodnořezného nástroje do tkáně nervu, a dále ránu na pravé zevní ploše krku. Bodný kanál této rány končí ve svalstvu krku, aniž by zasahoval jeho důležité struktury. Znalci konstatovali, že žádná z utrpěných bodnořezných či řezných ran nepředstavovala bezprostřední ohrožení života poškozeného. Znalci dále označili řezné a bodnořezné rány, které lze nepochybně hodnotit jako poranění sebeobránná, vzniklá při snaze odvrátit útok vedený rukou ozbrojenou jednobřítým bodnořezným nástrojem. V případě napadení tupým hranovým, do 90 st. úhlu zahnutým nástrojem, nebyly na těle poškozeného zjištěny známky sebeobrány před napadením tímto nástrojem. Z toho znalci dovodili, že k napadení bodnořezným nástrojem došlo v úvodní fázi konfliktu za pravděpodobného vzpřímeného a čelního postavení obou aktérů. Dále lze dle znalců předpokládat, že následně došlo k napadení poškozeného opakovanými a velice intenzivními údery tupým hranatým předmětem (v úvodu při stejném vzájemném postavení) do hlavy poškozeného, přičemž úvodní úder pravděpodobně směřoval do pravé čelně-temenní krajiny hlavy, rozsáhlejší a závažnější poranění v čelní krajině a levé spánkově-temenní krajině vznikly za situace, kdy poškozený již ležel na zemi, neschopen obrany. Znalci uvedli, že i při neprodleném poskytnutí vysoce odborné lékařské pomoci by s ohledem na utrpěná poranění byla možnost zachování života poškozeného velmi nepravděpodobná a pokud by k zachování života poškozeného došlo, předpokládají znalci závažné trvalé poškození mozkových funkcí omezujících výrazně negativně další život poškozeného. Ze závěrů chemického toxikologického vyšetření vyplynulo, že v krvi bylo stanoveno 0,01 g/kg etanolu, v moči 0,02 g/kg etanolu, další těkavé látky nebyly prokázány. V moči byla prokázána přítomnost návykových látek ze skupiny amfetaminů, přítomnost dalších návykových látek (benzodiazepinů, kanabinoidů, kokainu s metabolity, opiátů) prokázána nebyla. V moči, žaludečním a střevním obsahu a v tkáni jater a ledviny byla prokázána přítomnost metamfetaminu. V séru poškozeného byla prokázána přítomnost metamfetaminu v koncentraci 6,74 mg/l a amfetaminu v koncentraci 0,60 mg/l, dále přítomnost pseudoefedrinu v koncentraci 0,43 mg/l. Znalci uvedli, že v případě koncentrace metamfetaminu a amfetaminu se dle literatury jedná o toxikologicky významné koncentrace v oblasti smrtelných koncentrací, nicméně interpretace stanovených koncentrací je individuální v závislosti na mnoha faktorech, především na stupni tolerance. Znalci sdělili, jaké jsou obecně uváděné interpretace koncentrací pro uvedené látky, a konstatovali, že u osob dlouhodobě užívajících tyto látky mohou být tzv. terapeutické koncentrace i řádově vyšší než u obecně uváděné interpretace koncentrací. K přítomnosti pseudoefedrinu uvedli, že se jedná o koncentraci v oblasti terapeutické a že pseudoefedrin může být obsažen v metamfetaminu jak nečistota. Znalci uzavřeli, že v časovém intervalu nástupu smrti a v době relevantní před ním se poškozený nacházel ve stavu akutní otravy metamfetaminem a amfetaminem, kdy stanovené koncentrace obou látek dosahovaly koncentrací literaturou označovaných jako smrtelné.

53. Znalec **MUDr. Petr Chromec** při hlavním líčení dále doplnil podrobnosti k ohledání těla poškozeného na místě. Sdělil, že umístění těla nemohlo mít vliv na závěry, jakým způsobem došlo ke zraněním. Uvedl, že skvrny jsou gravitačního charakteru a tělo tam bylo dáno v době, kdy byly ještě plně přemístitelné, což se uvádí dvě, tři až čtyři hodiny po smrti. Dovodil, že tělo bylo na

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Veselá.

místo, kde ho prvotně viděl a ohledával, dáno ne později než zhruba dvě, tři hodiny po smrti. Znalec dále popsal, které rány nesly dle posudku známky sebeobrany proti útoku bodnořezným nástrojem a zopakoval, že nebyly zjištěny známky sebeobrany proti útoku druhým předmětem. Zlomeniny zjištěné v čelní krajině hlavy a ve spánkové temenní krajině hlavy s přechodem do krajiny týlní vlevo byly tříštivého charakteru, kosti se rozlámaly do drobných nepravidelných úlomků, o charakteru nástroje tedy nevypovídaly. Výpovědní hodnotu má dle znalce poranění kůže, kdy u některých ran je vysledovatelný pravidelný pravoúhlý otisk nástroje. Uvedl, že rány č. 1 a 9 vznikly více údery a popsal ránu č. 4 s tím, že tato rána měla na rozdíl od ostatních vzniknout, když hlava nebyla podepřena pevnou překážkou. Uvedl, že hlava by při těch ranách uhýbala, přenos násilí by nebyl tak intenzivní, krční páteř by do značné míry dovolila úhyb hlavy pod mechanickým násilím. Znalci předpokládali, že k tomu nedošlo, že v ten okamžik ležel dotýčný na zemi. Ke známám vdechnutí krve do plic znalec odkázal na masivní aspiraci krve v plicích na str. 26 a uvedl, že všechny rány jevíly vitální známky. Dle předpokladu znalců byla uvedená poranění zasazena zaživa. Rána č. 4 dle znalce nebyla v žádném případě smrtelná. K časovému rozestupu úderů znalec sdělil, že lze odlišit poranění vzniklá v podstatě při zachovalém krevním oběhu a v době, kdy krevní oběh vyhasnul, ale u poranění nelze odlišit časový interval v rádech minut, když se navíc mnohá překrývají. Dle znalce nebyla zranění způsobená po ukončení krevního oběhu. Ke ztrátě vědomí u poškozeného pravděpodobně došlo během útoku kovovým předmětem. Dle znalce nelze říct, zda nejdříve útok směřoval na čelo a pak na spánek. Žádná z bodnořezných ran nezasáhla žádné životně důležité orgány a žádná z nich tedy nemohla poškozeného ohrozit na životě bezprostředně ani v delším časovém intervalu.

54. Soud vyslechl znalce MUDr. Chromce opětovně na základě pokynu odvolacího soudu a v novém hlavním líčení pak znalec uvedl, že pokud jde mechanismus napadení, tak k tomu mohlo dojít kdekoli. Pokud jde o poranění, která byla zjištěná, není to nijak vázáno na místo napadení. Vzhledem k tomu, jak probíhaly zlomeniny na klenbě a na spodině lebky, lze předpokládat, že když byly vedeny údery proti levé spánkové temenní krajině hlavy, ta hlava byla přitlačena na pevnou podložku opačnou kontra stranou a totéž by odpovídalo nárazům do čelní krajiny hlavy, nebo ranám, kde byl přitlačen týl k pevné podložce. Pokud jde o rány 1, 2, 3, 5, 6 a dál tak u těch čelních poranění (1, 2, 3) lze předpokládat, že poškozený ležel na zádech a rány byly vedeny přímo do čelní krajiny hlavy s tím, že přítlak byl týlem a co se týče levé spánkové temenní krajiny hlavy (6 a dále), že ta hlava mohla být natočena, poloha těla mohla být stejná a ten přetlak byl veden na kontra stranu, tedy na pravou spánkově temenní krajinu. Varianta, že se tělo opíralo čelní stranou o podložku není pravděpodobná, protože by se nejprve poranil vrchol lebky a znalec by předpokládal nějaké poranění na hrotové části nosu, brady, na místech, co přiléhají k podložce. Co se týče krvácivosti ran, tak měkké pokrývky obecně krvácejí velmi vydatně. Co se týče krvácení řezných obranných ran na ruku, ten výtok krve mohl být pozvolný. Pokud byla znalci předložena fotografie krvavé stopy pod gaučem v obývacím pokoji, uvedl, že je nepravděpodobné, že by takovouto skvrnu (+ setřenou krev před gaučem) dokázaly vytvořit rány na ruku, muselo by tam dojít k časové prodlevě. Pokud jde o krvácení z ran na hlavě, v situaci, kdy by na hlavu dopadal ten nástroj, tak při dopadu nástroje do poraněné oblasti, která je zakrvácená, by došlo k rozstříku krve do okolí a potom, jakmile se ten nástroj obalí krví, tak i při náprahu by šly směrem dozadu kapičky krve. Když už je ta oblast zakrvácená, zhmožděná, tak se rozstříkují prakticky všemi směry, akorát bývá vykrytá ta oblast, kterou kryje tělem pachatel. V tom případě by ty kapky byly na pachateli. Pokud je útok veden z jedné strany, neznamená to, že krev je jen na druhé straně, ale všude kolem. Pokud byly znalci předloženy krevní stopy č. 52 a 53, tak popsal, že to mohlo být tak, že se krev takto rozstříkla po dopadu nástroje na hlavu poškozeného. Krev na desce odpovídá tomu, že byl poškozený tou deskou podložený. V případě, že by bylo tělo poškozeného na to místo jen dotaženo, z krvácející hlavy by se krevní stopy do této výšky nedostaly. Jediná možnost tam je, že by se dostaly ty krevní skvrny na místo výdechem, protože byla poraněna dutina lebky a vedlejší nosní dutiny, že on by tu krev do určitého místa chrlil. Nicméně dá se předpokládat, že jak tam ležel, tak by byly kapičky sprejovány směrem shora doků a víceméně jedním směrem. Pokud jsou

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Veselá.

na č. 53, tak těžko by byly na č. 52. Pokud by pošk. utrpěl pouze rány č. 1, 2, 3, 4 tak by čas smrti nastal později. Rána č. 4 mohla způsobit maximálně nějakou poruchu vědomí, tam by nebyl nějaký závažnější následek. Co se týče ran 1,2,3, přičemž ta jedna vznikla vícečetnými údery, tam došlo k prolomení jak čelní kosti, tak i přední lební jámy, ty zlomeniny byly přeneseny na přední lební jámu, až k dírkované potence čichové kosti. Byla by tam velká pravděpodobnost, že dojde k vdechnutí velkého množství krve do dýchacích cest a do plic a dojde tam posléze k udušení. Trvalo by to v řádu minut až desítek minut a ta pravděpodobnost, že by to nepřežil, je poměrně velká. Tam mohlo dojít i k dalším komplikacím, záleželo by na tom, jak rychle by byla poskytnuta pomoc. I ty rány č. 1,2,3, poškodily mozek jako takový, ty rány, o kterých tvrdíme, že prolomily lebku a je to dokumentováno, jak klenbu, tak spodinu lební, tak přenesené násilí zhmoždilo čelní laloky mozku a pravý čelní lalok mozku. Co se týče krevních stop č. 52 a 53, tak poškozený musel nějakou dobu na té látce ležet obličejem nebo hlavou. Charakter krevní stopy na fotce 180 není výstřik krevních kapek po úderu, ale krev vyteklá, látka musela být pod ním, když krvácel. Na fotografiích č. 183, 184, 185 na látce je pravděpodobně kombinace vystříklé a vyteklé krve. Že by mohly rány na hlavě vzniknout v polouvzpřímené znalec nepředpokládá, protože ten charakter zlomenin by byl jiný. Rány mohly vzniknout pokud měl poškozený nohy na schodech směrem nahoru a ležel na zádech. Nepravděpodobná je poloha obličejem k podložce. Znalec předpokládá, že ten útok byl veden za situace, kdy poškozený ležel na zádech a mohlo tam dojít jen k natočení hlavy, nemusela se měnit celá poloha těla, pro vznik poranění. Nevíme, která poranění byla dřív, která později. K rozstříku krve na stopách č. 52, 53 kolem schodiště nemohlo dojít tak, že by to mrtvé tělo poškozeného tam bylo nějak neopatrně hozeno z výšky, neboť zde absentovala zranění těla na místech, kde by se to předpokládalo a navíc by taková zranění měla jinou míru „vitality“. Ty kapky, to je známka toho, že tam dopadne poměrně malé množství krve, když je poraněná céva, buď při tepenném krvácení rozstříkuje, nebo při žilním teče pomalu a udělá tam kapkovitý rozstřík. Pokud by takové kapky měly vzniknout z mrtvého těla, tak to by to tělo musel někdo snad roztočit, tam chybí ta kinetická energie, která by rozdělila krev na drobné kapky. A přitom ty kapky by dopadly víceméně nakolmo, nebylo by tam patrné stečení nebo něco podobného. Znalec si nedovede z medicínského hlediska představit situaci, že by pouhou manipulací s tělem vznikla kapka ve této výšce stopy č. 50 a přitom nikde jinde (na dveřích).

55. Znalec MUDr. Petr Chromec byl vyslechnut na návrh státního zástupce i v hlavním líčení po druhém kasačním rozhodnutí dovolacího soudu. To doplnil své předchozí znalecké závěry tak, že uvedl, že pokud jde o krevní stopy nalezené pod gaučem na fotografiích č. 135 a č. 137, tak k dotazu, pokud došlo k tomu jednomu jedinému úderu na temeni hlavy, jak dlouho by po takovéto ráně musel poškozený ležet, aby vznikla takováto krevní stopa, toto množství krve, tak v první řadě by po té jedné ráně nezemřel. Znalec z toho těžko může dovodit, o jak velkou ztrátu krve šlo, protože je evidentní, že tady ještě něco bylo, co ohraničovalo to rozlití krve na větší plochu. Otázka je, jestli tam byla nějaká textilie, která by byla nasáklá. Je otázka, kolik toho bylo uklizeno, nicméně na takové rozlití krve to skutečně stačí pár minut, maximálně 10-15 minut. Pokud jde o krev ve vaně, může to být krev, ale zároveň to může být i voda smíšená s krví. Pokud počítáme s množstvím krve, které vidíme na fotografiích č. 135 nebo č. 137 plus ta krev, která je v té vaně, tak toto množství krve, těžko posoudit, jaké reálné množství krve je v té látce je obsaženo. Zřejmě to bude smíchané vodou, bude to hemolizované, bude to rozředěné a navíc už to zřejmě bude i hnělobně změněné, protože ona je sytá červenofialová ta krev, tak to vypadá, že už tam dochází destrukci a určitě z toho množství krve, které skutečně toto zabarvení způsobilo, to odhadem opravdu nejde. Kdyby to byla jenom krev smíchaná s vodou, tak je evidentní, že je tím naplněna z velké části vana, takže takové množství by se nedostalo z člověka ani ven, to muselo být smíchané s vodou. Pokud by těch úderů v tomto prostoru bylo více, tzn. nejenom ten ze shora dolů ale i několik úderů, které byly lokalizovány v jiných částech těla poškozeného než v části hlavy, tak by to určitě zkracovalo dobu, za jakou dobu by takové množství krve bylo schopno natéct. Protože čím víc poranění na těch prokrvených měkkých pokrývkách, tím rychlejší a větší ztráta krve. Takové množství krve rozhodně nevyteklo z bodnořezných poranění na rukou. Ale toto množství

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Veselá.

krve skutečně není velké, takže to mohlo natéct i z těch bodnořezných poranění. K dotazu, jaké množství krve bylo na té fotografii č. 44 na podlaze pod gaučem, tak znalec uvedl, že třeba krevní skvrna, která má průměr 1 m a výšku 2 mm, tak to má asi 1,5 litru krve. Na fotografii je toho mnohem méně. V té stopě, která byla znalci předložena je tak ani ne půl litru krve. Takové množství by z poškozeného při tom (jednom) poranění na hlavě z té jedné rány vyteklo za max. 15 minut. Pokud jde o všechna zranění na hlavě, tak by to bylo mnohem rychleji. Do 20 minut by vytekl 1 litr krve. Větší množství, než předpokládáme, že je zadokumentováno. Samozřejmě při zpomalující se srdeční činnosti by se ten proud krve zpomaloval. To množství krve, je pouze odhad znalce. Při té maximální četnosti ran by to bylo do té ¼ hodiny litr a půl krve. To, co bylo na fotografii, to bude tak třetina, to by vyteklo maximálně za 10 minut, ne při jedné ráně. Pokud jde o krevní stopu v obýváku, znalec nemůže vyloučit, že ta krev byla naředěná vodou, pravděpodobně se to nezdá, protože tam je zaschlý krevní koláč taková ta červenofialová sytější sraženina a to, co tam je rozplzlé po okolí, to bude pravděpodobně krevní plazma, sérum, které se uvolnilo poté, co se krev vysrážela a dále tam zasychala. Pokud by to bylo naředěné, vypadalo by to jinak.

56. Znalec **Mgr. Vladimír Halouzka, Ph.D.**, při hlavním líčení doplnil, že největší význam na chování poškozeného mohl mít metamfetamin, který obecně může způsobovat euforii, výřečnost, agresivní chování, útlum, přičemž záleží na konkrétním člověku. Metamfetamin mohl mít dle znalce analgetické účinky. Ke koncentraci zjištěných látek znalec uvedl, že s takto vysokou koncentrací se v praxi nesetkal. Dále se znalec vyjádřil k účinku pervitinu s tím, že při nitrožilním podání maximální efekt nastává do 15 - 20 minut po podání, u nazálního podání zhruba během čtyř až pěti hodin, u kouření zhruba do dvou a půl až třech hodin a u požití ústy během tří až pěti hodin po požití, ale může to být individuální podle toho, zda jde o prvouživatele nebo chronického uživatele. Znalec se dále vyjádřil k účinkům marihuany a působení kombinace pervitinu a marihuany na člověka a sdělil, že u poškozeného požití marihuany nebylo zjištěno.
57. Soud v hlavním líčení se souhlasem stan četl k důkazu znalecký posudek z **oboru kriminalistiky, odvětví genetiky** (č. l. 379 a č. l. 562), ze kterého vyplývá, že na rukojeti smetáku byla prokázána lidská krev, přičemž profil DNA z této stopy se shoduje s profilem DNA poškozeného, DNA poškozeného bylo prokázáno také mj. na velkých dřevěných deskách (stopy č. 57 a 58), ze stěru horní části rukojeti mopu s červenou rukojetí (stopa č. 77) a černé kovové lopatky (stopa č. 44). Dále byla dle posudku zjištěna shoda profilů DNA ze stěru rovného konce skleněné trubičky (stopa č. 3) a rukojeti nože (stopa č. 47) s profilem DNA obžalovaného.
58. Na pokyn odvolacího soudu soud zadal a provedl další znalecký posudek z oboru kriminalistika, odvětví genetiky (ze dne 22. 7. 2021), podle něhož ze stopy č. 51 nebyla izolována DNA v dostatečném množství a kvalitě pro následnou analýzu DNA a ze stop 50 (krevní stopa na dveřích vedoucích na půdu), 52 a 53 (krevní stopy na zdech místnosti se schodištěm na půdu) byl stanoven profil DNA odpovídající DNA poškozeného Jakuba K.
59. Ze všem znaleckým posudkům z oboru kriminalistika, odvětví genetiky byl jako znalec vyslechnut **kpt. Ing. Michal Kopečný, Ph.D.**, který vypověděl, že stopa č. 51 už fyzicky neexistuje, neboť byla spotřebována při předchozím zkoumání. Ze stopy č. 44 (černé kovové lopatky) odebíral vzorek sám znalec; měl celou lopatku k dispozici. Byl proveden plošný stěr (ze všech stran rukojeti lopatky), v němž nebyla prokázána lidská krev. Na jednom místě lopatky bylo patrné viditelné červenohnědé zbarvení, zde byl proveden druhý stěr, v tom červenohnědém zbarvení nebyla zjištěna reakce na přítomnost lidské krve, tedy to nasvědčuje tomu, že to byla spíše ta rez. V tomto stěru nebyla žádná DNA. V plošném stěru tyčky (prvním stěru) byla DNA, ale jaký typ materiálu to byl, to se nedá říct. Plošný stěr byl proveden z tyčky lopatky, ne z plochy lopatky, a to ze všech stran. Každý test (na přítomnost krve) může mít i falešně negativní výsledek. Ten test má však takovou rozlišovací schopnost, jako když například naředíte jednu kapku krve do 15 l vody a z toho vezmete jednu kapku té vody, tak test (na přítomnost krve) je pozitivní, i když z takového vzorku Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Veselá.

by nebylo možno analyzovat DNA – přítomnost krve by se však prokázala. Znalec nemůže vyloučit, že na lopatce nebyl nějaký další materiál, který by blokoval ten test. Nicméně ten výsledek byl negativní a z charakteru té stopy by znalec řekl, že ta krev tam není, ale to je na základě jeho letitých zkušeností, ten test jako takový byl negativní v tom místě, kde byla ta rez a zároveň v tom místě nebyla žádná DNA. V tom místě, kde byla ta rez, s největší pravděpodobností žádný genetický materiál nebyl. Bylo to 12 cm od závitu, kde měla být původně rukojeť. Tam nebylo nic. Až při tom plošném stěru nějaká DNA byla. Byla poškozeného, protože tu věc evidentně používal. Nedá se vyloučit, že na té tyčce mohla být nějaká mikroskopická kapka krve, která nebyla viditelná. Na lopatce dělal znalec stěr rezavého místa, kde nebyla DNA, a stěr celé tyčky, kde byla zjištěna DNA poškozeného. Na plošném stěru se nedělal test na krev. Znalec nemůže vyloučit, že krev z lopatky někdo pečlivě setřel. Testy ale odhalí i krev, která je očima neviditelná, dokonce odhalí krev, jejíž množství je pod detekovatelnou hranicí množství DNA potřebnou pro analýzu. Typicky někdo vytře podlahu 2x, 3x tak, že není na ní nic vidět a ten stěr ještě může být pozitivní na přítomnost krve, ale už DNA se z toho nezíská.

60. Soud v hlavním líčení se souhlasem stan četl k důkazu **znalecký posudek z oboru kriminalistiky, odvětví daktyloskopie** (č. l. 386 a č. l. 569), z něhož vyplývá, že kovová lopatka (stopa č. 44) byla vyhodnocena jako neupotřebitelná stopa. Dále nebyla zjištěna vzájemná shoda daktyloskopických stop č. 16a a 16b, zajištěných na věcné stopě č. 16 (sklenice na víno), č. 17a a 17b, zajištěných na věcné stopě č. 17 (pet lahev o objemu 1,75l s etiketou Coca-Cola), a č. 64 s otisky na daktyloskopické kartě obžalovaného.
61. Soud v hlavním líčení se souhlasem stan četl k důkazu **znalecký posudek z oboru kriminalistiky, odvětví trasologie** (č. l. 574). Z něj vyplývá, že byla zjištěna shodná skupinová příslušnost (shodný desén podešve + velikostní shoda) kontrolního otisku pravé boty obžalovaného se stopou č. 12 a částí stopy č. 37 (jedním ze dvou otisků ve stopě). Tedy stopa č. 12, vytvořená otiskem podešve obuvi s desénem, a část stopy č. 37, vytvořené otisky dvou podešví obuvi s desény, mohly být vytvořeny pravou botou z obuvi obžalovaného.

Listinné důkazy:

62. Soud v hlavním líčení rovněž provedl větší množství listinných důkazů jak k věci samé, tak k osobě obžalovaného.
63. Místo činu (fara v xxx), jakož i místo nálezu těla poškozeného (schody na půdu) včetně podoby těla, zjevných zranění a jeho polohy, byly objektivizovány protokolem o ohledání místa činu s fotodokumentací (č.l. 7-85),
64. Byl ohledán mobilní telefon svědkyně Dariny P., z něhož bylo zjištěno (a dokumentováno protokolem o ohledání věci s fotodokumentací č.l. 258-267), kdy jmenovaná komunikovala s obžalovaným Miroslavem V. V telefonu byla rovněž nalezena fotografie kostela v xxx pořízená 27. 4. 2019 v 12:45 hodin.
65. Protokolem o vydání věci (č.l. 269) bylo zjištěno, že svědkyně Darina P. vydala dokladovku s doklady obžalovaného.
66. Zprávou společnosti xxx (č.l. 327-329) bylo prokázáno, že poškozený Jakub K. v této společnosti pracoval od 8. 3. 2019 do 30. 4. 2019; za měsíc březen dostal vyplacenu mzdu ve výši 14 959 Kč.
67. Z výpisu uskutečněného telekomunikačního provozu (č.l. 354-363) bylo prokázáno, že mobilní telefon poškozeného se do sítě přihlásil 25. 4. 2019 v 00:36 hodin přes buňku Litovel, Svatoplukova 929 (výšeč zabírá mimo jiné obec xxx). Mobilní telefon obžalovaného se 24. 4. 2019 přihlašuje do Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Veselá.

sítě v Šumperku, následně se přesouvá přes Zábřeh a Mohelnici do Litovle. V 18:19:02 se uskutečnil hovor s Jakubem K. V čase 22:31:49 přijímá mobilní telefon obžalovaného hovor z mobilního telefonu Dariny P., a to přes buňku Litovel, Svatoplukova 929, kde se přihlašuje i dne 25. 4. 2019 v 7:16:38, kdy přijímá SMS zprávu od Dariny P. V čase 7:50:46 telefonuje na číslo Taxi, a to přes buňku Zábřeh, Československé armády 646/3. V 7:57:55 odesílá SMS zprávu Darině P., s to přes buňku na kopci Háj mezi Šumperkem a Zábřehem. V čase 8:15:07 přijímá SMS od Dariny P. přes buňku Šumperk, Lidická.

68. Cesta obžalovaného taxíkem ze Zábřeha do Šumperka je popsána zprávou taxislužby (č.l. 398-401).
69. Provedení domovní prohlídky u obžalovaného je dokumentováno protokolem s fotodokumentací (č.l. 422-450 a 471-477).
70. Podle lékařské zprávy (č.l. 492) se obžalovaný neléčil a neléčí na psychiatrii. Žádné potíže nemá kromě toho, že ho bolí hlava. Verbální kontakt navazuje, ale odpovídá neochotně.
71. K důkazu byl proveden i protokol o prohlídce těla obžalovaného s fotodokumentací (č.l. 493-502).
72. Z odborného vyjádření z oboru kriminalistického zkoumání metodou pachové identifikace (č.l. 583-585) nebyly zjištěny žádné relevantní skutečnosti.
73. Za důkaz slouží i protokol o prověrce výpovědi obžalovaného s fotodokumentací (č.l. 672-688) z něhož je zřejmé, jakým způsobem obžalovaný popsal svůj pohyb na faře a v jejím okolí včetně cesty na vlak. Na faře samotné obžalovaný nevyprávěl s tím, že do „té místnosti“ (ukazoval směrem na obývací pokoj) „se mu vůbec nechce“ a „ má tady z toho místa strašnej pocit“. Během prověrky byla zajištěna (u potoka Loučka v Nasobůrkách) pánská bota levá značky Nike Airmax barvy černé s bílým lemováním podrážky.
74. Podkladem pro výslech svědka Martina R. je jeho dopis policejnímu orgánu (č.l. 738-739). S ohledem na sdělení svědka R. byla vyžádána i zpráva Vězeňské služby ČR (č.l. 783-786) ohledně návštěv obžalovaného ve vazbě a financí mu zasílaných.
75. Telefonát Zdenka S. (bratra poškozené Jany K.) s operátorem tísňové linky 158 je dokumentován audiozáznamem na č.l. 779.
76. Podle lékařské zprávy MUDr. Zuzany B. (č.l. 781) její ordinaci navštívil obžalovaný dne 25. 4. 2019 mezi 11:30 – 12:00 hodin. Obžalovaný byl „ve verbálním projevu nezvykle střídmy“. Ukázal lékařce levou ruku s tím, že „to má od nože“, jednalo se o povrchovou řeznou ránu na hřbetu levé ruky v délce asi 2 cm. Lékařka jej zaslala do chirurgické ambulance s tím, že se má vrátit se zprávou, což obžalovaný již neučinil.
77. Náklady na lékařský výkon vyplývají ze zprávy VZP (č.l. 771 – 774).
78. K důkazu soudu složily rovněž vyjádření poškozených Jany K. (č.l. 925) a Viktorie K. (č.l. 926). Poškozená Jana K. uváděla, že jednáním obžalovaného jí byla způsobena vážná a těžko popsatelná trvalá nemajetková újma. Nic horšího nemůže člověka potkat než smrt dítěte. Není okamžik, aby poškozená nemyslela na to, co musel syn zažívat, jaké bolesti, utrpení a strach musel prožít, než zemřel tou neskutečně brutální, násilnou smrtí. Život poškozené a život její rodiny ztratil radost. Poškozená se musí nutit do vykonávání obyčejných věcí, těžko hledá sílu a motivaci, smysl... Poškozená trpí úzkostí a depresi a tím poškozují i dceru Viktorii. Poškozená ví dobře, že Jakub nebyl bez chyby. Zažila s ním velké trápení. Ale pokud člověk žije, má vždy naději a šanci něco ve svém životě změnit. Jakub měl poškozenou a svou sestru velmi rád. Nikdy na ně nebyl hrubý nebo Shodu s prvním potvrzuje Lenka Veselá.

násilnický. Poškozená stále doufala, že začne se svou závislostí bojovat. Už k tomu bohužel nedostane šanci a poškozená z touto bolestí a nenahraditelnou ztrátou syna bude muset žít do konce života. Poškozená Viktorie K. pak napsala, že slovy nejde popsat, jak jí tato situace ublížila. Je to díra v srdci poškozené. S bratrem se ne vždy shodla, ale měli se rádi. Celá rodina je teď jiná, vytratilo se štěstí. Poškozená ani nechce pomyslet, jak se musí její máma cítit. Ztratit dítě je ta největší bolest, kterou si ani neumíme představit a poškozená ztratila jediného sourozence. A ta bolest co Kuba zažil... Poškozená na to myslí často, i když nechce.

79. Z pokladního dokladu (č.l. 928) a faktury (č.l. 929) vyplývá, že náklady na pohřeb, které poškozená Jana K. vynaložila dosahují částky 19 314 Kč.
80. K osobě obžalovaného bylo prokázáno, že v rejstříku trestů (č.l. 510) nemá žádný záznam v posledních pěti letech nebyl projednáván pro přestupek (č.l. 511). Podle zprávy Vězeňské služby ČR (č.l. 812) je chování obžalovaného ve vazbě slušné, nebyl kázeňsky trestán, konfliktní situace nevyhledává a nevyvolává, celkově působí vyrovnaným dojmem
81. Zbývá dodat, že byť analytická zpráva policejního orgánu (č.l. 649-657) byla navržena a provedena jako důkaz, tak za důkaz sloužit nemůže, neboť jde o interní dokument policejního orgánu a za důkaz lze označit pouze důkazy (listiny, záznamy, fotografie, apod.) které tato analýza analyzuje. Takže z této analytické zprávy lze vzít za použitelný důkaz snad pouze fotografie dokumentující faru v xxx či fotografie z kamerového záznamu z nádraží v Července dokumentující cestu obžalovaného z fary domů 25. 4. 2019.
82. Po vrácení věci odvolacím soudem provedl soud ještě doplňující listinné důkazy. K důkazu provedl fotodokumentaci na č.l. 1301, z větší části kopírující fotodokumentaci z ohledání místa činu, některé fotky však byly přiblížené. Podpůrně soudu k důkazu sloužila diplomová práce RNDr. Petra Š. z 27. 6. 2010 (č.l. 1348) na téma kriminalistické biologie, dílčím způsobem řešící krevní stopy.
83. Podle zprávy ČPZP (č.l. 1433) byl obžalovaný po skutku (po 24. 4. 2019) ošetřen pouze dne 25. 4. 2019 (k čemuž již byla k důkazu provedena lékařská zpráva – viz č.l. 781) a následně až dne 9. 5. 2019 ve věznici Olomouc.
84. Pokud státní zástupkyně i obhájkyňe navrhovaly doplnit dokazování o znalecký posudek/odborné vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví analýza krevních stop, pak soud tento důkazní návrh zamítl, když má za to, že k níže uvedených skutkovým zjištěním (bez důvodných pochybností) může dospět i bez tohoto doplnění dokazování, především z přesvědčivé výpovědi znalce – soudního lékaře MUDr. Chromce. Tím spíše, že skutečnost, že jde o vazební stíhání zavazuje soud k rozhodování bez zbytečných odkladů a doplnění tohoto dílčího důkazu lze bez výrazných časových či ekonomických ztrát v případě potřeby doplnit v odvolacím řízení.
85. Po hodnocení důkazů soudem v předchozí fázi trestního řízení, jakož i ve vztahu k názorům odvolacího a dovolacího soudu, musí nalézací soud konstatovat, že již zcela vyčerpal možnosti doplnění dokazování, a soudu (ani stranám) není znám další důkazní prostředek, který by přispěl k většímu objasnění zjišťovaného skutkového stavu.

Skutková zjištění:

86. Poté, co soud vyhodnotil všechny provedené důkazy jednotlivě i ve vzájemných souvislostech, konstatuje, že v řízení bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že obžalovaný spáchal skutek tak, jak je popsán ve výroku tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Veselá.

87. Předně bylo v řízení prokázáno, že poškozený Jakub K. zemřel. Stalo se tak v průběhu večera či noci ze dne 24. 4. na 25. 4. 2019. Tělo Jakuba K. bylo nalezeno na schodech na půdě fary v xxx (za zamčenými dveřmi se zalomeným klíčem) – podle názoru soudního lékaře bylo tělo na toto místo přesunuto nejpozději dvě hodiny po smrti. Bezprostřední příčinou smrti poškozeného bylo zhmoždění mozku při tříštivých vpáčených zlomeninách klenby lební i dalších zlomeninách klenby a spodiny lební, s krvácením pod mozkové obaly a s rozsáhlým zhmožděním zvláště levé mozkové polokoule - viz znalecký posudek – pitva. Tímto znaleckým posudkem bylo rovněž prokázána jednotlivá zranění vzniklá na těle poškozeného. Poškozený utrpěl ranku délky 0,7 cm na horním rtu vpravo s bodným kanálem zasahujícím pod sliznici předsíně dutiny ústní a bodnořeznou ránu na pravé boční ploše krku délky 3,5 cm pokračující bodným kanálem délky 6,7 cm probíhající bočním svalstvem krku směrem zepředu dozadu, zevně od pravostranné krční žíly a dále řeznou ránu umístěnou na malíkové hraně zápěstí délky 2,8 cm; řeznou ránu délky 2,8 cm z hřbetní plochy malíkové hrany na plochu dlaňovou; povrchní nábod kůže probíhající z malíkové hrany k hraně palcové a řeznou ránu posledního článku třetího prstu délky 3 cm, ránu délky 3,5 cm s vazivovými můstky ve spodině a s trhlinami kůže v okrajích rány, s potrháním vazivové přilbice lebky ve spodině rány a praskliny lebky, tržně zhmožděnou ránu délky 6 cm v čelní krajině hlavy, tržně zhmožděnou ránu nacházející se 1 - 1,7 cm vlevo od předchozí rány, délky 2,2 cm tvaru písm. L zasahující přes rozzhmožděné a prokrvácené podkoží čelní krajiny hlavy k vazivové přilbici lebky a k zevní ploténce lebečních kostí, tržně zhmožděnou ránu v pravé čelní krajině hlavy člunkovitého tvaru začínající 3 cm nad pravým obočím délky 3,8 cm se zhmožděním a prokrvácením podkoží, rozsáhlou ránu v levé spánkové krajině, délky 4,2 cm začínají 5,5 - 6 cm nad horním okrajem úponu levého ušního boltce, ránu délky 3 cm nacházející se 1,5 cm dozadu od předchozí rány zasahující pouze do podkoží, vodorovně probíhající ránu délky 1 cm při horním okraji levého ušního boltce s trhlinou kůže 0,3 cm, povrchní ranku délky 0,5 cm umístěnou 1,5 cm nad předchozí ranou zasahující do svrchní vrstvy podkoží, rozsáhlou ránu trojúhelníkovitého tvaru rozměrů 5 x 4 x 5 cm začínající tupým úhlem 5,5 cm za ústím levého zevního zvukovodu a 3 cm nad jeho úroveň, se zhmožděním a potrháním kůže v okrajích rány, s cípem vytržené kůže rozměru 2,5 x 1 cm při zadním horním úhlu rány, s potrhanou vazivovou přilbicí lebky ve spodině rány, k níž lnuly úlomky kosti lební, ránu umístěnou 1,5 cm nad předchozí ranou délky 1,1 cm zasahující pouze do podkoží, ránu umístěnou 1,3 cm za zadním horním úhlem rány trojúhelníkovitého tvaru délky 1,2 cm zasahující do podkoží, ránu ve tvaru písmene L umístěnou 2,5 cm, rovněž za ranou trojúhelníkovitého tvaru, délky 1,2 cm se zhmožděním a prokrvácením a trhlinami okrajů rány, ránu ve tvaru písmene L umístěnou 4 cm za úponem levého ušního boltce s horizontálním ramenem délky 1,2 cm s vertikálním ramenem délky 3,8 cm s trhlinami kůže v horním okraji, kdy rána zasahovala k vazivové přilbici lebky, zhmoždění a prokrvácení měkkých pokrývek lebních v čelní krajině hlavy rozměrů 4 x 7 cm, v levé spánkové - temenní krajině hlavy rozměrů 16 x 10 - 11 cm s prokrvácením spánkových svalů a potrháním vazivové přilbice lebky, prokrvácení měkkých pokrývek lebních v přechodu pravé čelní a temenní krajiny hlavy rozměrů 8 x 4 cm, tříštivé vpáčené zlomeniny klenby lební v čelní krajině rozměrů 5 x 5 x 3,5 cm s lomnými liniemi pokračujícími směrem k levému jařmovému oblouku a na šupinu čelní kosti vlevo, částečné roztržení pravostranného věncového švu v délce 7 cm s vláskovitými prasklinami pokračující pravou temenní kostí v délce 3 a 1,3 cm, tříštivou vpáčenou zlomeninu klenby lební v levé čelně - spánkové - temenní krajině hlavy rozměrů 14 x 11 cm, s lomnými liniemi pokračujícími napříč šupinou týlní kosti končící na zadní ploše pravé temenní kosti poblíž švu s kostí spánkovou a s druhou lomnou linií probíhající ze zadní plochy levé temenní kosti doprava a třetí lomnou linií délky 2 cm směrem k šípovému švu a dalšími dvěma lomnými liniemi probíhajícími přes šupinu týlní kosti oboustranně do zadní lební jámy, potrhání tvrdé pleny mozkové v místech tříštivých vpáčených zlomenin s kostními úlomky pronikajícími do hrotových částí čelních laloků mozku a do tkáně spánkové - temenní krajiny levé mozkové polokoule, plošný krevní výron pod pavučnici spodní plochy obou mozkových polokoulí a boční plochy levého čelního, spánkového a temenního laloku mozku, zhmoždění a prokrvácení kory a podkorové bílé hmoty levého čelního laloku mozku rozměrů 2,5 x 2 cm a levého čelního laloku rozměrů 1 x 2 cm, zhmoždění a prokrvácení kory a podkorové bílé

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Veselá.

hmoty zevní plochy levé mozkové polokoule rozměrů 10 x 13 cm, zhmoždění a prokrvácení kory spodní plochy pravého týlního laloku mozku, otok mozku, zlomeniny spodiny lební v přední a střední lební jámě oboustranně a další zranění. Ze závěrů soudních lékařů je pak zřejmé, že i při neprodleném poskytnutí vysoce odborné lékařské pomoci by s ohledem na utrpená poranění byla možnost zachování života poškozeného velmi nepravděpodobná a pokud by k zachování života poškozeného došlo, předpokládají znalci závažné trvalé poškození mozkových funkcí omezujících výrazně negativně další život poškozeného.

88. Bylo na soudu, aby zjistil, jakým způsobem vznikla zranění, která vedla ke smrti poškozeného Jakuba K. Ze závěrů soudních lékařů vyplývá, že ke vzniku zranění došlo tupým nástrojem typu tyče, jejíž jeden z konců byl zahnut do tvaru písmene „L“, kdy kratší rameno bylo délky ani 3 cm. Soud bere za prokázané, že šlo o kovový pohrabáč, když i obžalovaný (jakkoliv tvrdí, že si základ svého jednání nepamatuje, tak vypověděl, že vzal do ruky „tyč“ a charakter „tyče“ bere soud za prokázaný soudně lékařským posudkem, kdy tvar ukončení pohrabáče (písmeno „L“) zřetelně vyplývá z některých zranění na hlavě poškozeného. Ze znaleckého posudku rovněž vyplývá, že úderů do hlavy tímto nástrojem muselo být nejméně dvanáct (nepočítaje první z úderů do čelně týlní krajiny vpravo), přičemž do některých tělesných partií (hlavy) muselo být udeřeno zjevně několikrát.
89. Jak k události došlo (a co bylo jejím důvodem) lze v důsledku usuzovat především z výpovědi obžalovaného, která pak byla kriticky hodnocena pod zorným úhlem dalších provedených důkazů. Je třeba konstatovat, že pro případy konkrétních obžalovaným popisovaných situací, především s ohledem na skutečnost, že v závěru večera již na faře byli pouze obžalovaný a poškozený, musel soud (při absenci dalších důkazů) vyjít (v některých závěrech) z obecně uznávané zásady trestního řízení **v pochybnostech ve prospěch obžalovaného (in dubio pro reo)**. Z výpovědi obžalovaného především vyplývá, že uvedeného večera na místě (na faře v xxx) skutečně byl, když tohoto dne zprostředkoval předání pervitinu mezi poškozeným a kamarádem obžalovaného. Z výpovědi obžalovaného vyplývá i celodenní užívání pervitinu jako obžalovaným, tak poškozeným. Skutečnost, že se poškozený nacházel pod výrazným vlivem pervitinu vyplývá i z toxikologické analýzy, která byla součástí pitvy. Přítomnost obžalovaného na místě tento den je pak potvrzována i výpovědí svědků Aleše D., Ladislava Z. nebo Ladislava O., jakož i výpovědi Dariny P. Z výpovědi Aleše D., Ladislava Z. nebo Ladislava O. pak rovněž vyplývá, že poškozený i obžalovaný byli pod vlivem pervitinu, ale na druhou stranu je možné z výpovědi těchto svědků dovodit, že se ani poškozený ani obžalovaný nechovali primárně agresivně, neřešily se spory mezi nimi, apod. Další průběh večera je pak možné rekonstruovat pouze z vyjádření obžalovaného (v souvislosti s dalšími dostupnými důkazy). Takto vzal soud za prokázané, že poté, co místo opustili Aleš D., Ladislav Z. a Ladislav O., zůstali na faře s Jakubem sami, šli do patra (do obývacího pokoje), kde pokračovali v konverzaci. Následně je zjevné, že mezi poškozeným a obžalovaným došlo ke slovní kontroverzi, jejíž podstata není zřejmá, když obžalovaný v rámci jednoho výslechu uváděl, že důvodem fyzického konfliktu bylo jeho prohlášení, že poškozeného „udá“, u hlavního líčení pak uváděl, že pouze prohlásil, že poškozeného „nebude poslouchat a odchází“. Jakkoliv to tedy není zřejmé proč, ale k fyzickému konfliktu (minimálně to lze dovodit z toho, jak situace „dopadla“) mezi obžalovaným a poškozeným došlo. Z výpovědi obžalovaného při absenci důkazů, které by prokazovaly opak soud dovozuje, že v určitém okamžiku na obžalovaného poškozený zaútočil rukou ozbrojenou nožem, a to tak, že šel proti němu s nožem v ruce a zároveň mu sděloval, že nikam (obžalovaný) nepůjde. Průběh konfliktu lze dovozovat (kromě výpovědi obžalovaného), z nepřímých důkazů. Například z řezné (bodné) rány na hřbetu ruky obžalovaného lze dovodit, že je pravdivé líčení obžalovaného, že ho do ruky bodl poškozený a není důvodu nevěřit obžalovanému, že se tak stalo poté, co poškozený zakopl a padal směrem k obžalovanému. Neexistuje žádný důkaz, který by dokázal vyvrátit tvrzení obžalovaného, že tomu předcházelo to, že poškozený vzal do ruky nůž a rozběhl se proti obžalovanému (následně zakopl a upadl na něj, čímž mu způsobil ránu na hřbetu ruky). Pro soud je důležité konstatování znalce psychologa -

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Veselá.

PhDr. Suchého, že výpověď obžalovaného splňuje psychologická kritéria věrohodnosti – soud tedy nemá zákonný důvod (s výjimkou situací, kdy je výpověď obžalovaného vyvrácena provedenými důkazy) a priori obžalovanému nevěřit v jeho líčení toho, co si z uvedeného večera pamatuje.

90. Co je s jistotou prokázané (a odpovídá to i tvrzení obžalovaného), že po útoku poškozeného nožem i obžalovaný vzal do ruky nůž, kterým útočil na poškozeného, kterého bodnul do krku a pořežal jej na ruku. Rány na ruku poškozeného svědčí o tom, že šlo o tzv. známky sebeobrany, kdy bránci se snaží zachytit či odrazit čepel nože, kterou je na něj útočeno. Opět v tomto případě není možné vyvrátit tvrzení obžalovaného, že k těmto ranám došlo v reakci na to, že poškozený šermoval před obžalovaným nožem a snažil se jej zasáhnout. Dostupné důkazy nedokážou vyvrátit možnost, že šlo o tzv. „marné útoky“ (jak o nich hovoří dovolací soud), tedy útoky poškozeného, které nezanechaly žádné objektivní zranění na těle obžalovaného. Možnost, že poškozený zaútočil nožem první pak není vyvrácena ani prokázanou skutečností, že Jakub K. nebyl primárně agresivní, to potvrdila např. jeho matka nebo i někteří z kamarádů, neboť totéž (tedy, že není primárně agresivní) lze dovozovat i k osobě obžalovaného – viz výpověď Dariny P. a hlavně závěry znalce-psychologa k osobě obžalovaného. Prvotní útok nožem ze strany poškozeného tedy není možné vyvrátit, když je navíc zjevné, že v krvi poškozeného v tu dobu koloval pervitin ve smrtelných koncentracích.
91. Další průběh konfliktu popisuje obžalovaný tak, že ani po bodnutí do krku se poškozený nezastavil, **vzal do ruky nástroj (krbovou lopatku) a „šel po obžalovaném“ (a)**. V tomto skutkovém závěru se soud (pod vlivem závazného právního názoru dovolacího soudu) vrací k předchozím skutkovým závěrům v tom směru, že ani toto tvrzení obžalovaného není možno vyvrátit, když ze znaleckého zkoumání vyplynulo, že poškozený Jakub K. skutečně krbovou lopatku v ruce držel (byla na ní jeho DNA). Pokud jde o útočení poškozeného, a to jak dříve nožem, tak nyní lopatkou nemá soud (vedle tvrzení obžalovaného, že k útokům došlo) žádný důkaz o tom, jak útoky probíhaly, ale to samo o sobě nemůže vést k závěru, že se tak nestalo (nelze to dovozovat z prostého faktu, že se lopatka našla na druhém konci místnosti). Je sice pravdou, jak soud dovozoval v minulém rozhodnutí, že ze stěrů (dvou) z lopatky nebyla prokázána krev (žádná, tedy ani speciálně krev poškozeného). Z výpovědi znalce kpt. Ing. Michala Kopečného Ph.D. (genetika) vyplývá, že test na průkaz krve se prováděl pouze ze stěru jednoho (rezavého) místa na lopatce (12 cm od horního okraje – okraje kovové tyčky vzdálenějšího) – ten vyšel negativně a z druhého (plošného) stěru (ze všech stran kovové tyčky lopatky) se test na průkaz krve neprováděl – z tohoto plošného stěru se pouze získala DNA, která prokazatelně patřila poškozenému. Podle závazného názoru dovolacího soudu *nelze vyloučit, že i přes svá zranění poškozený na krbové lopatce krevní stopy nezanechal. Přítomnost krve nevylučuje, že na lopatce nebylo (dle vyjádření znalce) vizuálně žádné potřísnění zjištěno. ... Úvaha soudů, že přítomnost DNA poškozeného na lopatce svědčí o tom, že ji držel v ruce nezávisle na konfliktu je sice logická, ale o nic pravděpodobnější, než obhajoba obžalovaného.* .. Podle dovolacího soudu *nebyla obhajoba obžalovaného o útoku poškozeného krbovou lopatkou dosud vyvrácena.* Nálezací soud k tomu pouze konstatuje, že již nemá k dispozici žádný důkaz ani argument, kterým by za této situace obhajobu obžalovaného ohledně útoku poškozeného krbovou lopatkou vyvrátil. Na základě použití zásady v pochybnostech ve prospěch obžalovaného pak dospívá k závěru, že **poškozený vzal v průběhu konfliktu lopatku do ruky a pokračoval s ní v útoku na obžalovaného.** Tyto útoky však byly (mohly být) útoky „planými“, resp. (jak píše dovolací soud) „neúspěšnými“, tedy takovými, které nezanechaly žádná zranění či jiné stopy. Samotné držení dalšího (většího) kovového nástroje poškozeným pak je třeba vnímat v kontextu předchozích událostí, tedy v souvislosti s předchozím útokem poškozeného nožem a (marnou) snahou obžalovaného poškozeného zastavit bodnými ranami, a v tomto kontextu pak nahlížet i na vnímání celé situace obžalovaným, resp. subjektivní vnímání podmínek obrany.
92. Jak však bylo uvedeno shora, soud má za prokázané (nevyvrácené), že první (nožem) zaútočil poškozený a následně vzal to ruky krbovou lopatku a pokračoval s ní v útoku na obžalovaného.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Veselá.

Nic se nemění na konstatování, že pro naplnění podmínek nutné obrany není nutné, aby obránce (obžalovaný) „čekal“, až mu útočník zasadí první ránu (bodne jej, či udeří), aby měl pak „důkaz“ předchozího útoku útočníka (poškozeného) a teprve pak měl možnost se bránit. Nutnou obranou je totiž i obrana proti „bezprostředně hrozícímu útoku“.

93. Pravdivým je i nadále tvrzení obžalovaného o tom, že v další fázi konfliktu vzal do ruky „tyč“ a touto poškozeného „praštil“. Ze závěrů soudních lékařů pak vyplývá, že tento první úder směřoval v podstatě shora doprostřed hlavy (pravá čelní a temenní krajina) a byl zasazen v době, kdy poškozený stál. Tímto se vyčerpává výpověď obžalovaného, když však z následků na těle poškozeného lze s jistotou dovodit, že obžalovaný pokračoval v útoku i poté, co poškozený ležel na zemi a nebyl schopen obrany (pravděpodobně ztratil vědomí) a v této poloze mu obžalovaný zasadil nejméně dvanáct úderů pohrabáčem do hlavy, do některých míst několikrát a způsobil mu shora popisovaná zranění vedoucí ke smrti poškozeného. Jakýkoliv jiný závěr (že to udělal někdo jiný nebo že zranění vznikla nějak jinak) by byl krajně nelogický a neodpovídající zdravému selskému rozumu. Je třeba doplnit, že sám obžalovaný uváděl, že neví, jestli poškozeného na tomto místě udeřil jednou nebo vícekrát.
94. Z ohledání místa činu pak vzal soud za prokázané, že obžalovaný poškozeného odtáhl na schody na půdu, zamkl, zalomil klíč, v obývacím pokoji uklidil (poměrně důkladně, když jediná šmouha od krve zůstala na futrech dveří a louže krve zůstala pod gaučem), naházal koberec, mop a další věci do vany, vzal některé věci poškozeného (např. boty) s sebou a opustil prostory fary. Tyto skutečnosti soud dovozuje i z výpovědi Dariny P., které se obžalovaný následně svěřil, a to i s tím, že po sobě uklízel. Z její výpovědi pak lze dovodit i jednání obžalovaného po činu, kdy se společně jeli do xxx podívat (ale do fary se nedostali) a i to, že obžalovaný hovořil o tom, že se na policii přihlásit nepůjde, že na něj stejně nepřijdou, ale že to Kuba nemohl přežít.
95. **Je třeba konstatovat, že z doplněného dokazování jednoznačně vyplývá, že ze shora popsaných 12 úderů pohrabáčem do hlavy došlo minimálně v několika případech nikoliv obývacím pokoji, ale rovněž v prostoru, kde bylo tělo poškozeného Jakuba K. nalezeno, tedy v místnosti se schody na půdu.** K tomuto závěru soud dospěl po podrobnější analýze fotografií z protokolu o ohledání místa činu (fotografie č. 172 (č.l. 58 verte), 222 – 229 (č.l. 68 verte – 70), resp. jejich reprodukcí na č.l. 1305-1321), tedy vyhodnocení stop č. 50 (na horní části plochy dveří, 52 (na boční stěně) a 53 (na čelní stěně vlevo ode dveří). Genetickou analýzou bylo zjištěno, že se jedná o lidskou krev, a to ve všech případech o krev poškozeného Jakuba K. Z analýzy fotografií v kombinaci s výpovědí znalce MUDr. Chromce (soudního lékaře) soud uzavírá, že není žádného jiného logického vysvětlení skutečnosti, že se krev poškozeného nachází v těchto místech, ve stopách 52 a 53 rozstříknutá v množství malých kapek minimálně dvěma rozdílnými směry (spíše do všech směrů), než že se tak stalo při opakovaných úderech do hlavy poškozeného, která se nacházela na zemi za dveřmi vedoucími ke schodům na půdu. Z výpovědi soudního lékaře lze označit za prakticky vyloučený jakýkoliv jiný mechanismus, a to s ohledem na množství krve i na její mechanický charakter (množství kapek dopadajících v podstatě kolmo na stěny). Zároveň není možné odhlédnout od skutečnosti, že krevní stopy na dřevěné desce, která v době nálezů byla uložena svisle vedle hlavy poškozeného, odpovídají tomu, že na ní poškozený nějakou dobu ležel a krvácel; tedy je zřejmé, že poloha této desky v době nálezů neodpovídá poloze této desky v průběhu útoku obžalované či bezprostředně po něm (poloha těla a desek byla změněna). To ostatně odpovídá i závěru soudního lékaře, že všechny útoky (s výjimkou rány č. 4 – viz shora) musely vzniknout v situaci, kdy hlava poškozeného byla podepřena v týlní či spánkové oblasti – poškozený ležel na zádech – a za nepravděpodobnou (resp. vyloučenou) považuje znalec polohu těla obličejem k podložce, především pro absenci poranění/stop na nose, bradě či obličejí poškozeného. Každopádně znalec v podstatě vyloučil, že by se krevní stopy na zdi objevili při pouhém přesunu těla na místo nálezů, soud má za vyloučenou i variantu hození/pádu těla na místo (krevní stopy by nebyly do více směrů a neměly by charakter takto malých kapek; především by

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Veselá.

vznikla poranění s rozdílnou mírou „vitality“, která zcela absentovala). Jako téměř úsměvnou hodnotí pak soud variantu, že by kapky mohly vzniknout snad jen „roztočením těla“. Znalec vyloučil i verzi, že by stopy vznikly tím, že by poškozený krev chrlil (zase by to bylo jedním směrem a nikoliv všemi směry). O skutečnosti, že k několika úderům pohrabáčem došlo v prostoru schodů na půdu pak svědčí rovněž stopa č. 50 (na horní části dveří – z vnější strany) – viz č.l. 1304 – 1308, kde i znalec soudní lékař uvedl, že si nedovede představit, že by tato stopa vznikla při pouhé manipulaci s tělem – poškozený by krvácel shora dolů a nikoliv do této výšky. Za technicky nejpříjemnější vznik stopy č. 50 na dveřích považuje soud závěr, že jde o kapku krve, která se uvolnila z pohrabáče (z dřívějších útoků zakrváceného) při dalším náprahu obžalovaného. Odpovídá tomu i tvar stopy, kdy je i laickému pozorovateli zřejmé, že kapka dopadla na dveře pod relativně ostrým úhlem a relativně vyšší rychlostí – podlouhlý tvar stopy (na podporu tohoto názoru viz ilustrativně např. č.l. 1370), jakož i výška, ve které se stopa nachází (ve srovnání s výškou postavy obžalovaného). Z charakteru krevních stop tak soud dovozuje, že zde (na tomto místě) dopadlo na hlavu poškozeného několik úderů pohrabáčem, který držel v ruce obžalovaný.

96. **Z charakteru stop není možno dovodit kolik (přesně) úderů padlo na hlavu poškozeného v obývacím pokoji a kolik na schodišti na půdu**, a to ani z lokalizace ran – jde vlastně o dvě lokality – rány č. 1, 2, 3, jsou lokalizované v čelní krajině a rány č. 6-13 ve spánkově-temenně-týlní krajině hlavy. Nelze však konstatovat (viz výpověď znalce soudního lékaře), která z ran vznikla dříve a které později – vitalitu mají obdobnou a zároveň je zřejmé, že mohlo dojít (spíše došlo) k opakovaným úderům do stejných míst. Existuje několik variant – od možnosti, že v obývacím pokoji udeřil obžalovaný poškozeného pouze jednou (vznikla rána č. 4) a všechny další rány vznikly na schodech na půdu až po většinu úderů v obývacím pokoji a menší počet ran na schodišti. První variantu nepovažuje soud za příliš pravděpodobnou, a to s ohledem na množství krve nalezené pod gaučem (a to většina krve se musela nacházet před gaučem a být „uklizená“ obžalovaným) – kdy (podle soudního lékaře) by poškozený – pokud by poškozený krvácel pouze z rukou a jedné rány na hlavě – musel by zde ležet delší dobu, než by takové množství krve vyteklo. Pravda (zcela exaktně nezjistitelná) se s nejvyšší pravděpodobností nachází někde mezi těmi dvěma krajními možnostmi. Zároveň však je zřejmé že krevní stopy na schodišti (s ohledem na množství a charakter) nevznikly jedinou (dorážející) ranou, ale muselo zde padnout ran „několik“. Soud proto pro skutkovou větu rozsudku zvolil formulaci „minimálně k několika úderům došlo na schodišti vedoucím na půdu“. Obžalovaný tedy poškozeného udeřil (jednou nebo několikrát) pohrabáčem do hlavy v obývacím pokoji, pak přemístil bezvládné tělo poškozeného ke schodům na půdu a zde poškozeného udeřil „minimálně několika údery“ opětovně pohrabáčem do oblasti hlavy tak, že krev z ran se rozstříkla téměř všemi směry a zanechala na stěnách stopy č. 52 a 53. Zároveň má soud za prokázané, že údery do hlavy poškozeného na schodech na půdu nebyly údery „do již mrtvého těla“ poškozeného, a to s ohledem na známky „vitality“ ran, ale především tomu odpovídá i výpověď obžalovaného, který popisoval, že poškozený v době přesunu na půdu vydával nějaké zvuky. Poškozený tedy v době úderů na schodech na půdu žil a obžalovaný to věděl.
97. Jakkoliv jde o závěry na pomezí skutkového a právního hodnocení, považuje soud za nutné již v této pasáži konstatovat skutkové závěry akcentované dovolacím soudem, resp. dovolacím soudem zdůrazňované. Po doplněném a opětovně zhodnoceném dokazování je možno uzavřít (a je třeba opětovně konstatovat, že se tak děje především na základě dovolacím soudem opakovaně zmiňované zásady v pochybnostech ve prospěch obžalovaného – in dubio pro reo), že **soudu se nepodařilo bez důvodných pochybností prokázat, jaká byla časová prodleva mezi jednáním obžalovaného v pokoji a následně na schodišti vedoucím na půdu**. Předně je třeba konstatovat, že soud nemůže zcela nekriticky převzít údaj „možná půl hodiny“ uváděný obžalovaným v přípravném řízení, neboť je o subjektivní (jakkoliv věrohodný) údaj osoby, která procházela úlekovou reakcí a zároveň byla pod výrazným vlivem pervitinu. Dle znalce-psychologa PhDr. Suchého bylo vnímání času obžalovaným zkreslené, a to i úlekovou reakcí i pozitivním pervitinem. Žádný jiný údaj, který by objektivizoval čas, po který trvala „přetržka“ mezi oběma Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Veselá.

fázemi jednání obžalovaného soud k dispozici nemá. Vzhledem k tomu že státní zástupce i soud měli maximální snahu objektivizovat tento údaj, byl proveden ještě doplňující výslech znalce-soudního lékaře MUDr. Chromce, k tomu, po jak dlouhou dobu mohla vytékat z poškozeného krev, která se shromáždila v pokoji a byla objektivně zjistitelná na fotografiích z ohledání místa činu (fotografie č.l. 135 a 137 na č.l. 49 a 50 spisu). Znalec však uvedl, že to záleží i na počtu ran; *pokud poškozený obdržel pouze jedinou ránu na temeni hlavy, pak by krev vytékala „pár minut, maximálně 10-15 minut“*; zároveň konstatoval, že *čím více poranění by na měkkých lebních pokrývkách bylo, tím rychlejší a větší by byla ztráta krve* – jinými slovy tím kratší dobu by zde musel poškozený ležet, aby vznikala krevní stopa patrná na fotografiích. Nic na tom nemění skutečnost, že se zjevně nejedná o všechno množství zde vyteklé krve, když část byla uklizena, resp. možná odnesena s kobercem. Každopádně *množství krve, které je na fotografiích by z jedné rány na hlavě vyteklo maximálně za 15 minut; při maximální četnosti zjištěných ran maximálně za 10 minut*. Z výše uvedeného, při absenci dalších důkazů, soud konstatuje (při použití zásady in dubio pro reo), že **nebyla vyvrácena skutková verze, podle níž přetržka mezi jednáním obžalovaného v pokoji a na schodech na půdu byla kratší než 10 minut**.

98. Závěry o tom, zda a jaký vliv měla výše uvedená „přetržka“ na subjektivní stránku jednání obžalovaného, resp. na jeho psychický stav, délku úlekové reakce či tunelového vidění, bude podrobněji zodpovězena níže. Každopádně při řešení této otázky musel soud vycházet z doplněného výsledku znalce-psychologa PhDr. Suchého (jakož i z jeho dřívějších závěrů a dalších důkazů) a na tomto místě je třeba pouze předeslat, že byt' se znalec snažil v rámci výslechu zodpovědně pracovat s různými možnostmi skutkového děje či pravděpodobnější/méně pravděpodobnou variantou, tak nutně závěrem musel konstatovat, že **nemůže vyloučit, že obžalovaný i po určité přetržce v ději jednal v tunelovém vnímání, pokud není známý čas oné přetržky**. (Na vysvětlenou znalec dodal, že *„pokud bychom se bavili o nějakých hodinách, tak asi ano, ale v případě, že se řeší minuty, tak nemůže s jistotou vyloučit, že se nacházel v tom tunelovém vnímání“*).

Právní hodnocení:

99. Po právní stránce bylo jednání obžalovaného posouzeno jako zločin zabití podle § 141 odst. 1 trestního zákoníku. Soud dospěl k závěru, že shora popsané prokázané skutečnosti odpovídají tomu, že obžalovaný úmyslně usmrtil jiného v důsledku předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného, jakož i v silném rozrušení ze strachu.
100. Jak bylo uzavřeno shora, neexistují žádné důkazy, které by dokázaly vyvrátit obhajobu obžalovaného spočívající v tom, že to byl právě poškozený Jakub K., který na obžalovaného zaútočil rukou ozbrojenou nožem, v důsledku čehož se obžalovaný bránil rovněž rukou ozbrojenou nožem a způsobil poškozenému dvě bodnořezné rány na krku a více řezných ran prstů. Následně když poškozený pokračoval v útoku a **ozbrojil se kovovou krbovou lopatkou**, obžalovaný vzal do ruky pohrabáč, kterým poškozeného udeřil jednou do hlavy v důsledku čehož poškozený upadl a obžalovaný mu tímto pohrabáčem následně uštědřil nejméně 12 ran do hlavy, které vedly ke zraněním, které způsobil smrt poškozeného.
101. Z nově prokázaného skutkového děje je zřejmé, že obžalovaný v průběhu děje (poté, co jeho jednání mělo přetržku, která - v pochybnostech ve prospěch - nepřesáhla 10 minut – viz výše) odtáhl poškozeného z pokoje do prostoru pod schody na půdu. Nebylo prokázáno (nelze prokázat) kolik úderů obžalovaný poškozenému uštědřil v pokoji a kolik v místnosti pod schody, když je zjevné, že v pokoji na hlavu poškozeného směřoval **nejméně jeden** úder pohrabáčem a v prostoru pod schody **několik** úderů pohrabáčem.
102. Z průběhu celého konfliktu je zřejmé, že **ve finální fázi obžalovaný poškozeného chtěl usmrtit**. Je to zjevné především z četnosti a razance úderů kovovým pohrabáčem do hlavy v situaci, kdy Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Veselá.

poškozený měl zjevně již poruchu vědomí a nebánil se. Úmysl usmrtit poškozeného je tak zcela zjevný, a to v jeho přímé variantě (§ 15 odst. 1, písm. a) trestního zákoníku), a to bez ohledu na zjištěné ovlivnění požitým pervitinem. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie na osobu obžalovaného bylo prokázáno, že obžalovaný jednal v době páchaní činu ve stavu zmenšené přičetnosti, když ovládací i rozpoznávací schopnosti obžalovaného byly v době činu až podstatně snižené, a to vlivem požitého pervitinu (metamfetaminu). Soud si je vědom skutečnosti, že vzhledem k tomu, že nebylo přesně objektivizováno množství během předchozího dne užitého pervitinu, není možno ani kvantifikovat míru ovlivnění těchto schopností. Pokud však existují pochybnosti o tom zda obžalovaný jednal ve stavu podstatného či nepodstatného snížení ovládacích a rozpoznávacích schopností, je třeba (v pochybnostech ve prospěch obžalovaného) uzavřít, že jeho ovládací a rozpoznávací schopnosti byly ovlivněny podstatným způsobem (což je pro obžalovaného příznivější). Na druhou stranu soud vliv zmenšené přičetnosti v daném případě nepřeceňuje, resp. tento fakt nehodnotí příznivě pro obžalovaného a to z jednoho prostého důvodu: Obžalovaný se do stavu zmenšené přičetnosti uvedl sám vlastní vinou, vlastním dobrovolným opakovaným požitím pervitinu, jehož účinky na svou psychiku znal a s ohledem na závěr o prostém „abúzu (zvýšeném užití) metamfetaminu s rozvíjející se závislostí“ bylo zřejmě v silách obžalovaného požití pervitinu v průběhu dne omezit. Každopádně shodně se závěry psychiatra soud konstatuje, že **ani rozpoznávací ani ovládací schopnosti obžalovaného nebyly v době činu zcela vymizelé**. Znalec MUDr. Bohumil Navrátil i v rámci svého výslechu u hlavního líčení vyloučil, že by obžalovaný jednal v mráкотném stavu nebo pod vlivem bludů (to ostatně nebylo ani tvrzeno). Za zcela logický považuje soud úsudek znalce spočívající v argumentu, že pokud by obžalovaný jednal v mráкотném stavu, tak by si ani neuvědomil, co udělal, nebyl by schopen uvažovat o úklidu místa činu, o odvlčení těla na schody na půdu, zamčení zámku, zalomení klíče, apod. Pokud je tedy mráкотný stav vyloučen, je i vyloučeno úplné vymizení rozpoznávacích či ovládacích schopností. Obžalovaný tedy jednal zaviněně v přímém úmyslu poškozeného usmrtit.

103. Soud má za prokázaný rovněž znak, o který opírá argumentaci obžaloba, a to, že čin byl spáchán „surovým způsobem“. Zvlášt' surovým způsobem provedení vraždy rozumí vražedný útok s extrémní mírou brutality, která se podstatně vymyká z rámce běžného u většiny trestných činů tohoto druhu (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 6. 2014, sp. zn. 8 Tdo 462/2014, R 21/2015). Není však nezbytné, aby tento útok zároveň vyvolával zvýšenou trýzeň poškozeného (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 11. 1992, sp. zn. 7 To 62/91, R 1/1993). O případ znaku způsobu „zvlášt' surového“ jde tehdy, když čin svým provedením výraznou měrou přesahuje obvyklou míru surovosti, což je dáno především okolnostmi, které charakterizují použité násilí z hlediska vnějšího dopadu činu na poškozeného. Typicky se za takový způsob útoku, který je spojen s ubíjením oběti, považuje vražda provedená nejprve zasažením většího množství bodných ran a poté škrcením oběti či zasazováním dalších ran do různých částí těla, anebo jiné devastující způsoby provedení, apod. Otázku, zda vražda byla spáchána způsobem zvlášt' surovým, je nutno zkoumat nejen z hlediska postižené osoby, nýbrž vzhledem k celkovému způsobu, jakým byl čin proveden (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 9. 2015, sp. zn. 8 Tdo 998/2015, R 10/2016). Naplnění znaku zvlášt' surového spáchání činu vyžaduje vyšší míru brutality, než je typická pro běžné trestné činy vraždy. Intenzita prováděných útoků je jedna z okolností spáchání činu, na základě kterých je možné usoudit, že se v konkrétním případě jedná o vyšší míru brutality, než je obvyklé u jiných běžných činů vraždy. K takovému závěru lze dojít např. u činů, při nichž došlo k užití zvlášt' razantního násilí vedoucího k nápadnější devastaci těla, v případech déletrvajících útoků, útoků zahrnujících větší počet střelných, sečných či bodných ran nebo útoků charakterizovaných užitím většího počtu násilných mechanismů postupně působících na tělo oběti. Jako „zvlášt' surový“ bude možno označit útok vyznačující se extrémně vysokou intenzitou, výraznou brutalitou, provázený nezřídka užitím většího počtu nástrojů nebo mechanismů. Přitom bude vždy třeba přihlížet k tomu, že spáchání trestného činu vraždy v sobě nutně obsahuje určité prvky surovosti. Musí tedy jít o takovou míru surovosti, která se výrazně vymyká z rámce běžného

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Veselá.

u většiny trestných činů tohoto druhu. Typicky to bude takový způsob útoku, který je spojen s ubíjením oběti a nápadnější devastací jejího těla (např. vražda provedená ukopáním, apod.; k tomu srov. rovněž Šámal, P. a kol.: Trestní zákoník. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 1476 a násl.). Relevantním faktorem je i povaha užitých zbraní (viz usnesení Nejvyššího soudu ve věcech sp. zn. 3 Tdo 964/2012, 8 Tdo 1098/2016 či 8 Tdo 998/2015). V daném případě je třeba konstatovat, že nejméně 12 ran pohrabáčem do hlavy, v situaci, kdy poškozený trpěl již ztrátou vědomí a ležel bezvládně na zemi, po jedné ráně která byla zasazena ve stoje a po předchozím útoku nožem, lze označit za čin, který svou brutálností výrazně přesahuje běžnou míru surovosti očekávanou při spáchaných zločinech vraždy. Skutečnost, že poškozený již tyto rány nevnímal (protože po první ráně ve stoje trpěl poruchou vědomí, by byla důležitá při hodnocení znaku „trýznivým způsobem“, který hodnotí, jak útok vnímá oběť trestného činu, avšak je zcela irelevantní při naplňování znaku „surovým způsobem“, při které se hodnotí jen jednání pachatele a objektivní známky jeho jednání (zranění) na těle oběti. **Soud tedy hodnotí jednání obžalovaného jako úmyslné usmrcení spáchané nikoliv „trýznivým“, ale pouze „surovým“ způsobem.**

104. Poté, co má tedy soud za prokázané, že obžalovaný poškozeného „úmyslně usmrtil“, musel hodnotit, jaké byly motivy jednání obžalovaného v kontextu celé situace a vyhodnotit, zda obžalovaný pojal úmysl usmrtit poškozeného „v silném rozrušení ze strachu, úleku, zmatku nebo jiného omluvitelného hnutí mysli“ anebo „v důsledku předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného“, jak má na mysli ust. § 141 trestního zákoníku.
105. Dle akceptovaného výkladu ust. § 141 trestního zákoníku vychází se skutečnosti, že ustanovení § 141 odst. 1 trestního zákoníku *obsahuje dvě kategorie privilegujících okolností ve vztahu k úmyslnému usmrcení, a to jednak jednání v silném rozrušení z omluvitelného hnutí mysli (tzv. afektdelikt) a jednak jednání v důsledku předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného (tzv. provokace), které nevyžaduje silné rozrušení. Zavrženíhodné jednání poškozeného není závislé na silném rozrušení (tzv. afektdeliktu), poněvadž vzhledem k dikci § 141 odst. 1 postačí tato okolnost sama o sobě k tomu, aby takové jednání pachatele bylo pod tuto skutkovou podstatu podřazeno. Viz (ŠÁMAL, Pavel. § 141 [Zabití]. In: ŠÁMAL, Pavel, GRIVNA, Tomáš, HERCZEG, Jiří, KRATOCHVÍL, Vladimír, PURY, František, RIZMAN, Stanislav, ŠÁMALOVÁ, Milada, VÁLKOVÁ, Helena, VANDUCHOVÁ, Marie. Trestní zákoník (EVK). 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2012, s. 1488.) Nutno konstatovat, že s tímto výkladem nalézací soud zcela principiálně souhlasí. Pokud pak dovolací soud v prvním rozhodnutí volal po tom, aby nalézací soud „věnoval dostatečnou pozornost problematice chabého (astenického) excesu z nutné obrany“, ale **i ve svém druhém rozhodnutí se dovolací soud soustředí na pokyny k prokázání toho, zda se v druhé fázi konfliktu (pod schody) obžalovaný nacházel „v silném rozrušení vyvolaném strachem“ či v „tunelovém vnímání“, pak (opětovně) žádá doplnit argumentaci k tzv. afektdeliktu – tedy zda obžalovaný jednal v silném rozrušení ze strachu či jiného omluvitelného hnutí mysli. Touto argumentací se však (podle názoru nalézacího soudu) není třeba zabývat, pokud soud hodnotí jednání obžalovaného jako zabití z tzv. provokace, tedy „pouze“ „v důsledku předchozího zavrženíhodného jednání obžalovaného“. Nalézací soud považuje za nutné zdůraznit, že **tyto dvě formy vedoucí k úvahám o zabití (afektdelikt a provokaci) zcela zásadně odlišuje** – jak tak ostatně činil i v minulosti.***
106. V důsledku doplněného dokazování (především o výpověď znalce – psychologa) pak soud (oproti předchozímu rozsudku) konstatuje, že hodnotí jednání obžalovaného jako spáchané **jak v důsledku provokace tak v silném rozrušení ze strachu (afektdelikt)**. Obě tyto varianty (samy o sobě) musí vést k hodnocení jednání obžalovaného dle § 141 odst. 1 trestního zákoníku a nikoliv dle § 140 trestního zákoníku.
107. Jednání obžalovaného (jen v první fázi) je třeba hodnotit jako obranu proti trvajícím útoku ve smyslu ust. § 29 trestního zákoníku. V tomto směru pak soud musí zákonitě hodnotit jednání Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Veselá.

obžalovaného jako celek, včetně jeho (shora komentovaného) rozhodnutí poškozeného Jakuba K. usmrtit, jako **exces (intenzivní i extenzivní) z mezí nutné obrany**. Obžalovaný se totiž bránil jednak po mnohem delší dobu než útok trval (měl své jednání ukončit nejpozději po prvním úderu poškozeného pohrabáčem) a zároveň míra surovosti a brutality jednání obžalovaného proti hlavě poškozeného je ve vztahu k jednání poškozeného (útočníka) zcela zjevně nepřiměřená. Jde o exces mimořádný a brutální, ale stále exces z nutné obrany. Soud považuje za zcela nelogický závěr, který by považoval jednání obžalovaného za svobodně pojatý úmysl usmrtit poškozeného bez návaznosti na jeho předchozí protiprávní jednání. Jak již bylo shora konstatováno (a to i dovolacím soudem) jde v daném případě o exces (intenzivní i extenzivní) z nutné obrany – tedy o situaci, kdy na počátku jednání obžalovaného podmínky nutné obrany dány byly a až následně z nich obžalovaný vystoupil - bránil se příliš dlouho (po skončení útoku) a příliš silně (brutálně).

108. Pod vlivem závazných pokynů dovolacího soudu blíže zkoumal, zda pak tento exces byl tzv. stenický či astenický, tedy zda obžalovaný jednal v silném rozrušení z omluvitelného hnutí myslí či ze zlosti, pomstychtivosti apod. Po doplněném dokazování o doplňující výsledky obžalovaného a PhDr. Suchého (znalce – psychologa) soud uzavírá, že v řízení bylo (pokud jde o subjektivní stránku jednání obžalovaného) prokázáno, že obžalovaný **jednal v silném rozrušení ze strachu, a to ze strachu způsobeného jednáním poškozeného**. Nutno připomenout, že (prokázaný první) útok poškozeného přišel v situaci, kdy se obžalovaný nacházel v cizím domě, který byl zamčený a do kterého vnikli oknem, s únikovou cestou za zády útočníka – tzn. bez možnosti řešit situaci útekem – jakkoliv podmínky nutné obrany nepočítají se subsidiaritou - před sebou útočníka ozbrojeného nožem a následně krbovou lopatkou, v situaci, kdy poškozený byl pod výrazným vlivem pervitinu, říkal, že obžalovaný nikam nepůjde a postupoval proti němu). Podle názoru psychologa (a soud z tohoto faktu vychází) by měl strach (a v důsledku něj by byl silně rozrušen) každý průměrný člověk – dokonce i bez vlivu pervitinu, který pocíty bezvýchodnosti u obžalovaného zřejmě zvyšoval, stejně jako měl vliv na vyhodnocení celé situace a hodnocení přiměřenosti obrany a intenzity útoku. To však nic nemění na tom, že obžalovaný jednal v silném rozrušení ze strachu. Obžalovaný neměl žádný jiný motiv pro své brutální jednání než bylo předchozí jednání poškozeného, které v něm nutně vyvolalo strach. Podle psychologa rozhodně došlo (v důsledku útoku poškozeného na život obžalovaného) ke změně běžného fyziologického stavu obžalovaného – zrychlený tep, zrychlený puls, **tunelové vnímání**. To vše v situaci, kdy obžalovaný není osobou primárně agresivní (jakkoliv pervitin agresivitu potencuje). Hypotetické uvažování o zlosti obžalovaného či jeho pomstychtivosti hodnotí nalézací soud jako čistou spekulaci, k níž po skutkové stránce nemá důkazy a tudíž argumenty. V návaznosti na citovanou judikaturu pak soud konstatuje, že (jakkoliv se oba případy skutkově dost liší), tak principiálně jde v tomto případě o obdobnou situaci jako v případě rozhodovaném Nejvyšším soudem ČR pod sp. zn. 5 Tdo 1283/2014, tedy situaci, kdy došlo ke změně fyziologického i emočního stavu obžalovaného, a to v důsledku předchozího jednání poškozeného, kdy obžalovaný jednal ze strachu o svůj život, jednal způsobem, který byl excesem z mezí nutné obrany, bylo pro něj velmi složité v ten moment vyhodnotit vhodnou intenzitu obrany, a to i v důsledku toho, že „neměl zkušenosti s fyzickým zápolemím“, bez možnosti předchozí přípravy na konflikt, když jednání poškozeného pro něj bylo do značné míry překvapivé. Soud tedy uzavírá, že **obžalovaný jednal v silném rozrušení ze strachu – jehož příčinou právě útok poškozeného na život obžalovaného byl**. Na tomto místě je třeba připomenout, že soud v tomto odstavci pouze shrnuje **závazný názor dovolacího soudu** v tom směru, že **minimálně část jednání obžalovaného byla spáchána v silném rozrušení způsobeném strachem**.

109. Ve vztahu k afektdeliktu bylo úkolem soudu (dle pokynu dovolacího soudu) prokázat, zda došlo k časové prodlevě a jaká byla její délka a zda zjištěná časová prodleva v průběhu útoku přerušila u obžalovaného silné rozrušení vyvolané strachem. Na tyto otázky dovolacího soudu je po doplněném dokazování (viz výše) odpovědět následujícím způsobem:

- a. **Ano, mezi jednáním obžalovaného v pokoji a u schodiště na půdu byla časová prodleva a její délka byla (v pochybnostech ve prospěch obžalovaného) vyhodnocena tak, že trvala maximálně 10 minut (resp. důkazy nevyvracejí závěr, že nepřesáhla 10 minut).**
- b. **Ne, nelze vyvrátit skutkový závěr o tom, že obžalovaný i v prostoru pod schody na půdu jednal v rozrušení vyvolaném strachem** (v pochybnostech ve prospěch obžalovaného soud své rozhodnutí musí založit na závěru, že obžalovaný po celou dobu svého jednání **jednal v rozrušení vyvolaném strachem.**)

110. Soud v tomto závěru musí vyjít z prokázaného (a dovolacím soudem aprobovaného) názoru (viz bod 108. shora), že obžalovaný nejméně v části svého jednání (myšleno v pokoji) v silném rozrušení vyvolaném strachem jednal. Úkolem soudu (pokud by chtěl udržet svůj předchozí závěr o chladnokrevné a surovým způsobem spáchané vraždě) tedy bylo **prokázat (!)**, že po maximálně desetiminutovém přerušení svého jednání obžalovaný jistě opustil tento stav silného rozrušení, vystoupil z tunelového vnímání skutečnosti, nejednal ve stresu pod vlivem strachu. A to se doplněným dokazováním prokázat nepodařilo. Zde je možno odkázat na doplňující výslech znalece-psychologa PhDr. Adama Suchého. Znalec zcela jednoznačně konstatoval, že **nemůže vyloučit, že obžalovaný i po určité přetržce v ději jednal v tunelovém vnímání. V případě, že není známý ten čas (přetržky). Pokud bychom se bavili o nějakých hodinách, tak asi ano, ale v případě, že se řeší minuty, tak znalec nemůže s jistotou vyloučit, že se nacházel v tom tunelovém vnímání.** Pokud znalec uzavíral, že obžalovaným v přípravném řízení uváděná půl hodina by opuštění tohoto stavu mohla odpovídat, pak ale toto konstatování uvozoval tím, že *je to do jisté míry trochu spekulace a do jisté míry individuální ... je spekulace, jak moc došlo při té manipulaci s tělem k návratu do reality*. Podle znalce po odtažení těla na půdu *nelze 100% vyloučit, že byl motivovaný strachem, že by se přece jen probudil a zaútočil*. Každopádně podle znalce *požitý pervitin to může celé akcentovat, jak zesilovat strach, tak zesilovat tu reakci na ten strach a případně prodlužovat i tu celkovou reakci*. Je třeba zdůraznit (v reakci na argumentaci uplatněnou státním zástupcem), že ani následný úklid (či odtažení těla) nemusí být (dokonce podle výslechu znalce z předchozích fází hlavního líčení) znamenat, že u obžalovaného skončila ona úleková reakce – dokonce znalec předpokládá, že i toto jednání *bylo vedené dál v úlekové reakci*. Tato shora uvedená konstatování nedovolují soudu učinit závěr, že je bez důvodných pochybností prokázáno, že obžalovaný nejednal v úlekové reakci a v tunelovém vnímání ani v závěrečné fázi děje. Doplňujícím argumentem je skutečnost, že i kdyby se obžalovaný z uvedeného stavu postupně dostával, tak znalec (PhDr. Suchý) uvedl, že nelze vyloučit, že obžalovaný jednal ve strachu z projevu poškozeného při jeho „transportu“ na druhé místo, tedy, *že se může probrat a zaútočit*. I toto je argument, který vyvrací závěr, že obžalovaný v době svého jednání pod schody na půdu jednal nikoliv v silném rozrušení. V dané situaci již tedy není nutno vést dokazování ohledně toho, kolik úderů ušetřil poškozenému „po odeznění silného rozrušení“. Soud tedy na základě celého provedeného dokazování uzavírá, že v hlavním líčení nebyla vyvrácena obhajoba obžalovaného, že **obžalovaný po celou dobu svého jednání jednal v silném rozrušení, které bylo způsobeno strachem.**

111. Soud vedle toho hodnotil, zda jednání obžalovaného je spácháno „v důsledku předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného“. Je potřeba opět zdůraznit, že znak „v důsledku předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného“ při svém prokázání vede k závěru o zabití dle § 141 odst. 1 trestního zákoníku stejně jako samostatné prokázání, že usmrtil jiného „v silném rozrušení způsobeném omluvitelným hnutím myslí – např. strachem“. Oba z těchto znaků samostatně by soud vedly k této právní kvalifikaci. Lze předeslat, že usmrcení jiného v důsledku předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného nemusí být vůbec vázáno na „silné rozrušení“ či „strach“. Psychický stav obžalovaného, jak byl (výše) prokázán je pouze jedním z argumentů, které soud použil k závěru o udržení příčinné souvislosti (viz níže). Jednání obžalovaného „v důsledku předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného“ samo o sobě postačuje k uvedené právní kvalifikaci. Již úvodem soud předesílá, že po provedeném (doplněném) dokazování (oproti

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Veselá.

svém předchozím rozhodnutí) dospěl k závěru, že obžalovaný usmrtil jiného „v důsledku předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného“, a to včetně onoho kauzálního spojení, jehož absence byla v minulém rozsudku důvodem k závěru, že tento znak naplněn není.

112. Pokud soud hodnotil, zda se poškozený v době předcházející jednání obžalovaného choval/nechoval „zavrženíhodným způsobem“, je nutno uzavřít, že pokud nebyl proveden žádný konkrétní důkaz, který by vyvrátil výpověď (obranu) obžalovaného (viz výše), pak soud musí svůj závěr stavět na skutečnosti, že **jednání obžalovaného předcházelo útok rukou ozbrojenou nožem ze strany poškozeného**. Útok rukou ozbrojenou nožem (jako reakce na předchozí slovní kontroverzi) je možno považovat za útok ze smyslu § 29 trestního zákoníku, když jde o útok hrozící újmou na zdraví i na životě obránce. Takovýto útok (na zdraví, resp. život člověka) pak není možno kvalifikovat jinak než jako zavrženíhodné jednání. Je třeba připomenout, že **negativní charakter tohoto provokujícího jednání poškozeného a jeho míra musí být odpovídajícím poměru ke značnému významu objektu skutkové podstaty zločinu zabití, jímž je lidský život**. Mělo by tedy jít o úmyslné **jednání poškozeného, které je mimořádně zlé, zraňující, ponižující nebo hrozící způsobením závažné újmy na právech** (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 8. 2010, sp. zn. 7 Tdo 793/2010) (útok na zdraví a život obžalovaného je právě jednáním hrozícím závažnou újmou na právech obžalovaného). Podle komentáře k trestnímu zákoníku (ŠÁMAL, Pavel. § 141 [Zabití]. In: ŠÁMAL, Pavel, GRIVNA, Tomáš, HERCZEG, Jiří, KRATOCHVÍL, Vladimír, PÚRY, František, RIZMAN, Stanislav, ŠÁMALOVÁ, Milada, VÁLKOVÁ, Helena, VANDUCHOVÁ, Marie. Trestní zákoník (EVK). 2.vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2012, s. 1488.) pak je zabití je důsledkem předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného (tzv. provokace) v tom případě, jestliže **pachatel jedná pod vlivem takového zavrženíhodného jednání poškozeného, které je obecně považováno za chování v příkrém rozporu s morálkou a svědčí o morální zvrhlosti, bezcitnosti, bezohledném sobectví a o neúctě poškozeného k ostatním osobám nebo společnosti. Konkrétně může jít např. o usmrcení osoby, která dlouhodobě fyzicky nebo psychicky týrala pachatele, anebo ho po určitou dobu zavrženíhodným způsobem sexuálně nebo jinak zneužívala. Může však jít i o jednorázové jednání poškozeného ve formě útoku nebo vyvolání nebezpečí směřujícího vůči zájmům chráněným trestním zákonem, pokud má požadovanou intenzitu, např. při překročení mezí nutné obrany nebo krajní nouze ze strany pachatele**. Při zabití v důsledku předchozího zavrženíhodného jednání **není třeba**, aby pachatel jednal „v silném rozrušení“ nebo v jiném podobném stavu, neboť zákon zde vyžaduje pouze, aby jednání pachatele bylo vykonáno „v důsledku předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného“, přičemž na vlastním stavu myslí pachatele, která byla ovlivněna předchozím zavrženíhodným jednáním poškozeného, z hlediska jeho rozrušení v době činu nezáleží (srov. slovní spojení „v silném rozrušení ze strachu, ... nebo jiného omluvitelného hnutí myslí“ a rozlučovací spojku „anebo“). Bude tedy jako zabití posuzováno i jednání pachatele, který nebude v rozhodné době v silném rozrušení a dokonce bude „v důsledku předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného“ jednat s rozmyslem nebo po předchozím uvážení, což je i pochopitelné, neboť pachatel se v takových případech často obává poškozeného, který vůči němu jednal zavrženíhodným způsobem, a proto se na čin „připraví“ tím, že si ho rozmyslí nebo ho předem uváží. Na druhé straně je třeba zdůraznit, že **míra závažnosti, resp. negativní charakter provokujícího chování poškozeného musí být v odpovídajícím poměru k mimořádnému významu objektu trestného činu zabití, jímž je lidský život** (viz např. R 14/2011). Z tohoto důvodu by tedy § 141 odst. 1 ve své provokující variantě mělo být vykládáno spíše restriktivně. Zavrženíhodným jednáním je třeba rozumět takové **vědomé a úmyslné jednání poškozeného**, které je z hlediska etických měřítek společnosti mimořádně zlé, zraňující a pro druhé ponižující nebo hrozící jim způsobit závažnou újmu na jejich právech. Může se tak jednat o **závažné útoky na lidský život, zdraví, svobodu a důstojnost** (např. opakované fyzické napadání, mučení, domácí násilí, psychické týrání, včetně nejružnějších typů šikany, dále útisk, vydírání, sexuální zneužívání, závažné porušování domovní svobody, tzv. sousedský teror, závažné případy pronásledování, ale i šíření pomluv a psychicky zraňujících informací). Velmi opatrně je třeba přistupovat v tomto směru

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Veselá.

k zavrženíhodným útokům vůči majetku, kde by bylo možno považovat za zavrženíhodné jednání jen mimořádně závažné útoky mající za následek ohrožení existenční jistoty postiženého, např. ve formě ožebračení, ztráty sociální jistoty, ztráty domova, anebo jde-li současně o výrazný zásah do osobnostní sféry (např. úmyslné zdemolování zařízení a vybavení domácnosti, zabití či utýrání domácích či hospodářských zvířat, zejména má-li k nim postižený osobní vztah). Na druhé straně běžné verbální útoky ve formě nadávek, spílání, zneuctění (dehonestace) apod., ale ani obvyklé fyzické napadání a spory (políčky, strkanice, povalení na zem atd.) nelze za zavrženíhodné jednání ve smyslu § 141 odst. 1 považovat.

113. Soud tedy i po zhodnocení dopadů praxe, judikatury a akademického výkladu vykládaného ustanovení musí opětovně uzavřít, že jednání poškozeného spočívající v útoku rukou ozbrojenou nožem na poškozeného je třeba považovat za zavrženíhodné jednání v kvalitě předpokládané ust. § 141 trestního zákoníku (jde o útok proti životu a zdraví obžalovaného). **Ostatně zde pouze reprodukuje závazný právní názor dovolacího soudu, podle něhož *názor odvolacího soudu, že se o zavrženíhodné jednání poškozeného nejedná, nemůže obstát.*** Lze zdůraznit, že charakter úroku – tedy že šlo o útok na život obžalovaného je třeba hodnotit kombinací objektivních a subjektivních faktorů. Lze uzavřít, že je sice pravdou, že vliv pervitinu na vnímání obžalovaného potencoval agresivitu, nedovolil mu řádně vyhodnotit situaci či přiměřenost útoku, apod. avšak soud konstatuje, že ze všech okolností (útok útočníka ozbrojeného nožem a následně krbovou lopatkou, neznámé prostředí, zamčený dům, prohlášení, že obžalovaný „nikam nepůjde“, zjevný vliv pervitinu na chování poškozeného, znalost toho, že se poškozený chová pod vlivem pervitinu minimálně verbálně agresivně) lze dovodit, že každý obránce (i neovlivněný pervitinem) by takovýto charakter útoku vyhodnotil jako útok na svůj život. „Negativní charakter provokujícího chování poškozeného“ byl tedy „v odpovídajícím poměru k mimořádnému významu objektu trestného činu zabití, jímž je lidský život“. **Šlo tedy o zavrženíhodné jednání poškozeného v míře předpokládané ust. § 141 trestního zákoníku.**
114. Poslední teoretickou otázkou, kterou musel soud vyřešit, bylo hodnocení, zda obžalovaný jednal „v důsledku“ předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného (oběti). Mezi předchozím zavrženíhodným jednáním poškozeného a úmyslným usmrcením ze strany pachatele totiž musí být dána zřejmá a nepochybná příčinná souvislost, což zákon vyjadřuje slovy „v důsledku“, přičemž provokující jednání poškozeného musí být podstatnou a zásadní pohnutkou pachatele trestného činu zabití podle § 141 odst. 1 trestního zákoníku. Zavrženíhodné jednání poškozeného nesmí být vyprovokováno ze strany pachatele, neboť je třeba trvat na tom, že při použití privilegované skutkové podstaty zabití musí jít o ospravedlňující pohnutku, a nikoli o vyprovokování jednání poškozeného, na které pak pachatel reaguje smrtícím útokem, anebo dokonce o vyprovokování takového zavrženíhodného jednání od počátku s tím, aby pak mohl pachatel poškozeného usmrtit. (viz ŠÁMAL, Pavel. § 141 [Zabití]. In: ŠÁMAL, Pavel, GRIVNA, Tomáš, HERCZEG, Jiří, KRATOCHVÍL, Vladimír, PÚRY, František, RIZMAN, Stanislav, ŠÁMALOVÁ, Milada, VÁLKOVÁ, Helena, VANDUCHOVÁ, Marie. Trestní zákoník (EVK). 2.vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2012, s. 1488.) Při hodnocení příčinné souvislosti musel soud vyjít z tzv. teorie podmínky a teorie adekvátní příčinné souvislosti. Aby soud mohl uzavřít, že se jednání obžalovaného dělo “v důsledku” předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného, musí být jednání poškozeného příčinou následku spočívajícím v jednání obžalovaného, musí být podmínkou (conditio sine qua non), bez které by následek (jednání obžalovaného, přeneseně pojetí úmyslu usmrtit poškozeného a jeho realizace, resp. v důsledku smrt poškozeného) nenastal.
115. Jakkoliv soud v minulém rozsudku konstatoval, že *jednání obžalovaného (ať již bylo nutnou obranou či excesem z ní) mohlo být „důsledkem“ předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného pouze pokud by bezprostředně navazovalo na útok poškozeného a ke všem útokům by došlo v místě předchozího útoku poškozeného – tedy v obyvatelích pokojích* (jak soud mylně uzavíral ve svých předchozích rozsudcích), tak při současně zjištěných skutkových okolnostech (tedy, že sice došlo k časovému a místnému odstupu mezi Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Veselá.

dvěma útoky, ale nelze vyloučit, že obžalovaný i nadále jednal v úlekové reakci, v tunelovém vnímání a tedy v silném rozrušení způsobeném strachem, jehož spouštěčem byl útok poškozeného) není možné konstatovat, že pokračování v jednání, tedy jednání na schodišti už tedy nebylo v důsledku předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného, ale šlo o svobodné rozhodnutí obžalovaného úmyslně usmrtit poškozeného. Pokud do doby útoku na schodišti přetrvávala úleková reakce způsobená strachem o život (který vznikl právě tím, že poškozený na obžalovaného jako první zaútočil), pak **obžalovaný i na schodišti na půdu jednal „v důsledku“ předchozího útoku poškozeného, tedy „v důsledku předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného“**. Nelze tedy dospět k závěru, že k vražednému útoku obžalovaného na poškozeného na schodišti by došlo, i pokud by Jakub K. nevzal do ruky nůž, pokud by absentoval předchozí útok poškozeného na obžalovaného, pokud by se obžalovaný necítil být ohrožen na životě. Právě naopak, předchozí zavrženíhodné jednávání poškozeného (útok nožem) bylo podmínkou (důvodem) jednání obžalovaného, bez které by obžalovaný nejednal tak, jak jednal. Kromě útoku poškozeného nebylo v důkazním řízení prokázáno nic, co by mělo vést obžalovaného k novému pojetí úmyslu poškozeného usmrtit; tedy jakýkoliv jiný motiv či důvod pro jeho jednání. I z doplněného výsledku znalce psychologa vyplývá, že znalec (a ani soud) neidentifikoval jiný motiv jednání obžalované než to, že po něm šel poškozený s nožem. Jako ryzí spekulaci pak soud hodnotí možnosti, že obžalovaný v průběhu jednání poškozeného na něj dostal vztek a proto jednal tak agresivně (to ostatně nemohl vyloučit ani PhDr. Suchý v rámci svého posledního výsledku). Podle psychologa ani z jednání obžalovaného po činu (úklid, odstranění těla) nelze dovozovat chladnokrevnost chování obžalovaného před tím – znalec to hodnotí spíše jako určitou fázi návratu k dohlížení důsledků svého činu, a zároveň znalec předpokládá, že i toto jednání *bylo vedené dál v úlekové reakci*. Tím spíše, že z doplněného výsledku znalce vyplývá, že proces opouštění úlekové reakce je postupný a nikdy tak nejsme schopni zkonstruovat závěr, že je vyloučené, že v době svého útoku na schodišti jednal obžalovaný v silném rozrušení. Soud konstatuje, že ani z chování obžalovaného po činu nelze uměle konstruovat, že obžalovaný v závěrečné fázi konfliktu jednal z pomstychtivosti či ze zlosti – rozhodně takový závěr nelze učinit pouze na základě toho, že obžalovaný bezvládného poškozeného udeřil 12x do hlavy pohrabáčem – tedy nelze úmysl a závěry o psychice obžalovaného konstruovat pouze na základě posouzení následků jednání.

116. Podle názoru soudu k opačnému výkladu (ani ve vztahu k provokaci ani ve vztahu k afektdeliktu) nemůže vést ani prokázané ovlivnění vnímání a snížení schopnosti ovládnout své jednání obžalovaného z důvodu požití pervitinu, když stále jednání obžalovaného bylo odrazem („důsledkem“) jednání poškozeného, který navíc o požití pervitinu ze strany obžalovaného věděl a sám byl pod zcela mimořádným vlivem této látky. To sice obžalovaného nijak neomlouvá, ale z pohledu naplnění znaků trestného činu zabití není zcela zásadní. Je totiž třeba připomenout, že (nový) trestní zákoník staví trestní odpovědnost na formálním pojetí trestného činu (pouze z materiálním korektivem zásady trestní represe) a pokud má soud za naplněné všechny znaky (obou variant) trestného činu (v daném případě zabití podle § 141 trestního zákoníku), tak není možno hodnotit „do jaké míry“ se o jejich naplnění přičinil pachatel či oběť trestného činu; v daném případě „jak razantní byl útok, jak mimořádný byl exces z nutné obrany, jak byli pachatel či oběť ovlivněni ve vnímání reality“. Není tedy možné právně kvalifikovat jednání obžalovaného jako vraždy v situaci, kdy bylo prokázáno sice úmyslné usmrcení poškozeného obžalovaným, ale zároveň bylo prokázáno předchozí zavrženíhodné jednání poškozeného a skutečnost, že obžalovaný jednal (usmrtil poškozeného) „v důsledku“ tohoto předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného a zároveň pokud bylo prokázáno, že obžalovaný jednal zároveň v silném rozrušení ze strachu. Soud tedy musel jednání obžalovaného hodnotit jako zločin zabití podle § 141 odst. 1 trestního zákoníku a ostatní okolnosti (například onu výše zmiňovanou míru surovosti a brutálnosti jeho jednání) pak pouze v rámci svých úvah o druhu a výměře ukládaného trestu. Je tomu tak proto, že ust. § 141 trestního zákoníku nedisponuje (na rozdíl od ust. § 140 trestního zákoníku) kvalifikovanou skutkovou podstatou, která by přísněji postihovala případy, kdy pachatel

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Veselá.

úmyslně usmrtí jiného v důsledku předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného či v silném rozrušení z omluvitelného hnutí myslí, ale surovým způsobem.

117. **Výše uvedené závěry pak soud činil rovněž na základě závazných právních názorů dovolacího soudu a při použití (dovolacím soudem několikrát akcentované) zásady presumpce nevinny, resp. zásady in dubio pro reo (v pochybnostech ve prospěch obžalovaného).**

118. Chráněným zájmem je v tomto případě zájem společnosti na ochraně života člověka.

Výrok o trestu

119. Při úvaze o druhu a výměře trestu byl nalézací soud veden hledisky vymezenými v ust. § 39 odst. 1 trestního zákoníku, tedy přihlédl k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy; dále soud přihlédl k chování pachatele po činu, zejména k jeho snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu. Soud rovněž přihlédl k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život pachatele. Dle § 39 odst. 2 trestního zákoníku jsou povaha a závažnost trestného činu určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem.

120. Za současné aplikace všech zákonných kritérií majících vliv na druh a výměru trestu uložil soud obžalovanému podle § 141 odst. 1 trestního zákoníku trest odnětí svobody v trvání devíti let nepodmíněně. Soud při rozhodování o druhu a výměře trestu zcela jednoznačně upřednostnil hledisko okolností případu, následků, resp. základního následku ve formě smrti oběti, ale zároveň při zohlednění způsobu usmrcení, surovosti, brutality chování obžalovaného. Jak již bylo výše konstatováno, že soud (při formálním pojetí trestného činu) nevidí jiné cesty než jednání obžalovaného právně kvalifikovat za použití privilegované skutkové podstaty zabití podle § 141 odst. 1, avšak (i s ohledem na absenci kvalifikované varianty tohoto zločinu, která by ve svém znaku zohledňovala surovost provedení usmrcení) soudu nic nebrání (resp., je povinností) soudu, aby způsob provedení činu v sobě zahrnující surovost provedení zohlednil při úvahách o druhu a výměře trestu. Surové provedení činu, které soud spatřuje v nejméně 12 (resp. 13) úderech velkou silou kovovým pohrabáčem do hlavy poškozeného se způsobením ve skutku uvedených vážných následků na zdraví poškozeného (tříštivé zlomeniny lebky, zhmoždění mozkové tkáně, apod. soud hodnotí jako mimořádně surové a brutální provedení, to vše za situace, kdy je zřejmé (z absence známek obrany poškozeného), že poškozený již v době nejrazantnějšího útoku ležel bezvládně na zemi, neschopen jakékoliv obrany a v této poloze mu obžalovaný uštědřil smrtící rány. Obžalovaného z pohledu ukládaného trestu pak nemůže jakkoliv omluvit jeho ovlivnění pervitinem, dosahující až kvality zmenšené přičetnosti, a to právě s ohledem na způsob provedení činu. Jako zcela zásadní na hodnocení jednání obžalovaného pak soud upozorňuje rovněž na jednání pachatele po činu, kdy zcela chladnokrevně (jakkoliv pod vlivem pervitinu) na místě činu uklidil, odklidil tělo na schody na půdu, zamkl, zalomil klíč, vzal některé věci poškozeného (např. boty), které odnesl, apod. Jako jedinou polehčující okolnost soud hodnotí dosavadní bezúhonnost obžalovaného, což je v podstatě jediným důvodem proč soud ukládá trest nikoliv na samotné horní hranici zákonné trestní sazby (tedy ve výměře 10 let) ale „pouze“ při horní hranici (ve výměře 9 let). Další polehčující okolnosti však soud nenachází. Není jím ani určité „doznání“ obžalovaného, které je relativizováno jednak tím, že i bez výpovědi obžalovaného by tento byl usvědčen v řízení zajištěnými a v hlavním líčení provedenými důkazy a zároveň účelem výpovědi je u obžalovaného zjevná snaha po minimalizaci jeho viny, bez adekvátní sebereflexe, když lítost obžalovaného soud nepřičítá ani tolik lítosti nad ztrátou života člověka ani spíše lítostí „nad sebou samým“; viz vyjádření obžalovaného v tom, že je mu líto, jakým způsobem vedl svůj život. Soud ukládá trest ve

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Veselá.

výměře 9 let rovněž při zohlednění faktu, že jednání obžalovaného je kvalifikováno jako zločin zabití nejen pro předchozí zavrženíhodné jednání poškozeného, ale i jako jednání v silném rozrušení ze strachu. Zároveň je třeba ve prospěch obžalovaného hodnotit délku trestního řízení, na které obžalovaný nemá zásadní vinu (pouze uplatňuje svá zákonná práva). I z pohledu toho, jak tenkou hranici je možno vést mezi zabitím a vraždou (surovým způsobem) a jaký trest obžalovanému reálně hrozil, je ukládaný trest zcela adekvátní jednání obžalovaného, jeho způsobu a především neodčinitelnému a mimořádně závažnému následku jednání obžalovaného. Ani osobní, rodinné či majetkové poměry obžalovaného nejsou pro případné ukládání trestu natolik podstatné, aby ovlivnili ukládaný trest ve prospěch obžalovaného.

121. Ze všech shora uvedených důvodů tedy soud ukládá obžalovanému (v zákonné výměře trestu odnětí svobody dle § 141 odst. 1 trestního zákoníku tři až deset let) trest odnětí svobody ve výměře devíti let nepodmíněně, tedy při samotné horní hranici zákonné trestní sazby.
122. Ohledně zařazení do věznice rozhodl soud dle § 56 odst. 3 trestního zákoníku o tom, že se obžalovaný pro výkon trestu zařazuje do věznice s ostrahou, tedy do mírnějšího typu věznice, než do které by podle zákonných pravidel patřil. Soud si je vědom právního názoru odvolacího soudu (z rozhodnutí ze dne 12. 5. 2021), avšak považuje aktuálně prokázané okolnosti případu, které jsou argumenty pro mimořádné zařazení obžalovaného do mírnějšího typu věznice, za změněné. Důvodem pro rozhodnutí o zařazení obžalovaného do mírnějšího typu věznice je i nadále skutečnost, že trest ukládaný obžalovanému (9 let odnětí svobody) jen nevýznamně překračuje hranici osmi let odnětí svobody, která je kritériem pro zařazení do přísnějšího typu věznice. I nadále má soud za to, že náprava pachatele (obžalovaného) bude lépe zaručena v mírnějším typu věznice s ohledem na jeho věk (v současnosti 26 let) dosavadní trestní bezúhonnost, do jisté míry doznání, rodinné zázemí a rovněž možnost v mírnějším typu věznice dokončit vzdělání či se snadněji zařadit do pracovního procesu). Základním (přístupivším) argumentem je pak skutečnost, že obžalovaný již podstatnou část ukládaného trestu vykonal ať již reálným výkonem trestu odnětí svobody (v době od 20. 5. 2020 do 9. 12. 2020 a od 3. 11. 2021 do 18. 5. 2022 – v obou případech se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou) nebo výkonem vazby, která bude do výkonu uloženého trestu započtena. Lze tedy konstatovat, že obžalovaný již „vykonal“ trest odnětí svobody se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou po dobu přesahující jeden rok a další téměř dva roky výkonem vazby. Tento závěr pro soud zcela relativizuje přísnost ukládaného trestu z hlediska zařazení obžalovaného do typu věznice, tím spíše, že je mu ukládán trest jen mírně převyšující osmiletou hranici. To jsou argumenty, pro které má soud za to, že nápravy obžalovaného bude zjevně lépe dosaženo v mírnějším typu věznice. Bez ohledu na závažnost spáchaného zločinu má soud za to, že právě shora uváděné okolnosti v kombinaci s mírnějším typem věznice přispějí snadněji (a dříve) k postupné resocializaci (nápravě) obžalovaného a tím i k vyšší ochraně společnosti před tímto pachatelem.

Ochranné léčení:

123. Soud obžalovanému uložil ochranné léčení protitoxikomanické v ústavní formě, neboť obžalovaný ve smyslu § 99 odst. 2, písm. b) trestního zákoníku spáchal trestný čin, pro který je odsuzován, pod vlivem pervitinu a zároveň v souvislosti s jeho zneužíváním. Psychiatrickým znaleckým posudkem bylo prokázáno, že obžalovaný s v době spáchaného jednání nacházel ve stavu akutní intoxikace metamfetaminem. U obžalovaného je přítomen abúzus metamfetaminu (pervitinu) s „rozvíjející se závislostí“. Bez ohledu na to, že není exaktně diagnostikován syndrom závislosti na metamfetaminu a obžalovaný tak podle závěrů znalců netrpí žádnou duševní chorobou ani poruchou, tak je zjevné, že obžalovaný spáchal čin pod vlivem pervitinu a v souvislosti s jejím zneužíváním, když osobou poškozenou je dodavatel pervitinu obžalovanému a i konflikt, který byl prapůvodem jednání obžalovaného má kořeny ve společné „pervitinové“ minulosti obžalovaného a poškozeného a zároveň byli oba dva pod výrazným vlivem pervitinu. Zároveň má soud za to, že Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Veselá.

uložené ochranné léčení výrazně přispěje k dřívější nápravě obžalovaného, neboť nejen jeho aktuálně projednávané jednání, ale rovněž způsob života v posledním minimálně roce byl výrazně negativně ovlivněn užíváním pervitinu. Soud se cítil být vázán právním názorem odvolacího soudu ohledně formy ochranného léčení, když odvolací soud má za to, že by obžalovanému mělo být uloženo ochranné léčení v ústavní formě a zároveň nalézací soud mění svůj názor ohledně formy ochranného léčení rovněž pod vlivem doplňujícího výsledku znalce MUDr. Navrátila, který setrval na svém návrhu na uložení ústavního ochranného léčení, když svůj názor podrobněji odůvodnil – minimálně tím, že nucená abstinence ve výkonu vazby rozhodně nenahrazuje cílené protitoxikomanické léčení a především s výkon ústavního léčení je možno začít již v době výkonu trestu odnětí svobody. Podle názoru znalce je pro obžalovaného (a jeho duševní zdraví) samozřejmě příznivější započít ochranné léčení v ústavní formě již v době výkonu trestu odnětí svobody a nikoliv čekat (bez terapeutického působení) na konec výkonu trestu odnětí svobody a započít až poté ambulantní protitoxikomanické léčení. S uvedenými argumenty nalézací soud souhlasí. Ochranné léčení v případě „abuzérů“ návykové látky bývá praxí akceptováno především v situacích, kdy pouhé zneužívání návykové látky (není třeba přímo závislosti) vede k protiprávnímu jednání nebo je jeho kořenem (důvodem). V takovém případě (stejně jako v projednávané věci) je pak účelem ochranného léčení především nácvik (naučení odsouzeného) vzorců chování, které v běžném každodenním životě vedou (při jejich naučení nebo připomenutí) k chování v souladu se zákonem, bez zneužívání drogy (jako pomůcky v každodenním přžívání), bez potřeby drogu užít (užívat), k vyhýbání se situacím, které by k užití drogy vedly, apod. Obžalovaný zároveň deklaroval svou připravenost se ochrannému léčení podrobit. Proto soud obžalovanému ukládá podle § 99 odst. 2, písm. b) trestního zákoníku ochranné protitoxikomanické léčení v ústavní formě.

Náhrada újmy:

124. S nárokem na náhradu škody se připojila poškozená Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR, a to s náklady spojenými s výjezdem RZS v částce 992 Kč.
125. Podle § 2894 odst. 1 o.z. zahrnuje povinnost nahradit jinému újmu vždy povinnost k náhradě újmy na jmění (škodu).
126. Podle § 2910 o.z. nahradí škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, poškozenému, co tím způsobil.
127. Podle § 2951 odst. 1 o.z. se škoda nahrazuje uvedením do původního stavu. Není-li to dobře možné, anebo žádá-li to poškozený, hradí se škoda v penězích.
128. Podle § 55 odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb., veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, má příslušná zdravotní pojišťovna vůči třetí osobě právo na náhradu těch nákladů na hrazené služby, které vynaložila v důsledku zaviněného protiprávního jednání této třetí osoby vůči pojištěnci.
129. V řízení bylo prokázáno, že poškozený Jakub K. byl pojištěncem Všeobecné zdravotní pojišťovny (dále i „VZP“). Jak vyplývá ze zprávy VZP, tato pojišťovna zaplatila za lékařskou službu, která přímo souvisela se zraněními způsobenými obžalovaným, částku ve výši 992 Kč. Soud konstatuje, že zranění poškozeného byla způsobena zaviněným protiprávním jednáním obžalovaného. Protože bylo tedy prokázáno, že VZP vynaložila částku ve výši 992 Kč v důsledku zaviněného protiprávního jednání obžalovaného vůči pojištěnci-poškozenému, uložil soud obžalovanému povinnost nahradit VZP tuto částku jako škodu způsobenou trestným činem. Pokud obžalovaný uvedenou částku nezaplatí, může poškozená na základě tohoto rozsudku vést výkon rozhodnutí či exekuci k nucenému vymožení uložené povinnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Veselá.

130. S nárokem na náhradu škody a nemajetkové újmy se k trestnímu řízení připojili Jana K., matka poškozeného Jakuba K. s nárokem na náhradu škody (majetkové újmy) ve výši 19 314 Kč a s nárokem na náhradu nemajetkové újmy ve výši 500 000 Kč a Viktorie K., sestra poškozeného Jakuba K. s nárokem na náhradu nemajetkové újmy ve výši 250 000 Kč.
131. Podle § 81 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.z.“) je chráněna osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy.
132. Podle § 2894 odst. 1 a odst. 2 o.z. zahrnuje povinnost nahradit jinému újmu na jmění (škodu). Nebyla-li povinnost odčinit jinému nemajetkovou újmu výslovně ujednána, postihuje škůdce, jen stanoví-li to zvlášť zákon. V takových případech se povinnost nahradit nemajetkovou újmu poskytnutím zadostiučinění posoudí obdobně podle ustanovení o povinnosti nahradit škodu.
133. Podle § 2951 odst. 2 o.z. se nemajetková újmy odčiní přiměřeným zadostiučiněním. Zadostiučinění musí být poskytnuto v penězích, nezajistí-li jeho jiný způsob skutečné a dostatečně účinné odčinění způsobené újmy.
134. Podle § 2955 o.z. nelze-li výši náhrady škody přesně určit, určí ji, podle spravedlivého uvážení jednotlivých okolností případu soud.
135. Podle § 2956 o.z. je škůdce je povinen odčinit škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy.
136. Podle § 2957 o.z. musí být způsob a výše přiměřeného zadostiučinění určeny tak, aby byly odčiněny i okolnosti zvláštního zřetele hodné. Jimi jsou (mimo jiné) úmyslné způsobení újmy, zvláště pak způsobení újmy s použitím lsti, pohrůžky, zneužitím závislosti poškozeného na škůdci, násobením účinků zásahu jeho uváděním ve veřejnou známost, nebo v důsledku diskriminace poškozeného se zřetelem na jeho pohlaví, zdravotní stav, etnický původ, víru nebo i jiné obdobně závažné důvody. Vezme se rovněž v úvahu obava poškozeného ze ztráty života nebo vážného poškození zdraví, pokud takovou obavu hrozba nebo jiná příčina vyvolala.
137. Podle § 2959 o.z. při usmrcení nebo zvláště závažném ublížení na zdraví odčiní škůdce duševní útrapy manželu, rodiči, dítěti nebo jiné osobě blízké peněžitou náhradou vyvažující plně jejich utrpení. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti
138. Pokud jde o náhradu škody (majetkové újmy) vůči poškozené Janě K., pak soud uzavírá, že bylo prokázáno, že všechny poškozenou nárokované částky, které poškozená požaduje v souhrnné výši 19 314 Kč byly uhrazeny v přímé příčinné souvislosti se smrtí poškozeného syna Jakuba K. a tedy v přímé příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného, proto soud rozhodl o povinnosti obžalovaného zaplatit na náhradě škody (majetkové újmy) poškozené Janě K. částku ve výši 19 314 Kč odpovídající všem nákladům souvisejícím s pohřbem poškozeného Jakuba K.
139. Pokud jde o náhradu nemajetkové újmy, která byla přiznána oběma poškozeným – tedy matce a sestře zemřelého Jakuba K., pak soud vychází ze zcela shodného výkladu příslušných ustanovení jako v předchozích rozhodnutích. Zároveň se cítí být zavázán právním názorem odvolacího soudu (z rozhodnutí ze dne 12. 5. 2021 – neboť dovolací soud se otázce náhrady újmy nevěnoval) v tom směru, že v předchozím rozsudku nectil zásadu zákazu reformationis in peius ve vztahu k výroku o náhradě škody, a proto, i pokud soud vyčísluje nárok obou poškozených vyššími částkami, tak nemůže přiznat víc, než přiznal odvolací soud ve svém rozhodnutí před zrušení obou rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Veselá.

dovolacím soudem, tedy částku ve výši 310 500 Kč Janě K. a částku ve výši 172 500 Kč Viktorii K., neboť dovolací soud zrušil předchozí rozhodnutí pouze na základě dovolání podaného ve prospěch obžalovaného a podle ust. § 265s trestního řádu byli-li napadené rozhodnutí zrušeno jen v důsledku dovolání podaného ve prospěch obviněného, nemůže v novém řízení dojít ke změně rozhodnutí v jeho neprospěch. To platí i pro výrok o náhradě újmy.

140. Při rozhodování o nároku na náhradu nemajetkové újmy soud primárně vycházel z ust. § 2959 o.z., podle něhož při usmrcení odčiní škůdce duševní útrapy manželu, rodiči, dítěti nebo jiné osobě blízké peněžitou náhradou vyvažující plně jejich utrpení. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti. Předně je třeba konstatovat, že z povahy věci se v případě náhrady nemajetkové újmy spočívající v utrpení při usmrcení osoby blízké neuplatní ust. § 2951 odst. 2 věta 2. ohledně subsidiarity monetárního (peněžitého) přiměřeného zadostiučinění, když utrpení při usmrcení soby blízké je natolik výrazné, že o tom, že by postačovalo pouze jiné zadostiučinění než poskytnuté v penězích není možno vůbec uvažovat, nadto ust. § 2959 o jiné než monetární satisfakci neuvazuje.
141. S ohledem na rozhodnutí odvolacího soudu (když dovolací soud otázkám náhrady újmy nevěnoval pozornost) nalézací soud modifikoval své předchozí rozhodnutí o náhradě nemajetkové újmy, když se cítí být vázán právním názorem odvolacího soudu a zároveň souhlasí jednak s oddělitelností výroků o náhradě škody a náhradě nemajetkové újmy, proto i ve výroku jsou obě částky striktně odděleny, s určením způsobu výpočtu základní částky (slovy odvolacího soudu „základní orientační částky“) pro výpočet nemajetkové újmy způsobené usmrcením blízkého člověka (viz níže) a rovněž s katalogem kritérií pro modifikaci této základní částky (tak jako vyplývá např. z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2535/2013 nebo Ústavního soudu ČR sp. zn. I. ÚS 22844/14). Odlišně pak nalézací soud hodnotí skutkové okolnosti (když zjišťování skutkového stavu je doménou odvolacího soudu), které vedou k aplikaci jednotlivých kritérií pro modifikaci základní částky, a to systémově právě podle kritérií uvedených ve shora citovaných praxích respektovaných rozhodnutích. S ohledem na názor odvolacího soudu tedy dochází k částečné změně nazírání nalézacího soudu na systém výpočtu nemajetkové újmy a k faktickému zvýšení přiznaného nároku (oproti minulému rozsudku).
142. Při stanovení výše náhrady nemajetkové újmy jednotlivým poškozeným soud tedy vycházel z kritérií, která se již v judikатурní činnosti Nejvyššího a Ústavního soudu za dobu účinnosti nového občanského zákoníku ustálila, tedy např. z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 18. 6. 2014, sp. zn. 30 Cdo 2535/2013, podle něhož *ke kritériím pro stanovení výše nemajetkové újmy způsobené smrtí osoby blízké náleží zejména intenzita vztahu žalobce se zemřelým, věk zemřelého a pozůstalého, otázka hmotné závislosti pozůstalého na usmrcené osobě, morální zadostiučinění ve formě právního postihu žalovaného (zpravidla trestněprávní sankce), míra zavinění, míra spoluzavinění usmrcené osoby, postoj žalovaného (lítost, náhrada škody, omluva aj.), dopad události do sféry původce, majetkové poměry žalovaného (škůdce)*. Shodná kritéria pak byla převzata např. do stěžejního nálezu Ústavního soudu ČR ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 2844/14, podle něhož *okolnosti, jež je třeba zkoumat na straně poškozeného, mohou být podle rozvíjející se doktríny zejména a) intenzita vztahu žalobce se zemřelým, b) věk zemřelého a pozůstalých, c) otázka hmotné závislosti pozůstalého na usmrcené osobě, d) případné poskytnutí jiné satisfakce*. Pro výši náhrady je kvalita vzájemného vztahu klíčová. *Psychická bolest ze ztráty velmi blízkého člověka (nově dle § 2959 občanského zákoníku duševní útrapy) je často vnímána jako nesnesitelná, fyzická, omezující ostatní aktivity pozůstalého, mnohdy přerůstající až do duševního onemocnění. Při zohlednění věku zemřelého se odlišuje, nakolik je prožívána ztráta novorozence jeho rodiči, ztráta rodiče jeho dětmi nebo ztráta osoby důchodového věku jeho vnoučaty. Důležitou roli hraje i pocit zodpovědnosti rodiče za své děti. Ztráta osoby, na níž je pozůstalý existenčně závislý, se negativně projeví i ve sféře osobnostního prožívání. Jiná forma satisfakce než peněžítá (např. omluva odpovědné osoby) sice nemůže být sama o sobě dostačující, její poskytnutí a následné posouzení jejího významu však může promluvit do snížení peněžitého zadostiučinění. Okolnosti na straně osoby odpovědné (původce zásahu) jsou a) postoj žalovaného (lítost, náhrada škody, omluva aj.), b) dopad události do duševní sféry původce - fyzické osoby, c) jeho majetkové poměry a d) míra*

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Veselá.

zavinění, eventuálně míra spoluзavinění usmrčené osoby. Je zcela zřetelné, že postoj této osoby může podstatným způsobem ovlivnit vnímání újmy pozůstalými; vstřícné chování, omluva či projevená lítost škůdce může zmírnit dopady nemajetkové újmy, naopak jeho lhostejnost, arogance či vyjádřená bezcitnost ji může ještě prohloubit. Je nutné přiblížit též k jeho majetkovým poměrům tak, aby byla dána možnost reálného uspokojení přiznaných nároků.

143. Podle shora citovaného nálezu Ústavního soudu pak při určování výše náhrady nemajetkové újmy v penězích je důležitým aspektem to, aby její výše odrážela obecně sdílené představy o spravedlnosti. Ústavní soud konstatuje, že při stanovení výše částky relativní náhrady je nutno použít princip proporcionality též tím způsobem, že obecné soudy porovnají částky této náhrady přisouzené v jiných případech, a to nejen v obdobných, ale i v dalších, v nichž se jednalo o zásah do jiných osobnostních práv, a to zejména do práva na lidskou důstojnost. Jinými slovy, způsobem, jak lze dosáhnout relativně spravedlivého vyčíslení výše relativní náhrady, je zohlednění částek přiznaných v jiných srovnatelných řízeních. Nutno poukázat na skutečnost, že Ústavnímu soudu se v této konkrétní věci jevilo nepřipadné rozhodnutí odvolacího soudu, který snížil náhradu nemajetkové újmy pro matku zemřelého z 1 700 000 Kč na 1 000 000 Kč a pro sestru zemřelého z 1 000 000 Kč na 600 000 Kč.
144. Soud pro zhodnocení základní částky výše nemajetkové újmy vycházel mimo jiné z databáze rozhodnutí soudů, které v minulosti rozhodovali obdobné případy náhrady za smrt blízkého člověka na webové adrese www.datanu.cz. Podle této databáze při zohlednění kritérií vyplývajících ze skutkového stavu tohoto případu soudu v jiných obdobných případech přiznávaly částky ve výši od 200 000 Kč do 1 000 000 Kč u rodiče a od 150 000 do 1 000 000 Kč pro sourozence.
145. Zároveň soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 19. 9. 2018, sp. zn. 25 Cdo 894/2018, podle něhož nejvyšší soud považuje za účelné pro praxi (soudní i mimosoudní) obdobně jako v Metodice k náhradě nemajetkové újmy na zdraví pro zajištění automatické valorizace náhrad vázat jejich vyčíslení na ukazatel průměrné hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za rok předcházející smrti poškozeného. Se zohledněním shora zmíněných souvislostí lze za základní částku náhrady považovat v případě nejbližších osob (manžel, rodiče, děti) dvacetinásobek průměrné mzdy (obdobnou metodu užil Krajský soud v Ostravě v rozhodnutích ze dne 2. 12. 2014, sp. zn. 6 To 370/2014, ze dne 23. 10. 2015, sp. zn. 6 To 404/2015, ze dne 8. 4. 2016, sp. zn. 6 To 51/2016, ze dne 26. 4. 2016, sp. zn. 6 To 122/2016, citováno dle Shrnutí rozhodovací činnosti českých soudů na trestním úseku – rozhodování v adhezním řízení o nárocích na náhradu nemajetkové újmy způsobené trestnou činností, zpracovaný oddělením dokumentace a analytiky judikatury Nejvyššího soudu, sp. zn. Tjpn 54/2015, verze aktualizovaná ke dni 31. 7. 2018). Jelikož průměrná mzda za rok 2018 činila dle údajů zveřejněných Českým statistickým úřadem 31 885 Kč, činila by pro daný případ (tj. úmrtí nastalá v roce 2019) uvedená částka 637 700 Kč.
146. Za základní částku, podle níž odvíjí nárok na náhradu nemajetkové újmy, soud tedy považuje s ohledem na vše výše uvedené právě částku 637 700 Kč odpovídající onomu dvacetinásobku průměrné mzdy z předcházejícího roku, tak obecně představě soudu o zásadách slušného odškodnění, jak o tom hovoří ust. § 2959 o.z. (a je v zásadě proporciální vůči částkám přiznaným soudy v minulých rozhodnutích za obdobných situací, s obdobnými parametry), přičemž jde o základní částku odškodnění pro nejbližší osobou, o kterých předmětné ustanovení mluví, tedy manžela, rodiče či dítě zemřelého.
147. Pokud tedy soud postupoval při modifikaci základní částky striktně podle judikатурních kritérií, pak, v případě Jany K., snižuje tuto základní částku o 15 % z důvodu snížené intenzity vztahu mezi poškozenou Janou K. a zemřelým Jakubem K., když je prokázaným faktem, že vztah poškozené k jejímu synovi nebyl (v porovnání s průměrným vztahem matky a xxxletého dítěte) nikterak vřelý, byl provázen konflikty, vykazováním z domu, Jakub K. se dlouhé dny či týdny zdržoval mimo domov, užíval návykové látky, s matkou nekomunikoval, apod. Není tedy možné konstatovat, že jejich vztah byl natolik dobrý, jako obdobný vztah matky se synem. Soud rovněž zohledňuje (byť minimálně ve výši 5%) skutečnost, že se poškozené dostává zadostiučinění ve formě odsouzení (odsudku) obžalovaného v trestním řízení, tedy autoritativním konstatováním zavinění na smrti Jakuba K., což samo o sobě představuje určitou míru satisfakce. (Logikou toho snížení je fakt, že k reparaci újmy (satisfakci) tak dochází i tímto morálním odsudkem pachatele a monetární (peněžitá) satisfakce tak může být o něco nižší než v případech, kdy tento společenský odsudek

absentuje. Výraznější snížení náhrady nemajetkové újmy (ve výši 20 %) pak představuje skutečnost, spoluzavinění poškozeného, resp. skutečnost, že k zaviněnému usmrcení poškozeného ze strany obžalovaného došlo v důsledku předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného a způsobem, který představoval exces z nutné obrany. Bylo totiž prokázáno, že jednou z příčin následku spočívajícím ve smrti poškozeného bylo i jednání poškozeného, jeho útok na osobu obžalovaného (který byl jediným důvodem pro přehnanou reakci obžalovaného). Jde tedy o to, do jaké míry se podílel poškozený na způsobené újmě na straně poškozené Jany K. Byť samozřejmě není třeba míru účasti poškozeného přeceňovat, když míra zavinění obžalovaného je zřejmá, přesto má soud za to, že opět z pohledu průměrné obdobné situace (zabití), je třeba „spoluzavinění“ poškozeného zohlednit snížením základní částky o 20%. Zároveň má za to, že nejsou splněny důvody pro modifikaci základní částky (ani nahoru ani dolů) z některého z dalších judikатурních důvodů, tedy pro věk zúčastněných (ani poškozený, ani jeho matka nejsou výrazně nízkého či vysokého věku, aby to mělo mít zásadní vliv na způsobenou újmu), existenční závislost (neexistovala), postoj škůdce (soud projevenou lítost obžalovaného, pro potřeby rozhodnutí o nemajetkové újmě, nehodnotí nijak v jeho prospěch, když nepovažuje jeho lítost za opravdovou a upřímnou, když ji obžalovaný nevyjadřoval spontánně, pouze na dotaz, formálním způsobem a zcela nepřesvědčivě – ostatně do jeho psychologického profilu patří neschopnost dostatečně vnímat vlastní vinu a nedostatečná schopnost empatie), dopad události do sféry původce (do sféry původce situace dopadla pouze ve formě trestního stíhání) ani majetkové poměry škůdce (obžalovaný je mladou osobou v produktivním věku a ukládaná výše nemajetkové újmy není pro něj do budoucna „likvidační“; tím spíše, že majetkové poměry je možné zohledňovat pouze výjimečně).

148. Souhrnně tedy soud snižuje u Jany K. základní částku nemajetkové újmy o 40% (15%+5%+20%), tedy z částky 637 700 Kč matematicky na částku 382 620 Kč, zaokrouhleno na částku 380 000 Kč, přičemž takto vypočtenou částku soud považuje za odpovídající i obecným zásadám slušnosti, když s ohledem na smrt syna nelze přesně stavit částku, která by „plně vyvažovala“ utrpení matky, Jany K. **Soud však přiznává Janě K. na náhradě nemajetkové újmy částku ve výši 310 500 Kč v důsledku aplikace (shora vyložené) zásady zákazu reformationis in peius (§ 265s trestního řádu).**
149. V případě poškozené Viktorie K. vychází soud ze skutečnosti, že jde o sestru poškozeného Jakuba K., přičemž kvalita jejich vztahu byla obdobně narušená jako v případě vztahu Jakuba s matkou. Za základní částku pro sourozence považuje soud (mimo jiné i z pohledu relace částek vyplývající z předchozí právní úpravy podle § 444 odst. 3, písm. a) a e) obč.zák. – zákona č. 40/1964 Sb.) částku ve výši 425 133 Kč (odvozenou od základní částky pro manžela, rodiče či dítě – 637 700 Kč – dvě třetiny této částky). Poškozené Viktorii K. pak soud snižuje tuto základní částku rovněž o 40% za zcela shodné argumentace jako v případě Jany K. (viz výše). Poškozené Viktorii K. by náleželo na náhradě nemajetkové újmy částka ve výši 255 080, po zaokrouhlení 255 000 Kč (40% z 425 133 Kč), přičemž takto vypočtenou částku soud považuje za odpovídající i obecným zásadám slušnosti, když s ohledem na smrt bratra nelze přesně stavit částku, která by „plně vyvažovala“ utrpení sestry, Viktorie K. **Soud však přiznává Viktorii K. na náhradě nemajetkové újmy částku ve výši 172 500 Kč v důsledku aplikace (shora vyložené) zásady zákazu reformationis in peius (§ 265s trestního řádu).**
150. Vzhledem k tomu, že se obě poškozené přihlásily se svými nároky na náhradu nemajetkové újmy v širším rozsahu, než jim byl přiznán, odkázal soud Janu K. a Viktorii K. se zbytky jejich nároků na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních. Toto rozhodnutí netvoří pro případné uplatnění těchto zbytků nároků překážku věci rozhodnuté a nebrání poškozeným domáhat se svých tvrzených nároků u civilního soudu podanou žalobou.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci.

O odvolání přísluší rozhodovat Vrchnímu soudu v Olomouci.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný, nebo že chybí.

Odvolání musí být odůvodněno tak, aby z něj bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Odvolání nemůže účinně podat ten, kdo se jej výslovně vzdal.

Jestliže byl obžalovaný odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a přiznává-li se poškozenému alespoň zčásti nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, poškozený může požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z trestu odnětí svobody. Žádost poškozený podává soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Olomouc 4. ledna 2023

Mgr. Martin Lýsek v. r.
předseda senátu